

Dan Simmons

Hladové hry

„Hladové hry jsou jedním ze tří nejlepších hororových románů 20. století.“

Stephen King

Dan Simmons

Hladové hry

Přeložil Milan Žáček

FOBOS

Carrion Comfort
Copyright © 1989 by Dan Simmons
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Milan Žáček, 2010, 2025
Cover © Dark Crayon, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6650-5 (pdf)

Edu Bryantovi

„Ne, nečistá útěcho, nebudu si zoufat, nepokochám se tebou; nerozpletu v sobě – byť by byla volná – tato poslední vlákna lidství, Ani, ač znaven, už nemohu ronit slzy...“

Gerard Manley Hopkins

PROLOG

Chelmno, 1942

Saul Laski ležel mezi umírajícími v táboře smrti a přemýšlel o životě. Chvěl se v chladu a tmě a nutil se rozpomenout na krásy jistého jarního rána – zlatavé světlo dotýkající se těžkých větví vrb u potoka, lán bílých sedmikrásek za kamennými staveními statku jeho strýce.

V baráku vládlo ticho přerušované pouze občasným drásavým kašlem a kradmě se zavrtávajícími *Musselmänner*, živými mrtvými, kteří marně hledali teplo ve studené slámě. Někde se rozkašlal stařec v mučivé křeči, která byla předzvěstí konce dlouhého, beznadějného zápasu. Stařec měl být ráno mrtvý. Nebo i kdyby tuhle noc přežil, nedostaví se na ranní apel ve sněhu, což znamenalo, že bude mrtvý ještě před polednem.

Saul se odvrátil od záře reflektoru řinoucí se ojíněnými okenními tabulkami a zády se přitiskl k dřevěným příčkám palandy. Přes tenkou látku ho do páteře a žeber škrábaly třísky. Chladem a vyčerpáním se mu neovladatelně roztřáslы nohy. Sevřel si vyzáblá stehna a mačkal je, dokud třas nepolevil.

Budu žít. Ta myšlenka byla pokynem, rozkazem, který si vtloukl do vědomí tak hluboko, aby jeho vůli nedokázalo odporovat ani vlastní vyhlodavělé a rozbolavělé tělo.

Když byl před několika roky, před celou věčností, malý a strýc Moše mu slíbil, že ho vezme chytat ryby na svůj statek u Krakova, naučil se trik spočívající v tom, že si těsně před usnutím představil hladký oválný kámen, na který napsal hodinu a minutu, kdy se chtěl probudit. Potom v duchu tento kámen hodil do průzračného rybníka a díval se, jak se snáší do hlubin. Následujícího dne se vždycky probouzel ve stanoveném okamžiku, bdělý a odpočatý, vdechoval chladivý jitřní vzduch a vychutnával si ticho velmi časného rána v onom křehkém mezidobí předtím, než se probudil jeho bratr a sestry, kteří tuto dokonalost rozbili.

Budu žít. Saul pevně zavřel oči a sledoval, jak kámen klesá do čiré vody. Znovu se roztřásl a zády se ještě silněji vtiskl do drsného prkenného rohu.

Potisící se pokusil ještě hlouběji zavrtat do své prohlubně ve slámě. Bývalo to lepší, když s ním pryčnu sdíleli starý pan Šistruk a mladý Ibrahim, ale Ibrahim zastřelili v dole a pan Šistruk se přede dvěma dny v lomu posadil a odmítal vstát, i když na něj Glücks, náčelník hlídky SS, pustil psa. Stařík skoro radostně zamával kostnatou rukou, aby se tímto chabým gestem rozloučil s nevěřicně hledícími vězni, a po pěti vteřinách mu německý ovčák roztrhal hrdlo.

Budu žít. Ta myšlenka měla vlastní rytmus překonávající slova, překonávající jazyk. Tato myšlenka vytvořila kontrapunkt ke všemu, co viděl a zažil během pěti měsíců v táboře. *Budu žít.* Tato myšlenka pulzovala světlem a teplem, jež částečně vyvažovaly chlad, závratnou jámu pekelnou, která hrozila, že se v něm ještě více otevře a pozře ho. Jáma. Saul už jámu viděl. Spolu s ostatními házel lopatou studené hroudy černé hlíny na teplá těla, mezi nimiž se některá ještě svíjela, na dítě slabě pohybující rukou, jako by mávalo čekajícímu příbuznému na vlakovém nádraží nebo se vrtělo ve spánku, házel hlínu a rozsypával vápno z pytlů, které byly příliš těžké, aby je uzvedli, zatímco dozorce SS seděl na okraji prohlubně a pohupoval nohama, měkké bílé ruce položené na černé ocelové hlavní automatické pistole, s kouskem náplasti na drsné líci, kde se pořezal při holení, ačkoli rána se mu už hojila; nahé bílé tvary se dál chabě vrtěly, když Saul házel hlínu do jámy, s očima zarudlýma od oblaku vápna, který visel v zimním vzduchu jako bledá mlha.

Budu žít. Saul se soustředil na sílu této kadence a nevěnoval pozornost svým třesoucím se končetinám. O dvě pryčny výš vzlykal do noci muž. Saul cítil, jak mu po rukou a nohou lezou vši a pátrají po středu jeho slábnoucího tepla. Svinul se do ještě těsnějšího klubička, protože chápal nutkání pohánějící tuto havěť, reagoval na stejný bezmyšlenkovitý, nelogický, nepopíratelný imperativ nevzdávat se.

Kámen padal stále níže do azurových hlubin. Zatímco se Saul potácel na pokraji spánku, rozeznával hrubé číslice. *Budu žít.*

Prudce otevřel oči, když mu hlavou bleskla myšlenka, která ho zmrazila důkladněji než vítr profukující špatně usazenými okenními rámy. *Je třetí čtvrtek v měsíci.* Byl si skoro jistý, že je třetí čtvrtek v měsíci. Třetí čtvrtek přicházejí oni. Ale ne vždycky. Možná tento čtvrtek nepřijdou. Přitáhl si předloktí před obličej a zavrtal se do slámy v ještě sevřenější poloze.

Už takřka spal, když se v boudě s třeskutím rozletěly dveře. Bylo jich pět – dva dozorce Waffen-SS se samopaly, poddůstojník pravidelné armády, nad-

poručík Schaffner a jeden mladý oberst, kterého Saul ještě nikdy neviděl. Oberst měl bledou, árijskou tvář a přes čelo mu padal pramen světlých vlasů. Řady pryčen olízla zář svítlen. Nikdo se ani nehnul. Saul vnímal ticho, když osmdesát pět koster zadržovalo uprostřed noci dech. I on zadržoval dech.

Němci udělali pět kroků do baráku. Zavanul kolem nich studený vzduch. Na pozadí otevřených dveří se rýsovaly jejich mohutné siluety, kolem nichž visela ledová oblaka dechu. Saul se ještě hlouběji vmáčkl do ostré slámy.

„Du!“ zazněl hlas. Kužel světla dopadl na postavu s čepicí a v pruhovaném hábitu, schoulenou v hlubinách jedné níže položené pryčny šest řad od Saula. „*Komm! Schnell!*“ Když se muž nepohnul, dozorci SS ho hrubě vytáhli do uličky. Saul slyšel, jak na podlaze škrábou holé nohy.

„Du, raus!“ A zase. „Du!“ Před mohutnými siluetami stanuli tři Musselmänner, připomínající tři vetché strašáky do zelí. Procesí se zastavilo čtyři pryčny od Saulovy řady. Dozorci SS se otočili, aby svítilnami klouzali po prostřední řadě pryčen. Rudé oči se ve světle odrážely jako vyděšené krysy vykukující z pootevřených rakví.

Budu žít. Poprvé to byla spíše modlitba než rozkaz. Nikdy nevybírali víc než čtyři muže z jednoho baráku.

„Du.“ Muž se svítilnou se otočil a namířil ji přímo do Saulovy tváře. Saul se nepohnul. Nedýchal. Vesmír sestával z hřbetu jeho vlastní ruky několik centimetrů před tváří. Kůži tam měl bílou, bílou jako červ; na několika místech se loupala. Chlupy na hřbetu ruky měl velmi tmavé. Hleděl na ně s pocitem nesmírného úžasu. V záři světla vypadala pokožka jeho ruky a celé paže skoro průhledná. Viděl vrstvy svalů, elegantní soustavu šlach, modré žíly jemně pulzující za zběsilého bušení srdce.

„Du, raus.“ Čas se zpomalil a protočil. Celý Saulův život, každá vteřina, každé vytržení a banální, zapomenuté odpoledne vedly k tomuto okamžiku, na tuto křížovatku. V trpkém úsměvu se mu pootevřely rty. Už dávno došel k rozhodnutí, že ho do noci neodvedou. Budou ho muset zabít tady, před ostatními. Když nic jiného, alespoň vrahům určí čas svého zabití. Zaplavil ho nesmírný klid.

„*Schnell!*“ Jeden z esesáků na něho zařval a oba udělali krok kupředu. Oslepilo ho světlo, ucítil navlhlou vlnu a sladkou vůni šnapsu v esesákově dechu, ucítil na tváři studený vzduch. Kůže se mu stáhla v očekávání dopadu jejich hrubých rukou.

„*Nein!*“ vyštěkl mladý oberst. Saul ho viděl jen jako černé simulacrum člověka na pozadí bílé záře světla. „*Zurücktreten!*“ Oberst udělal krok k Saulovi,

zatímco příslušníci SS rychle ustoupili. Čas jako by ustrnul, když Saul vzhlédl k černé siluetě. Nikdo nepromluvil. Halila je mlha jejich dechu.

„*Komm!*“ pronesl oberst mírně. Nebyl to rozkaz. Slovo zaznělo vlídně, takřka láskyplně, jako když člověk volá na svého oblíbeného psa nebo pobízí dítě, aby učinilo první vratké krůčky. „*Komm her!*“

Saul zaskřípal zuby a zavřel oči. Až přijdou, pokouše je. Vrhne se jim na hrdla. Bude žvýkat, trhat a škusbat žíly a chrupavky, až budou muset vystřelit, budou muset vypálit, budou muset vypálit, budou nuceni...

„*Komm!*“ Oberst si lehce poklepal koleno. Saul s vrčením vycenil zuby. Na ty hajzly skočí, před všemi ostatními tomu zasanému zkurvysynovi prokousne to jeho pojebaný hrdlo, vyškubne mu ty jeho zkurvený vnitřnosti z...

„*Komm!*“ Pak to ucítil. Něco ho udeřilo. Žádný z Němců se ani o píd' nepohnul, ale něco mu uštědřilo strašnou ránu do kostrče. Zařval. Něco ho udeřilo a potom do něho *vniklo*.

Průnik vnímal ostře, jako by mu někdo vrazil do konečnicku ocelovou tyč. Nic se ho však nedotklo. Nikdo se k němu nepřiblížil. Ještě jednou zavřeštěl a potom mu jakási neviditelná síla prudce scvakla čelisti.

„*Komm her, du Jude!*“

Cítil to. Něco v něm bylo, zaráželo se mu to zpříma do zadku, až mu v divoké křeči škusaly ruce a nohy. Bylo to *uvnitř*. Cítil, že mu něco jako svěrák obepíná mozek a stlačuje, *stlačuje*. Pokusil se vykřiknout, nenechalo ho to. Zběsile sebou na slámě házel, selhaly mu nervy, pomohl si nohavicí. Potom se prudce vzepjal a s plesknutím dopadl na zem. Dozorci odstoupili.

„*Steh auf!*“ Opět se mu tak prudce prohnula záda, že vyskočil a padl na kolena. Ruce se mu samy od sebe třásly a zmítaly. Cítil něco ve své mysli, chladnou přítomnost zahalenou ve žhnoucí aureole bolesti.

Postavil se.

„*Geh!*“ Vnímal sytý smích linoucí se z hrdla jednoho esesáka, vůni dřeva a oceli, vzdálený tlak studených třísek pod nohama. Vyrazil k otevřeným dveřím a bílé záři za nimi. Oberst ho potichu následoval a klidně si přitom pleskal rukavicí o stehno. Saul klopytal dolů po vnějším schodišti, málem upadl, ale neviditelná ruka ho zvedla, zmáčkla mu mozek a vystřelila mu do každého nervu oheň a jehly. Bos, aniž vnímal chlad, kráčel v čele procesí přes sníh a zmrzlé bahno k přistavenému nákladáku.

Já budu žít, pomyslel si Saul Laski, ale magická kadence se potrhala a prchla před smrštělým tichého, ledového smíchu a vůlí mnohem silnější, než byla ta jeho.

KNIHA PRVNÍ

ZAHÁJENÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Charleston. Pátek, 12. prosince 1980

Nina si hodlala připsat zásluhu za smrt jednoho člena Beatles, Johna. Myslela jsem, že je to velmi nevkusné. Na mém mahagonovém konferenčním stole měla rozložené album, novinové výstřižky úhledně seskládané v chronologickém pořadí, strohá oznámení o smrti, zaznamenávající všechna její Krmení. Úsměv Niny Draytonové byl stejně zářivý jako obvykle, ale v bleděmodrých očích se jí nezračil ani náznak tepla.

„Měli bychom počkat na Williho,“ řekla jsem.

„Ovšem, Melanie. Máš pravdu jako vždycky. Jak můžu být tak hloupá? Pravidla přece znám.“ Vstala a začala se procházet po místnosti, roztržitě se dotýkala zařízení, potichu se rozplývala nad keramickou soškou nebo nějakou výšivkou. V této části domu jsem kdysi mívala zimní zahradu, ale nyní jsem ji používala jako šicí dílnu. Ranní světlo stále dopadalo na zelené rostliny. Sluneční paprsky sice v místnosti vytvářely teplý, útulný prostor, ale s nástupem zimy byla dílna příliš studená, aby se dala využívat i v noci. Kromě toho se mi ani nezamlouvalo, jak se ke všem těm skleněným tabulkám tiskne tma.

„Tehle dům se mi moc líbí,“ poznamenala Nina. Otočila se a usmála se na mě. „Ani nevíš, jak se těším, až se do Charlestonu zase vrátím. Měli bychom tady pořádat všechna naše setkání.“

Já jsem však věděla, jak silně Nina tohle město, tehle dům nesnáší.

„Williho se to dotkne,“ namítla jsem. „Víš, jak rád se chlubí svým domem v Beverly Hills. A svými novými dívkami.“

„A chlapci,“ poznamenala Nina a rozesmála se. Při všech Nininých změnách a obrazech k horšímu zůstal její smích v podstatě stejný. Pořád to byl onen zastřený, ale zároveň jaksi dětský smích, který jsem poprvé uslyšela před tak dlouhou dobou. Tehdy mě k ní přitáhl – jedna osamělá, dospívající dívka reagovala na teplo druhé jako můra na plamen svíčky. Nyní mě z něj jen mrazilo, nutil mě mít se ještě více na pozoru. Můr, které se v průběhu mnoha desítek let nechaly nalákat k Ninině plamenu, bylo dost a dost.

„Pošlu pro čaj,“ řekla jsem.

Pan Thorne přinesl čaj v tom nejlepší m porcelánu značky Wedgwood. Seděly jsme s Ninou v pomalu se pohybujících čtvercích slunečního světla a potichu se bavily o banalitách; pronášely stejně nezasvěcené komentáře o ekonomice, zmiňovaly se o knihách, které ta druhá ještě neměla příležitost přečíst, a s pochopením se přidruženými hlasy vyjadřovaly o lidech z nižších vrstev, s nimiž se bylo možné v současnosti setkat při létání. Pokud by někdo nakoukl ze zahrady, mohl by si pomyslet, že před sebou vidí stárnoucí, ale atraktivní neter na návštěvě u své nejoblíbenější tety. (Nikdy bych si nedovolila naznačit, že by si nás někdo mohl splést s matkou a dcerou.) Lidé mě obvykle považují za dobře oblečenou ženu, jež postrádá osobitý styl. Bůh ví, že utrácím spousty peněz, abych si nechávala vlněné sukně a hedvábné blůzky posílat až ze Skotska a Francie. Ale vedle Niny jsem se vždycky cítila jako hastrůš. Dnes na sobě měla elegantní světlemodré šaty, které, pokud jsem správně určila návrháře, musely stát několik tisíc dolarů. Na pozadí této modré barvy vypadala její plet ještě dokonaleji než obvykle a hezky se vedle ní vyjímalala i modř jejích očí. Vlasy jí zešedly stejně jako mně, ale Nina je nějakým záhadným způsobem dokázala mít dlouhé a stažené jen jednou sponkou. Vypadalo to mladistvě a šarmantně a probouzelo to ve mně pocit, že mé krátké načáncané lokny žhnou vyčpělým modrým přelivem.

Jen málokdo by uhádl, že jsem o čtyři roky mladší než Nina. Čas k ní byl milostivý. A častěji se Krmila.

Odložila šálek a talířek a začala opět bloumat po místnosti. Vůbec pro ni nebylo typické, aby vykazovala takové známky nervozity. Zastavila se před vitrínou. Klouzala pohledem po porcelánových figurkách, cínovém nádobí a potom se s překvapením zarazila.

„Panebože, Melanie. Co ta pistole! Neobvyklejší místo k uložení staré pistole sis najít nemohla.“

„To je rodinná památka,“ odpověděla jsem. „Docela drahá. A máš pravdu, pro pistoli je to opravdu nevhodné místo. Ale je to jediná skříňka v domě, na které je zámek, a paní Hodgesová chodí na návštěvy často i s vnoučaty...“

„To chceš říct, že je *nabitá*?“

„Ne, ovšemže ne,“ zalhala jsem. „Ale děti by si s takovými věcmi hrávat neměly...“ Nepřesvědčivě jsem se odmlčela. Nina pokývala hlavou, ale jistou blahosklonnost v úsměvu se skrývat neobtěžovala. Šla se podívat z jižního okna na zahradu.

Ať jde k čertu. Skutečnost, že tu pistoli nepoznala, vypovídala o Nině Draytonové mnohé.

V den, kdy byl zabit, byl Charles Edgar Larchmont mým nápadníkem přesně pět měsíců a dva dny. Nebylo vydáno žádné oficiální ohlášení, ale měli jsme se vzít. Těch pět měsíců bylo mikrokosmem tehdejší éry – naivní, koketní, formální až k přepjatosti, a romantické. Především romantické. Romantické v tom nejhorším smyslu slova; zasvěcené cukrkandlovým či nanciovatým ideálům, o něž se může zasazovat pouze člověk v pubertě – nebo společnost v pubertě. Byli jsme děti hrající si s nabitými zbraněmi.

Nina, tehdy ještě Nina Hawkinsová, měla svého vlastního nápadníka – vysokého, nemotorného, ale přátelského Angličana jménem Roger Harrison. Pan Harrison se s ní seznámil o rok dříve v Londýně během první fáze její poznávací cesty po Evropě. Poté, co tento vysoký Angličan prohlásil, že ho uhranula – což byla další absurdita oněch dětinských časů – následoval ji z jednoho evropského hlavního města do druhého, dokud se po důrazném napomenutí Ninina otce (suchopárného kloboučníka věčně hájícího své společenské postavení) nevrátil do Londýna, aby „dal do pořádku své záležitosti“, načež se o několik měsíců později objevil v New Yorku, právě když Ninu posílali k tetě do Charlestonu, aby ukončila další svůj flirt. Náš neohrabaný, ale neohrožený Angličan se za ní vydal i na jih, neustále dbaje všech tehdejších protokolů a restrikcí.

Byli jsme šprýmovná partička. Den poté, co jsem se s Ninou seznámila na červnovém plese sestřenice Celie, jsme se všichni čtyři vydali v pronajatém člunu proti proudu Cooperu na Danielův ostrov. Roger Harrison, u každého tématu vážný a vznešený, byl ideálním terčem Charlesova neuctivého humoru. Dobrosrdečné vtipkování Rogerovi podle všeho nevadilo, neboť se záhy svým podivným štekavým smíchem připojoval k všeobecnému veselí.

Nině se to všechno nesmírně zamlouvalo. Oba páni ji zahrnovali pozorností, a třebaže Charles ani na chvíli nepřestával dávat najevo, že prvořadou náklonnost cítí ke mně, všem nám bylo jasné, že Nina Hawkinsová je jednou z oněch mladých žen, které se bez výjimky stávají středem pánské galantnosti a pozornosti při každé společenské události. Vůči společnému kouzlu naší čtveřice nezůstával slepý ani Charleston. Po dva měsíce toho již tak vzdáleného léta se bez pozvání nás čtyř veselých šprýmařů – a našeho souhlasu – neobešel žádný večírek, nebylo možno náležitě naplánovat žádný výlet, nebylo možno považovat za úspěšnou žádnou společenskou událost.

Naše nadšené ovládnutí mládežnické společenské scény bylo tak výrazné, že sestřenice Celia a Loraine přemlouvaly rodiče, aby mohly odjet na svůj každoroční srpnový pobyt do Maine už s dvoutýdenním předstihem.

Už si nejsem jista, kdy jsme s Ninou přišly na nápad uspořádat souboj. Možná to bylo za jedné z oněch dlouhých horkých nocí, kdy ta druhá „zůstala přes noc“ – kdy jsme si lezly vzájemně do postele, šeptaly si a hihňaly se, dusily v sobě smích, když šustot naškrobených uniforem prozrazoval, že se potemnělými chodbami pohybují naše černošské služebné. Tak či onak byl ten nápad přirozeným důsledkem romantické samolibosti oné doby. Představa, jak Charles a Roger svádějí reálný souboj ohledně nějaké abstraktní věci cti, související s *námi*, nás obě tělesně rozechvívala způsobem, který nyní vnímám jako jednoduchou formu sexuálního vydráždění.

Kdyby nebylo naší Schopnosti, bylo by to neškodné. Při manipulaci mužským chováním – manipulaci, která se za oněch časů očekávala a podporovala – jsme slavily tak velké úspěchy, že ani jedna z nás zatím netušila, že se za způsobem, jakým umíme přetavovat své rozmary do skutků jiných lidí, skrývá něco, co přesahuje běžné meze. Parapsychologie v té době ještě neexistovala, nebo spíše existovala pouze v klepání a tukaní salonních seancí. V každém případě jsme se svými šeptanými fantaziemi bavily několik týdnů, dokud jedna z nás – nebo možná my obě – neuplatnila Schopnost, aby tyto fantazie proměnila ve skutečnost.

Svým způsobem to bylo naše první Krmení.

Už si nevzpomínám, jaká byla domnělá příčina rozepře, patrně nějaká úmyslná dezinterpretace jednoho z Charlesových vtipů. Nevybavuji si, koho Charles s Rogerem při tom nezákonném klání přiměli vystupovat v roli sekundantů. Nicméně si vzpomínám na dotčený a zmatený výraz, který se během oněch několika dní zračil ve tváři Rogera Harrisona. Byla to karikatura klopotné nechápavosti, zmatek člověka, který se ocitne v situaci způsobené někým jiným, z níž nemůže uniknout. Vzpomínám si na Charlese a jeho rtuťovité změny nálad – výbuchy humoru, fáze zlostného vzteku, slzy a polibky noc před soubojem.

Velice jasně si vzpomínám, jaké bylo tehdy krásné ráno. Z řeky vzlínala mlha, jež rozptylovala paprsky vycházejícího slunce, když jsme ujížděli na louku, kde se měl souboj konat. Vzpomínám si, jak ke mně Nina natáhla ruku a sevřela mi prsty s prudkým vzrušením, které se mým tělem prohnalo jako elektrický šok.

Na zbytek toho dopoledne se už z větší části nepamatuji. Možná jsem v intenzitě toho prvního, podvědomého Krmení doslova pozbyla vědomí, když mě pohltily vlny strachu, vzrušení, hrdosti... *mužství*..., které čisely z našich dvou nápadníků, zatímco toho nádherného rána stáli tváří v tvář smrti. Vzpomínám si, jak jsem si v šoku uvědomila, že se to všechno *doopravdy děje*, když jsem ve vysokých botách zprostředkovaně našlapovala do trávy. Někdo odpočítával kroky. Matně si vybavuji tíhu pistole ve své ruce... Charlesově ruce, ačkoliv to nikdy nebudu vědět s jistotou... a vteřinu chladného jasu předtím, než naše spojení přerušil výstřel a štiplavý zápach střelného prachu mě přivedl zpátky k vědomí.

Umřel tam Charles. Pořád nedokážu zapomenout na neuvěřitelné množství krve, která se mu řinula z kulaté dírky v hrudi. Než jsem k němu došla, bílá košile se proměnila v karmínovou. V našich fantaziích žádná krev nebyla. Nebyl v nich ani pohled na Charlese s bezvládně svěšenou hlavou, s ústy, z nichž mu na zakrvácenou hruď vytékaly sliny, s očima, z nichž bylo vidět jen bělmo připomínající dvě vajíčka, která mu někdo zasadil do lebky. Když Charles na té nevinné louce naposledy trhavě vydechl, Roger Harrison se rozvzlykal.

Ze zmatených hodin, které následovaly, si nevybavuji už vůbec nic. Když jsem však následujícího rána otevřela svou plátěnou tašku, našla jsem v ní mezi svými věcmi Charlesovu zbraň. Proč jsem si ten revolver chtěla ponechat? Pokud jsem si přála vzít si po svém padlém milenci něco na památku, proč zrovna ten cizorodý kus kovu? Proč jsem mu vypáčila z prstů právě tento symbol našeho neuváženého hříchu?

Skutečnost, že Nina tuto pistoli nepoznávala, vypovídala o mnohém.

* * *

„Willi je tady.“

Příjezd našeho hosta neoznámil pan Thorne, ale Ninina „stenotypistka“, ohavná slečna Barrett Kramerová. Kramerová vypadala stejně bezpohlavně, jak naznačovalo její jméno: nakrátko zastřižené černé vlasy, mohutná ramena a prázdný, agresivní pohled, který jsem si spojovala s lesbičkami a kriminálnicemi. Vypadala, že je jí něco mezi třiceti a čtyřiceti.

„Děkuji ti, má milá Barrett,“ řekla Nina.

Šla jsem Williho přivítat, ale pan Thorne už ho pustil dovnitř, a tak jsme se setkali na chodbě.

„Melanie! Vypadáš úžasně! Při každém našem setkání jsi mladší a mladší. Nino!“ Proměna ve Williho hlase byla zřejmá. Když muži Ninu opět spatří po delším odloučení, neustále podléhají ohromení. Následovala objetí a polibky. Willi sám vypadal zhyraleji než minule. Měl na sobě výtečně padnoucí alpakové sportovní sako, rolák mu úspěšně skrýval hluboké vrásky na laločnatém krku, ale když si strhl slušivou automobilovou čepici, rozčepýřil si dlouhé prameny bílých vlasů, které si původně pečlivě sčesal, aby zakryl rozrůstající se lysinu. Ve tváři byl zardělý vzrušením, ale zároveň se mu na nose a na lících rozlévala výmluvná kapilární červeně; poukazovala na konzumaci nadměrného množství alkoholu, nadměrného množství drog.

„Dámy, mé společníky... Toma Reynoldse a Jensena Luhara... už myslím znáte, je to tak?“

Oba muži doplnili sešlost v mé úzké chodbě. Pan Reynolds byl hubený a světlavý a při úsměvu odhaloval dokonalé korunky zubů. Pan Luhar byl obrovitý, humpolácký černocho s mrzutým, zhmožděným výrazem v drsné tváři. Byla jsem si jista, že Nina ani já jsme se s těmito konkrétními Williho loutkami ještě nikdy nesetkaly.

„Nepůjdeme do salonu?“ navrhla jsem. Vydali jsme se na nemotorný pochod, na jehož konci jsme se my tři posadili do mohutně vypolstrovaných křesel rozestavených kolem georgiánského čajového stolku, který kdysi patřil mé babičce. „Poprosila bych ještě o čaj, pane Thorne.“ Slečna Kramarová moji žádost pochopila jako signál k odchodu, ale oba Williho nohsledí zůstali nejspíše stát u dveří, kde přešlapovali a vrhali kradmé pohledy na vystavený křišťál, jako by svou pouhou blízkou přítomností mohli něco rozbít. Nepřekvapilo by mě, kdyby tomu tak doopravdy bylo.

„Jensene!“ Willi luskl prsty. Černocho zaváhal a potom k nám přistoupil s drahou, koženou aktovkou. Willi ji položil na stolec a krátkými širokými prsty cvakl přezkami. „Co kdybyste se šli zeptat komorníka slečny Fullerové, jestli by vám nedal něco k pití?“

Jakmile odešli, Willi zavrtěl hlavou a usmál se na Ninu. „Promiň, má drahá.“

Nina mu položila ruku na rukáv. Dychtivě se předklonila. „Melanie mi nechtěla dovolit, abych se do Hry pustila bez tebe. Nebylo ode mě *příšerné*, že jsem chtěla začít bez tebe, Willi?“

Willi se zamračil. I po padesáti letech se při oslovení Willi pořád ošíval. V Los Angeles byl Big Bill Borden. Když se vracel do rodného Německa –

k tomu s ohledem na související nebezpečí nedocházelo často –, stával se opět Wilhelmem von Borchertem, pánem temného panství, lesa a lovu.

Ale Nina mu při jejich prvním setkání ve Vídni roku 1925 začala říkat Willi, a Willim už zůstal.

„Začni ty, Willi,“ řekla Nina. „Ty budeš první.“

Pamatovala jsem si dobu, kdy jsme prvních několik dní našeho shledání trávil rozhovory a zjišťováním, co nového se událo v našich životech. Teď už na nezávaznou konverzaci nebyl čas.

Willi se zazubil a vytáhl z aktovky novinové výstřižky, deníky a hromádku kazet. Jakmile svými materiály pokryl celý stůl, pan Thorne přišel s čajem a s Nininým albem z šicí dílny. Willi mu rychle udělal místo.

Na první pohled by si člověk mohl na Willima a pana Thorneovi všimnout jistých podobností. To by však byl omyl. Oba muži sice tíhli k brunátnosti, nicméně pokud bylo zabarvení Williho pleti důsledkem excesů a emocí, pan Thorne jedno ani druhé už mnoho let nezažil. Williho lysina byla nerovnoměrná a rozpačitě zakrývaná – lasice stížená prašivinou –, holou hlavu pana Thornea pokrývala hladká a napjatá kůže. Nikdo si nedokázal představit, že by pan Thorne někdy vlasy vůbec měl. Oba muži měli šedé oči – oči, které by romanopisec popsal jako studené a šedé –, ovšem z očí pana Thornea čísel lhostejný chlad, chlad jasu pramenícího z naprosté absence znepokojivých pocitů nebo myšlenek. Williho oči byly studené jako bouřlivá severomořská zima a častokrát je kalily rozevláté závoje emocí, v jejichž područí se nacházel – pýchy, nenávisti, lásky k bolesti, potěšení z ničení. Willi se nikdy nezmiňoval o používání Schopnosti jako o Krmení – já byla zjevně jediná, kdo uvažoval v těchto pojmech –, ale někdy hovořil o Lovu. Když se sterilními ulicemi Los Angeles plížil za svou lidskou kořistí, možná myslíval právě na temné lesy své domoviny. Přemýšlela jsem, zda sní o lese. Vracel se ve vzpomínkách k zeleným vlněným kamizolám, potlesku družiníků, krvi prýšticí z umírajícího kance? Nebo vzpomínal na klapot jezdeckých bot na kočičích hlavách a bušení jeho důstojníků na ztichlé dveře? Možná si svůj Lov stále spojoval s temnou evropskou nocí planoucích pecí, na niž pomáhal dohlížet.

Já to nazývala Krmení. Willi tomu říkal Lov. Od Niny jsem nikdy žádné označení téhle věci neslyšela.

„Kde máš videopřehrávač?“ zeptal se Willi. „Nahrál jsem je všechny na kazetu.“

„Ale, Willi,“ zvolala Nina podrážděně. „Znáš přece Melanii. Jak je staromódní! Kde by se u ní vzal videopřehrávač?“

„Já nemám ani televizi,“ podotkla jsem. Nina se zasmála.

„Zatracená práce,“ zamručel Willi. „Ale co. Mám tu i jiné záznamy.“

S pleskáním stahoval gumičky z malých černých zápisníků. „Na kazetě by to prostě bylo lepší. Losangeleské stanice věnovaly Hollywoodskému škrtiči velkou pozornost a já sestříhal... Ále! Nechme toho.“ Hodil videokazety zpátky do aktovky a zacvakl přezky.

„Dvacet tři,“ pronesl. „Dvacet tři od našeho posledního setkání před dvanácti měsíci. Ani se nezdá, že by to bylo už tak dlouho, co?“

„Ukaž nám to,“ vyzvala ho Nina. Předkláněla se a modré oči se jí jen třpytily. „Od chvíle, co jsem rozhovor se Škrtičem viděla v ‚Šedesáti minutách‘, hořím zvědavostí. Byl tvůj, Willi? Vypadal tak...“

„Ja, ja, byl můj. Byla to nula. Nesmělý človíček. Pracoval jako zahradník u jednoho mého souseda. Nechal jsem ho naživu, aby ho policie mohla vyslechnout, abych zahladil všechny pochybnosti. Až média ztratí zájem, oběsí se příští měsíc v cele. Ale tohle je ještě zajímavější. Podívejte.“ Přisunul k nám několik lesklých černobílých fotografií. Ředitel NBC zavraždil pět členů své rodiny a utopil v bazénu seriálovou herečku, která u nich byla na návštěvě. Potom se několikrát pobodal a krví na stěnu šatny u bazénu napsal 50 SHARE.

„Prožíváš si znovu nádheru starých časů, Willi?“ zeptala se Nina. „Smrt policajtům‘ a tak dál?“

„Ne, sakra, co tě nemá. Myslím, že tohle by si spíš zasloužilo body za ironii. Ta holka se v tom seriálu stejně měla utopit. Už to bylo i v námětu scénáře.“

„Bylo těžké ho Použít?“ To jsem se zeptala pro změnu já. Neovládla jsem svou zvědavost.

Willi nadzvedl jedno obočí. „Ani ne. Byl alkoholik a navíc těžce závislý na kokainu. Moc toho v něm nezbylo. A nesnášel svou rodinu. Většina lidí nesnáší svou rodinu.“

„Možná většina lidí v Kalifornii,“ podotkla Nina upjatě. Byla to od ní zvláštní poznámka. Její otec spáchal sebevraždu skokem pod tramvaj.

„Kde jsi s ním navázal kontakt?“ zeptala jsem se.

„Na večírku. Jako obvykle. Nakupoval kokain od režiséra, který zničil jednoho z mých...“

„Musel jsi kontakt opakovat?“

Willi se na mě zamačkal. Pokoušel se vztek dusit, ale už mu brunátněla tvář. „Ja, ja. Viděl jsem ho ještě dvakrát. Jednou jsem se jenom díval z auta, jak hraje tenis.“

„Dostaneš body za ironii,“ řekla Nina. „Ale za opakovaný kontakt je zase ztrácíš. Jestli byl tak prázdný, jak tvrdíš, měl jsi být schopný ho Použít po jediném kontaktu. Co tu ještě máš?“

Přivezl svou obvyklou kolekci. Ubohé vraždy z chudinských čtvrtí. Dvě domácí zabití. Nehodu na dálnici, která se zvrhla ve vražednou přestřelku. „Byl jsem mezi přihlížejícími,“ poznamenal Willi. „Navázal jsem kontakt. Pistoli měl v přihrádce v palubní desce.“

„Dva body,“ řekla Nina.

To nejlepšší si Willi nechal na konec. Kdysi slavný dětský herec se stal obětí bizarní nehody. Dotyčný odešel v Bel Air ze svého bytu, který se vzápětí naplnil plynem, a když se nebohý herec vrátil, škrtl zápalkou. Při následném požáru uhořeli další dva lidé.

„Připisují ti jenom jeho,“ prohlásila Nina.

„Ja, ja.“

„Seš si tímhle doopravdy jistý? Ona to vážně mohla být nehoda...“

„Nebud' směšná,“ vyštěkl Willi. Otočil se ke mně. „Použít tohohle chlapa nebylo vůbec snadné. Měl strašnou sílu. Vymazal jsem mu vzpomínku, že zapnul plyn. Musel jsem jej blokovat celé dvě hodiny. Potom jsem ho přinutil vejít zpátky do místnosti. A škrtnutí se zoufale bránil.“

„Měl jsi ho přimět použít zapalovač,“ opáčila Nina.

„Jenže on nekouřil,“ zavrčel Willi. „Loni přestal.“

„Ano.“ Nina se usmála. „Asi si vzpomínám, jak to říkal Johnnymu Carsonovi.“ Nedokázala jsem určit, jestli si dělá legraci.

Potom jsme se pustili do rituálu připisování bodů. Většinou mluvila jen Nina. Willi přecházel od mrzutosti k hovornosti a zpátky k mrzutosti. V jednom okamžiku natáhl ruku a poplácal mě po koleni, přičemž mě se smíchem požádal o pomoc. Nic jsem na to neřekla. Nakonec toho nechal, přešel k baru a z otcovy karafy si nalil vysokou sklenku burbonu. Večerní světlo vysílalo poslední vodorovné paprsky vitrážemi v arkýřových oknech a Williho, stojícího vedle dubového přístěnku, zalévalo rudým přísvitem. Jeho oči se podobaly malým řeřavým uhlíkům v masce zalité krví.

„Jednačtyřicet,“ řekla Nina nakonec. Rozjařeně vzhledla a ukázala kalkulačku, jako by stvrzovala nějaký objektivní fakt. „Napočítala jsem jednačtyřicet bodů. Co máš ty, Melanie?“

„Ja,“ ozval se ještě Willi. „To by šlo. Teď se ale podívejme, čím se můžeš pochlubit ty, Nino.“

Promluvil suchým a prázdným hlasem. Dokonce už i Willi ztratil o Hru trochu zájem.

Než mohla Nina začít, do místnosti vstoupil pan Thorne a pokynul nám, že je připravena večeře. Odebrali jsme se do jídelny, ale ještě předtím si Willi nalil další sklenku burbonu a Nina rozhodla ruce v předstíraném roztrpčení z přerušení Hry. Jakmile jsme se usadili u dlouhého mahagonového stolu, začala jsem se chovat jako správná hostitelka. V souladu s tradicí dlouhou několik desítek let byly řeči o Hře u večeře zapovězeny. Nad polévkou jsme se bavili o Williho novém filmu a akvizici nového obchodu do řetězce Nininých butiků. Dozvěděli jsme se, že ve *Vogue* měl přestat vycházet Ninin každoměsíční sloupek, ale zájem o něj projevil jistý novinový syndikát.

Oba mí hosté se rozplývali nad dokonalostí pečené šunky, ale já byla názoru, že pan Thorne trošičku přesladil šťávu. Než jsme dojedli čokoládovou pěnu, okna vyplnila tma. Odražené světlo z lustru vykreslovalo v Nininých vlasech příjemné melírové pruhy, zatímco já jsem se obávala, že moje vlasy žhnou tou nejsytější modří.

Najednou jsme uslyšeli jakýsi hluk z kuchyně. V létacích dveřích se objevila tvář obrovitého černocho. Rameno mu svíraly bílé ruce a pohlížel na nás s výrazem nevrlého dítěte.

„... si sakra myslíš, že tu budem sedět jak...“ Bílé ruce ho odtáhly z dohledu.

„Omluvte mě, dámy.“ Willi si ubrouskem otřel rty a vstal. I přes pokročilý věk se pořád pohyboval s velkou elegancí.

Nina zajela lžičkou do čokolády. Z kuchyně se ozval jeden ostrý, vyštěknutý rozkaz a plesknutí. Bylo to plesknutí mužské ruky – prudké a ploché jako třesknutí malorážky. Vzhledla jsem a po mém boku stanul pan Thorne, aby odklidil dezertní talířky.

„Kávu, prosím, pane Thorne. Pro nás všechny.“ Přikývl a na rtech mu hrál vlídný úsměv.

* * *

Franz Anton Mesmer o ní věděl, i když jí nerozuměl. Mám tušení, že Mesmer sám musel mít nějaký slabý náznak Schopnosti. Moderní pseudovědy ji studují a přejmenovaly ji, zbavily ji větší části moci, vnesly zmatek do jejího využití a původu, ale i tak nadále zůstává stínem Mesmerova objevu. Vědci nevědí, jaké to je se Krmit.

Z nástupu současného násilí propadám beznaději. Někdy opravdu propadám zoufalství, ocitám se v oné hluboké propasti zoufalství bez budoucnosti, kterou básník Hopkins nazval nečistou útěchou. Sleduji americká jatka, lhostejné útoky na papeže, prezidenty a bezpočet dalších lidí, a přemýšlím, jestli existuje mnohem víc lidí se Schopností, nebo jestli se masakry prostě staly moderním způsobem života.

Všichni lidé se sytí násilím, drobným uplatňováním moci nad jinými, ale jen málokdo zakouší – tak jako my – moc absolutní. Bez Schopnosti jen málokdo zná jedinečné potěšení spjaté s ukončením lidského života.

Bez Schopnosti si ti, kdo se doopravdy sytí životem, nemohou vychutnat proudění emocí mezi pronásledovatelem a obětí, dokonalou povznesenost útočníka, který se vymanol ze sféry veškerých pravidel a trestů, ono podivuhodné, skoro až erotické podvolení se oběti v poslední vteřině pravdy, kdy jsou jí znemožněny všechny volby, upřeny všechny budoucnosti, kdy jsou eliminovány všechny možnosti a uplatňuje se jen absolutní moc nad jinou lidskou bytostí.

Propadám beznaději ze současné vědy. Propadám beznaději z její neosobní povahy a lhostejnosti, jež ji zpřístupnila tolika lidem. Mívala jsem televizi, dokud jsem ji na vrcholu vietnamské války neprodala. Ty retušované útržky smrti – odosobněné čočkou kamery – mi nic neříkaly. Ale domnívám se, že něco říkaly stádu, kterým jsem obklopena. Když válka a každonoční televizní počítání mrtvých skončily, žádalo si víc, *víc*, a filmová plátna a ulice této líbezná a zmírající země mu to poskytl v nevalné, masové hojnosti. Je to návyk, který velmi dobře znám.

Oni to nechápou. Při pouhém pohledu je násilná smrt smutnou a umolousanou přehlídkou zmatku. Nicméně pro nás, kdo se Krmíme, může být smrt *svátostí*.

„Teď je řada na mně! Teď je řada na mně!“ Ninin hlas stále připomínal hlas hostující krásky, která právě vyplnila taneční pořádek na červnovém plese sestřenice Celie.

Vrátili jsme se do salonu. Willi dopil kávu a požádal pana Thornea o brandy. Bylo mi za Williho trapně. Náznaky nepředpokládaného chování ze strany jeho nejbližších společníků byly zcela jistě příznakem slábnoucí Schopnosti. Nicméně se zdálo, že Nina si ničeho nevšimá.

„Mám je všechny seřazené,“ spustila. Na vyklizeném konferenčním stoleku otevřela své album. Willi všechny záznamy pečlivě procházel, občas se na něco zeptal, častěji však jen souhlasně zamručel. Já také čas od času potichu

přítakala, ačkoli jsem o žádném z jejích případů neslyšela. Kromě toho člena Beatles, samozřejmě. Toho si Nina schovávala na konec.

„Panebože, Nino, to jsi byla ty?“ Vypadalo to, že Willi vybuchne vzteky. Ninina Krmení vždycky inklinovala k sebevraždám na Park Avenue a manželským neshodám zakončeným střelbou z drahých dámských pistolí malého kalibru. Tahle věc měla blíže k Williho drsnému stylu. Možná měl pocit, že vniká na jeho výsostné území.

„... pěkně jsi riskovala, nemyslíš? Tohle je tak... hergot... tak *veřejné*.“

Nina se zasmála a položila na stůl kalkulačku. „Willi, *drahoušku*, právě o tom naše Hra přece je, ne?“

Willi došel k baru a dolil si sklenku. Vítr smýkal holými větvemi o olověné sklo arkýřového okna. Nemám ráda zimy. Dokonce i na Jihu si vybírají daň na duši.

„Nekoupil si ten chlápek... jak se jenom jmenuje... pistoli na Havaji nebo na nějakém takovém místě?“ zeptal se Willi přes místnost. „To bych skoro označil za jeho vlastní iniciativu. Jestli toho chlapa totiž už předtím sledoval...“

„Můj milý Willi,“ Ninin hlas ochladí jako vítr, který mlátil větvemi, „nikdo neřekl, že byl *vyrovnaný*. Kolik z těch tvých je vyrovnaných, Willi? Ale já zatahala za nitky, drahoušku. Zvolila jsem místo a čas. Vnímáš ironii toho *místa*, které jsem vybrala, Willi? Po tom kousku, co jsme před několika lety provedli režisérovi toho čarodějnického filmu? To bylo přesně podle scénáře...“

„Já nevím.“ Willi ztěžka dosedl na pohovku a rozlil si brandy na své drahé sportovní sako. Nevšiml si toho. Světlo lamp se mu odráželo od olýsalé lebky. V noci byly víc vidět jeho stařecké skvrny a krk, v místech, kde mu mizel pod rolákem, měl samý provazec a šlachu. „Já nevím.“ Vzhlédl ke mně a znenadání se usmál, jako bychom byli spoluspiklenci. „Mohlo by to být jako s tím spisovatelem, že, Melanie? Mohlo by to být zrovna tak.“

Nina se zadívala na své ruce v klíně. Konečky pěstěných prstů měla celé bílé.

* * *

Psychičtí upíři. Tak ten spisovatel hodlal nazvat svou knihu. Někdy přemýšlím, zda by doopravdy něco napsal. Jak se jmenoval? Bylo to jakoby ruské jméno.

Dostali jsme s Willim od Niny telegram: RYCHLE PRIJEDTE. POTREBUJI VAS TU. To stačilo. Příštího rána už jsem letěla do New

Yorku. Přepravovala jsem se hlučným vrtulovým constellationem a většinu času na palubě jsem strávila přesvědčováním přespříliš starostlivé letušky, že nic nepotřebuji, že se opravdu cítím dobře. Očividně totiž došla k závěru, že jsem něčí babička, která letí poprvé v životě letadlem.

Willimu se podařilo přijet dvacet minut přede mnou. Ninu jsem v životě neviděla tak rozrušenou, takřka hysterickou. Před dvěma dny byla na večírku na dolním Manhattanu – nebyla rozrušená natolik, aby nám zapomněla vypočítat, jaké osobnosti se tam sešly –, když zjistila, že sdílí zastrčený kout, kameninový hrnec s fondue a důvěrnosti s jedním mladým spisovatelem. Nebo spíše důvěrnosti s ní sdílel tento spisovatel. Popsala ho jako trhana s řídkými vousy, silnými brýlemi a v manšestrovém sportovním saku navlečeném přes starou kostkovanou košili – zástupce mužského typu, který se podle Niny v řídké míře vyskytoval na všech úspěšných večírcích té doby. Věděla, že by ho neměla označovat za beatníka, neboť tento výraz právě vyšel z módy, ale nikdo ještě neslyšel výraz hipík, a na něho by se stejně nehodil. Byl to spisovatel toho druhu, který si vydělává na velice skromné živobytí – přinejmenším za těch časů – psaním krváků a převáděním televizních seriálů do románové podoby. Alexander něco.

Napadlo ho napsat knihu – Nině řekl, že na ní už nějakou dobu pracuje – o tom, že řadu vražd, které se v té době páchaly, má ve skutečnosti na svědomí skupinka psychických upírů – on sám je nazýval *mentálními upíry* –, kteří využívají k provádění svých odporných skutků jiné lidi. Řekl, že o námět už projevil zájem šéf jednoho paperbackového nakladatelství, který mu byl hned dalšího dne ochoten nabídnout smlouvu, pokud název změní na *Faktor zombie* a přidá více sexu.

„No a co?“ zeptal se Willi Niny otráveně. „To mě nutí lítat přes celou Ameriku jenom kvůli takové prkotině? Tenhle námět bych od něj mohl pro svou produkci odkoupit i já.“

Nakonec jsme se na základě této záminky rozhodli tohoto Alexandra Něco vyzpovídat na improvizované party, kterou Nina uspořádala hned následujícího večera. Já se jí nezúčastnila. Večírek nebyl podle Niny žádné terno, ale Willi alespoň dostal příležitost si s tím mladým rádoby spisovatelem dlouze pohovořit. Ve své skoro politováníhodné dychtivosti spolupracovat s Bille Bordenem, producentem *Vzpomínek na Paříž*, *Tři na houpačce* a nejméně dvou dalších naprosto tuctových technikolorových filmů, které toho léta kolovaly po autokinech, Alexander prozradil, že kniha prozatím sestává z banálního konceptu a dvanácti stránek poznámek. Byl si však jistý,

že by byl pro pana Bordena schopný vyhotovit technický rozpis scénáře během pěti týdnů, možná tři, kdyby mu zařídil letenku do Hollywoodu, aby se mu dostalo patřičné tvůrčí stimulace.

Ještě té noci jsme probírali možnost, že by Willi prostě zakoupil na technický scénář opci, ale Willi v té době nebyl při penězích a Nina si nedala říct. Nakonec si tento mladý spisovatel žiletkou otevřel stehenní tepnu a s řevem vyběhl v Greenwich Village umřít do jedné úzké boční uličky. Domnívám se, že jeho zbylými neuspořádanými poznámkami se už nikdo ani neobtěžoval probírat.

* * *

„Mohlo by to být jako s tím spisovatelem, *ja*, Melanie?“ Willi mě poplácal po koleni. Přikývla jsem. „Byl můj,“ pokračoval, „ale Nina si za něj pokoušela připsat body. Vzpomínáš?“

Znovu jsem přikývla. Ve skutečnosti nebyl Ninin ani Williho. Na večírek jsem nešla, abych mohla později navázat kontakt, aniž by si mladík všiml, že ho někdo sleduje. Udělala jsem to snadno. Pamatuji se, jak jsem seděla v přetopeném malém lahůdkářství naproti domu, kde se bavili. Nebylo to vůbec obtížné. Skončilo to tak rychle, že jsem nějaké Krmení skoro ani nezaregistrovala. Potom jsem opět začala vnímat chrčení radiátorů a vůni salámů, zatímco se lidé hnali ke dveřím, aby se podívali, kdo to tam venku tak řve. Vzpomínám si, jak pomalu jsem dopíjela čaj, abych nemusela odejít před odjezdem sanitky.

„Ale kdeže,“ opáčila Nina. Pořád něco vytukávala na své malé kalkulačce. „Kolik bodů?“

Podívala se na mě.

Já se podívala na Williho.

„Šest,“ pronesl ledabyle. Nina začala poněkud teatrálně sčítat body.

„Třicet osm,“ řekla a přehnaně si povzdechla. „Zase jsi vyhrál, Willi. Nebo spíš zase jsi mě porazil. Teď si ale musíme vyslechnout Melanii. Jsi celou dobu tak potichu, drahoušku. Určitě pro nás máš nějaké překvapení.“

„Ano,“ přisvědčil Willi, „teď je s vítězstvím řada na tobě. Čekáš už několik let.“

„Nemám nic,“ odpověděla jsem. Očekávala jsem příval otázek, ale ticho narušovalo jen tikání hodin na krbové římse. Nina ode mě odvrátila zrak a zadívala se do stínů v koutě.

„Nic nemáš?“ zopakoval Willi.

„Něco by se snad našlo...“ prohlásila jsem nakonec. „Ale byla to jen náhoda. Narazila jsem na ně, jak okrádají jednoho starce za... byla to jen náhoda.“

Willi byl vyvedený z míry. Vstal, přešel k oknu, otočil si starou židli s rovným opěradlem, obkročmo se na ni posadil a založil si ruce na hrudi. „Co to má znamenat?“

„Ty odstupuješ ze Hry?“ zeptala se Nina, když se ke mně zase otočila. Otázku jsem nechala, aby posloužila jako odpověď.

„Proč?“ vyštěkl Willi. Ve vzrušení mu uniklo hrčivé německé „r“.

Kdybych byla vychována v době, kdy je mladým dámám dovoleno krčit rameny, učinila bych tak. V této situaci jsem se tedy spokojila jen s tím, že jsem si prstem přejížděla po imaginárním švu na sukni. Otázku mi sice položil Willi, ale když jsem nakonec odpověděla, dívala jsem se upřeně do očí Nině. „Jsem unavená. Trvá to už moc dlouho. Myslím, že stárnu.“

„Když nebudeš Lovit, zestárneš *mnohem* víc,“ poznamenal Willi. Tělem, hlasem, rudou maskou tváře vysílal jasné signály, že v sobě dusí nesmírný vztek. „Panebože, Melanie, vždyť ty už *vypadáš* starší! Vypadáš hrozně. Právě *proto* Lovíme, ženská. Podívej se na sebe do zrcadla! Chceš umřít jako stará bába jenom proto, že tě unavuje využívat *tyhle lidi*? Ts!“ Hněvivě vstal a otočil se k nám zády.

„Nesmysl!“ Nina promluvila silným, sebevědomým hlasem; už se opět ovládala. „Melanie je *unavená*, Willi. Buď na ni hodný. Na každého z nás to občas přijde. Vzpomínám si, jak jsi na tom byl po válce ty. Byl jsi jak zpráskané štěně. Ani jsi nevycházel z toho svého ubohého bytečku v Baden-u. A i když jsme ti pomohli do New Jersey, byl jsi nevrlý a pořád ses litoval. Melanie vymyslela Hru, aby ti zvedla náladu. Tak mlč! A *nikdy* neříkej dámě, která se cítí unavená a skleslá, že vypadá hrozně. Vážně, Willi, někdy jsi takový *Schwäbsinniger*. A kromě toho i děsný krupan.“

Očekávala jsem, že mé prohlášení vyvolá celou škálu reakcí, ale právě této jsem se bála nejvíc. Znamenala, že Hra začala nudit i Ninu. Znamenala, že je připravena přejít na další herní úroveň. Určitě znamenala právě tohle.

„Děkuji ti, má drahá Nino,“ řekla jsem. „Věděla jsem, že ty mi budeš rozumět.“

Natáhla ke mně ruku a povzbudivě mi stiskla koleno. I přes vlnu jsem cítila chlad jejích bílých prstů.

Mí hosté se nechtěli zdržet přes noc. Prosila jsem je. Protestovala. Poukázovala na skutečnost, že mají připravené pokoje, že pan Thorne už stálh přehozy.

„Příště,“ řekl Willy. „Příště, Melanie, lásečko moje. Protáhneme to na celý víkend, jak jsme to dělávali. Na celý týden!“ Měl mnohem lepší náladu poté, co mu každá z nás vyplatila jeho tisícidolarovou „odměnu“. Byl sice nabručený, ale nedala jsem se. Jeho ego ukonejšilo, když pan Thorne přinesl šek, který byl již vypsáný na jméno William D. Borden.

Ještě jednou jsem ho požádala, aby zůstal, ale namítal, že už si zaplatil letenku půlnočním spojením do Chicaga. Měl se setkat s jedním úspěšným autorem v souvislosti s nějakým scénářem. Potom už mě objímal na rozloučenou, jeho společníci stanuli za mnou na chodbě a mě na okamžik zalila hrůza.

Ale odešli. Světlovlasý mladík obnažil bílé zuby v zářivém úsměvu a černoch v gestu loučení pokýval hlavou. Potom jsme osaměly. Já a Nina jsme zůstaly samy.

Ale úplně samy zase ne. Na konci chodby stála vedle Niny slečna Kramerová. Pan Thorne byl mimo dohled za létacími dveřmi do kuchyně. Nechala jsem ho tam.

Slečna Kramerová udělala tři kroky. Cítila jsem, jak se mi na okamžik stáhlo hrdlo. Potom ta urostlá bruneta přistoupila k šatníku, vyňala Ninin kabát a vrátila se, aby jí do něj pomohla.

„Opravdu se nezdržíš?“

„Ne, děkuji, má milá. Slíbila jsem Barrett, že dnes v noci pojedeme na Hilton Head.“

„Ale už je pozdě...“

„Máme tam rezervaci. Ale i tak ti děkuji, Melanie. Určitě se ti ozvu.“

„Ano.“

„Myslím to vážně, má drahá. Musíme si promluvit. Chápu naprosto *přesně*, jak se cítíš, ale nesmíš zapomínat, že pro Williho je Hra pořád důležitá. Budeme muset najít způsob, jak ji ukončit, aniž raníme jeho city. Třeba bychom ho mohly příští jaro navštívit v Karinhallu nebo jak už říká té své ponuré bavorské rezidenci. Výlet do Evropy by s tebou, má drahá, udělal divy.“

„To ano.“

„Určitě se ozvu. Jen co ukončím nejnovější transakci. Musíme spolu strávit nějaký čas. Melanie... jen my dvě... jako za starých časů.“ Její rty políbily vzduch vedle mé líce. Na několik vteřin mi sevřela předloktí. „Na shledanou, drahoušku.“

„Na shledanou, Nino.“

* * *

Odesla jsem sklenku od brandy do kuchyně. Pan Thorne ji mlčky převzal. „Zkontrolujte zabezpečení domu,“ řekla jsem. Přikývl a šel prověřit zámky i poplašné zařízení. Bylo teprve tři čtvrtě na deset, ale byla jsem nesmírně unavená. *Stárnu*, pomyslela jsem si. Vyšla jsem do patra po širokém schodišti – patrně nejkrásnějším stavebním prvku v domě – a převlékla se ke spánku. Venku se strhla bouřka a pleskot studených kapek dopadajících na okno prostoupil pokoj smutným rytmem.

Když jsem si česala vlasy a přála si, aby byly delší, nakoukl dovnitř pan Thorne. Otočila jsem se k němu. Sáhl si do kapsy tmavé vesty. Když ruku opět vytáhl, z prstů mu vystřelila útlá čepel. Přikývla jsem. Čepel v dlani opět zatáhl a zavřel za sebou dveře. Poslouchala jsem, jak se jeho kroky vzdalují po schodech k židli ve vstupní hale, kde hodlal strávit noc.

Myslím, že se mi té noci zdálo o upírech. Nebo jsem o nich přemýšlela těsně předtím, než jsem usnula, a útržek těchto myšlenek ve mně přetrvál až do svítání. Ze všech hrůz, které si lidstvo samo přivodilo, ze všech jeho ubohých netvorů pouze z mýtu o upírech čísel jakýsi náznak vznešenosti. Podobně jako lidé, jimiž se sytili, i upíři se poddávali vlastním temným potřebám. Leč na rozdíl od malicherných lidských obětí upíři využívali svých mrzkých prostředků k dosažení jediného cíle, který takové skutky mohl ospravedlnit – za účelem nabytí opravdové nesmrtelnosti.

Willi měl pravdu – stárla jsem. Uplynulý rok si na mně vybral větší daň než celé předchozí desetiletí. Ale během něj jsem se Nekrmila. Navzdory hladu, navzdory stárnoucímu odrazu v zrcadle, navzdory temnému nutkání, které tolik let určovalo naše životy, *jsem se Nekrmila*.

Když jsem usínala, pokoušela jsem se vybavit si rysy Charlesovy tváře.

Usnula jsem hladová.

KAPITOLA DRUHÁ

Beverly Hills. Sobota, 13. prosince 1980

Na trávníku před rezidencí Tonyho Haroda se skvěla velká kruhová fontána, do níž močila socha satyra s rozeklaným kopytem, upírající kaňonem k Hollywoodu pohled doprovázený věčným úšklebkem, který bylo možno interpretovat buď jako výraz bolestného odporu, nebo posměšného opovržení. Ti, kdo Tonyho Haroda znali, neměli pochyb, který výraz mu přísluší víc.

Dům kdysi patřil herci němé éry, jenž na vrcholku slávy a po značném úsilí zvládl obtížný přechod ke zvukovému filmu, načež tři měsíce po premiéře svého prvního takového snímku v Graumannově Čínském kině zemřel na rakovinu jícnu. Vdova, kterou po sobě zanechal, odmítala rozlehlé panství opustit a setrvala na něm dalších pětatřicet let fakticky jako údržbářka mauzolea. Přitom často tahala peníze ze starých hollywoodských známých a dříve odvrhovaných příbuzných, aby měla na zaplacení daní. Když roku 1959 zemřela i ona, rezidenci zakoupil scenárista podepsaný pod třemi z pěti romantických komedií, které do té doby natočila Doris Dayová. Scenárista si stěžoval na zpustlou zahradu a zápach v pracovně v prvním poschodí. Nakonec se silně zadlužil a prostřelil si hlavu v kůlně, kde ho druhého dne objevil zahradník, jenž smrt nenahlásil z obavy, že by vyšel na světlo jeho ilegální status. Scenáristovu mrtvolu tak podruhé objevil právník Cechu scenáristů, jenž přišel rozebrat jejich blížící se obhajobu v jistém plagiátorském sporu.

Mezi pozdější majitele patřila slavná herečka, která v domě sídlila během tříměsíční pauzy mezi svým pátým a šestým manželstvím, trikový specialista, který zemřel v roce 1976 při požáru studiové kantýny, a starý šejk, který natřel satyra na růžovo a dal mu židovské jméno. Šejka v roce 1979 zavraždil jeho švagr na pouti v Rijádu a o čtyři dny později koupil panství Tony Harod.

„Kurva, tak to je paráda,“ řekl tehdy realitnímu makléři, když stáli na vydlážděné pěšině a hleděli na močícího satyra. „Ten dům беру.“ O hodinu později už předával šek na 600 000 dolarů zálohy. V domě samém ještě nebyl.

Shayla Berringtonová znala historky o Harodově impulzivním jednání. Věděla, jak kdysi slovně napadl Trumana Capota před dvěma stovkami hostů, i o skandálu z roku 1978, kdy byl spolu s jedním z nejbližších asistentů Jimmyho Cartera málem zatčen za přechovávání drog. Ve vězení nikdo neskončil, nic se nedokázalo, ale šuškal se, že to byl právě Harod, kdo na tohoto nebohého chlapíka z Georgie ušil boudu. Zatímco její řidič hladce naváděl mercedes po příjezdové cestě k rezidenci, Shayla se předklonila, aby alespoň letmo zahlédla satyra. Palčivě si uvědomovala, že s ní není její matka. Na tomto konkrétním výletu s ní nebyla ani Loren (její agentka), Richard (agent její matky), Cowles (její řidič a tělesný strážce) a Esteban (její kadeřník). Shayle bylo sedmnáct, už devět let byla úspěšnou modelkou a poslední dva roky i filmovou hvězdou, ale když mercedes zastavil před bohatě vyřezávanými vstupními dveřmi Harodova domu, nejvíc ze všeho se cítila jako princezna z pohádky, která je nucena navštívit ukrutného zlobra.

Ne, zlobra ne, pomyslela si Shayla. Za co Norman Mailer označil loni na jaře Tonyho Haroda po večírku u Stephena a Leslieho? Za zlomyslného skřeta. Než najdu poklad, musím projít jeskyní tohohle zlomyslného skřeta.

Když zmáčkla zvonek, cítila, jak jí trnou svaly v krku. Utěšovala se vědomím, že tam bude i pan Borden. Toho starého producenta s jeho evropskou zdvořilostí a příjemným slabým přízvukem měla velmi ráda. A strnula ještě jednou, když si představila, jak by zareagovala matka, kdyby se měla někdy dozvědět, že si její dcera potají domluvila tuhle schůzku. Shayla už se chystala odejít, když se doširoka rozletěly dveře.

„Ach, slečna Berringtonová, nemýlím-li se.“ Ve dveřích stanul Tony Harod v sametovém županu. Shayla na něho zůstala civět a uvažovala, jestli pod tím županem něco má. V černém porostu na obnažené hrudi bylo vidět několik šedých chlupů.

„Dobrý den,“ pozdravila Shayla a následovala svého potenciálního koproducenta do haly. Na první pohled Tony Harod zrovna zřetelný kandidát na vstup do skřetího světa nebyl. Do průměrné výšky mu scházelo pár centimetrů – Shayla měřila 178 centimetrů, byla vysoká i na modelku, a Harod mohl měřit maximálně 168 – a jeho dlouhé paže s mohutnými dlaněmi rostoucí z útlého, takřka chlapeckého těla působily neúměrně velkým dojmem. Měl velice tmavé, nakrátko ostráhané vlasy a z vysokého bleďého čela se mu stáčela černá ofina. Shaylu napadlo, že prvním náznakem skrytého skřeta je možná nezdravě žlutý odstín jeho pokožky, který by působil patřičněji na obyvateli nějakého ukoptěného města na severovýchodě

než na muži, který strávil v Los Angeles už dvanáct dlouhých let. Harod měl kostnatý, ostře řezaný obličej, který určitě nezměkčovala proříznutá, sardonická ústa, jež působila dojmem, jako by je vyplňovalo příliš mnoho drobných zubů, a rychlý růžový jazyk, kterým si neustále navlhčoval úzký dolní ret. Měl hluboko zasazené a jakoby zhmožděné oči, ale to, co Shaylu přinutilo zhluboka se nadechnout a strnule zůstat stát ve vykachlíčkováném vchodu, byla pronikavost jeho pohledu. Na oči byla citlivá – vlastní zrak jí ostatně pomohl stát se tím, čím nyní byla – a ještě nikdy se nesetkala s pohledem, který by ji uhranul tak jako pohled Tonyho Haroda. Harodova malá hnědá očka, malátná, přimhouřená, ve svém výsměšném nezájmu skoro nezaostřená, jako by číselá silou a výzvou, jež byly v zásadním rozporu se zbytkem jeho vzezření.

„Jen pojdte dál, má milá. Panebože, kde máte zbytek suity? Nikdy by mě nenapadlo, že jste schopná někam se vydat bez zástupu, vedle něhož by Napoleonova Velká armáda vypadala jako okleštěné setkání fanklubu Richarda Nixona.“

„Promiňte?“ podivila se Shayla a okamžitě toho zalitovala. Na téhle schůzce záviselo příliš mnoho, aby neuváženě ztrácela body.

„Ale to nic,“ řekl Harod a poodstoupil, aby se na ni podíval. Vsunul si ruce do kapes županu, ale Shayla si ještě předtím stačila všimnout, jak neobvykle dlouhé a bledé má prsty. Na mysli jí vytanula představa Gluma z *Hobita*.

„Pane jo, jste fakt kurevsky krásná,“ řekl skrček. „Věděl jsem, že jste k sežráná, ale ve skutečnosti jste ještě úchvatnější. Kluci z pláže z vás musí uchávat.“

Shayla ztuhla. Byla smířená s faktem, že bude muset snášet jistou nemalost, ale rodiče v ní vypěstovali odpor k vulgaritám. „Je tady už pan Borden?“ zeptala se ledovým hlasem.

Harod se usmál, ale zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne,“ odpověděl. „Willi musel jet navštívit nějaké staré známé na Východ... do nějakého jižního státu... do Bažínákova, Buranova nebo tam někam...“

Shayla zaváhala. Myslela si, že je velice dobře připravena uzavřít dohodu s panem Bordenem a jeho koproducentem, ale z představy, že bude jednat *pouze* s Tonym Harodem, ji zalila hrůza. V tom okamžiku už by se byla na něco vymluvila a odešla, kdyby jí v onom rozhodnutí nezabránil nenadálý příchod krásné ženy.

„Slečno Berringtonová, dovolte mi, abych vás seznámil s mojí asistentkou Marií Chenovou,“ řekl Harod. „Marie, tohle je Shayla Berringtonová,

velice talentovaná mladá herečka, která může být hvězdou našeho nového filmu.“

„Dobrý den, slečno Chenová.“ Shayla si starší ženu soustředěně prohlédla. Maria Chenová, něco po třicítce, s orientálním původem patrným pouze v krásně tvarovaných lících kostech, hustých havraních vlasech a lehounce sešíkmených očích, mohla snadno sama vystupovat jako modelka. Jemné napětí, které přirozeně vznikne při setkání dvou nápadně pohledných žen, okamžitě rozptýlil vřelý úsměv té starší z nich.

„Slečno Berringtonová, opravdu velice ráda vás poznávám.“ Pevně a příjemně stiskla Shayle ruku. „Už nějakou dobu velmi obdivuji vaši reklamní tvorbu. Je na vás něco výjimečného. Myslím, že ta dvojstrana od Avedona ve *Vogue* byla přímo úžasná.“

„Děkuji vám, slečno Chenová.“

„Říkejte mi Marie, prosím.“ Usmála se, uhladila si vlasy a otočila se k Harodovi. „Bazén má správnou teplotu. Zařídila jsem, aby příštích pětadvaceti minut nikdo nevolal.“

Harod přikývl.

„Po nehodě, kterou jsem měl loni na jaře na dálnici do Ventury, jsem zjistil, že mi pomáhá, když každý den strávím nějakou dobu ve vířivce,“ řekl. Chabě se pousmál, když si všiml, jak dívka zaváhala. „V bazénu platí pravidlo povinného nošení plavek.“ Harod si rozvázel pásek a pod županem se objevily červené plavky s jeho zlatě vyšívanými iniciálami. „Má vás Maria zavést do převlékárny, nebo byste se o tom filmu radši pobavila někdy v budoucnu, až tady bude i Willi?“

Shayla rychle přemýšlela. Pochybovala, že se jí takovou dohodu před Loren a matkou podaří utajovat dlouho. Dnes se jí mohla nabízet jediná šance domluvit angažmá podle sebe. „Nepřivezla jsem si plavky,“ řekla.

Marii Chenovou to pobavilo: „Ale v tom nevidím žádný problém. Tony má plavky pro hosty všech tvarů a velikostí. Dokonce má několik i pro případnou návštěvu své postarší tety.“

Shayla se taky rozesmála. Vydala se za Marií dlouhou chodbou, místností s velkou pohodlnou rohovou pohovkou, které kromě ní dominovalo široké projekční plátno, kolem polic s elektronickým videozařízením a další krátkou chodbičkou, jež vyústila do cedrem vykládané převlékárny. Když vysunuly široké zásuvky, objevila se před nimi obrovská škála pánských a dámských plavek různých střihů a barev.

„Nechám vás se v klidu převléct,“ řekla Maria Chenová.

„Přijdete za námi?“

„Možná později. Ještě musím na stroji přepsat nějakou Tonyho korespondenci. Užijte si vody... a, slečno Berringtonová... nevšímejte si Tonyho chování. Někdy umí být trochu drsný, ale je velice férový.“

Shayla přikývla a Maria Chenová zavřela dveře. Začala se probírat hromádkami plavek. Objevila jak maličké francouzské bikiny, tak jednoduché plavky bez ramínek nebo konzervativní dvoudílné úbory. Na štítcích se skvěla jména jako Gottex, Christian Dior a Cole. Vybrala si krátké oranžové jednoduché plavky, které nebyly ani zdaleka vyzývavé, ale byly vykrojené natolik, aby v nich vynikla její stehna a dlouhé nohy. Ze zkušenosti věděla, jak hezky se jí budou rýsovat malá pevná prsa a jak těžky bradavek vypnou tenkou lycru. Barva měla naopak zvýraznit zelený odstín jejích mandlových očí.

Vyšla dalšími dveřmi a vstoupila do skleníkového prostředí obklopeného ze tří stran oblymi skleněnými stěnami, jimiž se linulo světlo na spoustu tropické vegetace. Ve čtvrté stěně bylo vedle dveří zasazeno další velké promítací plátno. Z neviditelných reproduktorů se linula tlumená vážná hudba. V místnosti panovalo velké horko. Shayla si všimla, jak se další, mnohem větší bazén třeptá venku na ranním slunci. Uvnitř už ležel Tony Harod, natažený na mělkém konci lázně, a upíjel z vysoké sklenky. Cítila, jak se na ni horký vlhký vzduch tiskne jako mokrá deka.

„Kde jste se zdržela, má milá? Začal jsem bez vás.“

Shayla se usmála a posadila se na okraj bazénku. Zůstala asi půldruhého metru od Haroda – ne tak daleko, aby z jejího počínání číselo přezíravost, ale ne tak blízko, aby zavánělo důvěrností. Líně kopala do zpěněné vody, zvedala stehna a vypínala chodidla, aby co nejlépe vystavila na odiv lýtkové a stehenní svaly.

„Tak se do toho pustíme, ano?“ navrhl Harod. Věnoval jí úzký, mírně posměšný úsměv a špičkou jazyka si rychle olízl dolní ret.

„Vůbec bych tu neměla být,“ hlesla Shayla. „Tyhle věci vyřizuje moje agentka. A než se rozhodnu pro nějaký nový projekt, vždycky se napřed radím s matkou... i když mám třeba jen jet na víkend předvádět oblečení. Dnes jsem přijela jenom proto, že mě o to požádal pan Borden. Je k nám velice milý od té doby, co...“

„Jo, jasně, i ten je z vás na větvi,“ přerušil ji Harod a odložil sklenku na kachlíky. „Jde o tohle. Willi koupil práva na paperbackový bestseller s názvem *Bílý otrokář*. Je to nenápaditá sračka napsaná pro negramotné čtrnáctky

a ten typ vymaštěných hospodyněk, co se každý měsíc staví do fronty na novou harlekýnku. Onanistický blábol pro intelektuální mrzáky. Není divu, že se prodaly asi tři miliony výtisků. Práva jsme sehnali ještě předtím, než vyšel. Willi zná v Ballantine člověka, co ho upozorní, když je šance, že se z nějaké takové hovadiny může stát nečekaný trhák.“

„Takhle to zní fakt hodně zajímavě,“ podotkla Shayla potichu.

„To si sakra pište. Filmová verze samozřejmě většinu obsahu pošle do kyttek – ponechá se hrubý děj a laciný sex. Ale budou na tom dělat kvalitní lidi. Na scénáři už začal makat Michael May-Dreinen a Schubert Williams souhlasil, že se ujme režie.“

„Schu Williams?“ užasla Shayla. Williams právě dokončil práci s Georgem C. Scottem na jednom přehnaně vychvalovaném filmu pro MGM. Zadávala se na bublající hladinu bazénu. „Obávám se ale, že zrovna taková věc nás asi nebude moc zajímat,“ řekla. „Moje máma... chci říct, že si dávejte velký pozor, jakým způsobem rozjedeme moji filmovou kariéru.“

„Jasně,“ odbyl ji Harod a dopil zbytek sklenky. „Přede dvěma lety jste měla hlavní roli v *Shannerlyho naději* s Ryanem O'Nealem. Umírající holka se setkává s umírajícím podvodníkem na mexické klinice, kde se léčí laetrem. Oba se vykašlou na hledání falešných léčiv a najdou opravdové štěstí v těch několika týdnech života, co jim zbývají. *No to mě vážně poser.* A teď cituju Charlese Champlina: „Diabetici budou dostávat záchvaty už jen z upoutávek na tuhle cukrkandlovou obludnost.“

„Distribuce a propagace nestály za nic a...“

„Za to byste měla být setsakramentsky vděčná, holčičko. Loni vás potom máma protlačila do Wiseova *Na východ od štěstí*. Měla jste být další Julií Andrewsovou v té prachsprosté napodobenině *Za zvuků husy*. Akorát že jste nebyla – a tohle nejsou květinový šedesátky, žijeme v drsnáckých osmdesátých letech a já, slečno Berringtonová, sice nejsem váš agent, nic takového, ale řekl bych, že matička a celá vaše sestava vám celou filmovou dráhu pěkně a luxusně pohnojily. Snaží se z vás udělat někoho na způsob Marie Osmondové... jo, jo, já vím, že jste členkou mormonské církve... no a co? Byla jste fakt třída na obálkách *Vogue* a *Seventeen* a teď nechybí moc a všechno to totálně poserete. Snaží se vás prodat jako dvanáctiletou naivku, jenže na tyhle blbosti už je pozdě.“

Shayla se ani nepohnula. Horečnatě uvažovala, ale nenapadlo ji, jak by mohla zareagovat. Měla sto chutí tomuhle zlomyslnému skřetovi říct, ať se jde vycpat, ale žádná slova jí ze rtů nesplývala a ona zůstávala sedět na okraji

bublajícího bazénu. Její budoucnost závisela na několika nejbližších minutách a v hlavě měla jak vymetenno.

Harod vylezl z vody a doťapkal po kachlíkách k baru ukrytému mezi kapradím. Nalil si vysokou sklenku grapefruitového džusu a ohlédl se na Shaylu. „Dáte si něco? Mám tady všechno. I nějaké ovocné nektary, jestli jste dneska v obzvlášť mormonském rozpoložení.“

Shayla zavrtěla hlavou.

Producent sklouzl zpátky do vířivky a opřel si sklenku o hrud'. Vzhlédl k zrcadlu na jedné ze stěn a sotva postřehnutelně přikývl. „Tak jo,“ začal. „Pohovořme si o tom *Bílém otrokáři* nebo jak se to nakonec bude vlastně jmenovat.“

„Myslím, že o to nebudeme mít zájem...“

„Dostanete čtyři sta tisíc dolarů zálohy,“ nenechal se vyrušit Harod, „plus procenta z filmu... která za současného stavu účetnictví nikdy neuvidíte. Ve skutečnosti si tím ale uděláte jméno, které pak můžete zpeněžit v každém hollywoodském studiu. Ten film totiž bude bomba, moje milá. Věřte mi. Cítím, že to bude kasovní trháč, ještě než se napíše druhá verze scénáře. Lidi si z toho budou sedat na prdel.“

„Lituji, ale ne, pane Harode. Pan Borden říkal, že jestli nebudu mít zájem po vyslechnutí předběžného návrhu, mohli bychom...“

„Natáčet se začíná v březnu,“ pokračoval Harod. Dlouze se napil a zavřel oči. „Schu to vidí tak na dvanáct týdnů, takže počítejte s dvaceti. Exteriéry se budou točit mimo jiné v Alžírsku, Španělsku, pár dní v Egyptě, a pak to budou ještě asi tři týdny v Pinewoodu v tom jejich velkém nahrávacím studiu kvůli palácovým scénám.“

Shayla vstala. Na nohou se jí leskla voda. Dala si ruce v bok a na toho odporného skrčka v bazénu upřela nevraživý pohled. Harod ani neotevřel oči.

„Vy *neposloucháte*, pane Harode,“ vyštěkla. „Řekla jsem, že ne. Ne, já ve vašem filmu hrát nebudu. Neviděla jsem ani scénář. Víte co, toho svého *Bílého otrokáře* nebo co to je si můžete... můžete...“

„Můžu si ho strčit do prdele?“ Harod otevřel oči. Shayle připadal jako probouzející se ještěr. Kolem bledé hrudi mu pěníla voda.

„Na shledanou, pane Harode.“ Shayla Berringtonová udělala čelem vzad. Ušla tři kroky, když ji zastavil Harodův hlas.

„Bojíte se, že budete vystupovat nahý?“

Zaváhala a pak znovu vykročila.

„Bojíte se, že budete vystupovat nahý,“ zopakoval Harod a tentokrát už to nebyla otázka.

Shayla už byla skoro u dveří, když se prudce otočila. Zamáchala ve vzduchu zaťatými prsty. „Neviděla jsem scénář!“ Zlomil se jí hlas a s úžasem zjistila, že má na krajíčku.

„Jistě, několik nahých scén by se tam našlo,“ pokračoval Harod, jako by nic neřekla. „A jedna milostná scéna, při které budou puberťáčky přímo vlnout. Mohli bychom použít náhradníci... ale to nebude třeba. To zvládnete, moje milá.“

Shayla zavrtěla hlavou. Cítila, jak v ní kypí nepopsatelný vztek. Otočila se a slepě natáhla ruku ke klíce.

„Stůjte.“ Tony Harod promluvil velice potichu. Skoro neslyšně. Ale v jeho slově bylo něco, co ji zastavilo důrazněji než výkřik. Jako by se jí kolem krku omotaly studené prsty.

„Pojďte sem.“

Shayla se otočila a vydala se k němu. Harod ležel, ruce s dlouhými prsty založené na hrudi. Oči měl jen lehce pootevřené – vlhké, pod těžkými víčky –, hleděl na ni unylým krokodýlím pohledem. Část Shayliny mysli panicky vřeštěla a protestovala, zatímco druhá část v silicím úžasu pouze přihlížela.

„Posadte se.“

Posadila se na okraj bazénu asi metr od něho. Dlouhé nohy spustila do vířivky. Opálená stehna jí ostříkovala bílá pěna.

Cítila se od vlastního těla odtržená, dívala se na sebe s takřka klinickým odstupem.

„Jak jsem říkal, má milá, vy to zvládnete. Proboha, vždyť kousek exhibicionisty je v každém z nás. Akorát vy za to, co stejně chcete udělat, dostanete štědře zapláceno.“

Jakoby proti tlaku strašlivé malátnosti Shayla pozvedla hlavu a zadívala se Tonymu Harodovi do očí. V kropenatém světle se zdálo, že se mu duhovky roztáhly do té míry, že mu v bledé tváři zůstaly jen černé otvory.

„Jako třeba teď,“ řekl Harod potichu, nesmírně potichu. Možná vůbec nic neřekl. Slova jako by klouzavě zapadala do Shaylina mozku, studené mince padající do temné vody. „Je tady doopravdy teplo. Ty plavky nepotřebujete. Není to tak? Ovšemže je.“

Shayla poulila oči. Kdesi daleko, v hloubi své mysli, byla malá holčička se slzami na krajíčku. V mlčenlivém překvapení sledovala, jak zvedá pravou

ruku a pomalu uvolňuje horní část plavek, jak prsty zajíždějí pod elasticickou látku. Jemně tahala a lycra jí sjížděla po boku a překonávala vyvýšeninu nader. Látka už sahala jen těsně nad bradavku. Viděla slabou červenou linku, kde ji pružný okraj ještě před chvilkou obepínal. Podívala se na Tonyho Haroda.

Harod se sotva znatelně pousmál a přikývl.

Shayla, jako by dostala svolení, si prudce stáhla plavky. Prsa, jež se vymanila z oranžové látky, se jí měkce zhoupla. Byla velmi bílá; na jemné kůži měla rozesetých jen několik pih. Bradavky jí v chladivém vzduchu rychle naběhly. Dvorce měla hnědé a rozlehlé, obkroužené několika tmavými chloupky, které Shayle připadaly příliš krásné, aby si je vytrhala. Nikdo o tom nevěděl. Ani matka. Nikomu nedovolila, ani Avedonovi, aby jí fotografoval ňadra.

Znovu se podívala na Haroda, ale ten měl místo obličeje jen bledou skvrnu. Připadalo jí, jako by se místnost kolem ní nakláněla a kroužila. Hluk recyklátoru vody zesílil natolik, že jí začal tepat v uších. Ve stejném okamžiku ucítila, jak se v ní něco pohnulo. Začalo ji naplňovat příjemné teplo. Měla pocit, jako by jí někdo sáhl přímo do mozku a hladil jí centrum rozkoše se stejnou neomylností, jako by jí dlaní a prsty hladil ten měkký pahorek mezi nohama. Hekla a bezděčně se prohnula v zádech.

„Opravdu je tu docela teplo,“ podotkl Tony Harod.

Shayla si přejela dlaněmi tvář, s těžko popsateľným úžasem se dotkla vlastních víček a potom si dlaněmi sklouzla po krku, klíční kosti a nakonec si prsty přitiskla k hrudníku, v místě, kde začínala bledá kůže. Cítila, že se jí v hrdle třepotá dech jako v kleci uvězněný ptáček. Potom sklouzla rukama ještě níž, opět se prohnula, když si dlaněmi přejela po bolestně zcitlivělých bradavkách, nadzvedla si prsa, jak ji to naučil doktor Kemmerer, když jí bylo čtrnáct, ale neprohližela si je, jen je mačkala, vyvíjela na ně příjemný tlak, z něhož by se nejraději rozkřičela.

„Plavky vskutku nejsou zapotřebí,“ zašeptal Harod. *Opravdu* zašeptal? Shayla byla na rozpacích. Dívala se přímo na něho, ale rty se mu nepohnuly. Ve slabém úsměvu vycenil drobné zuby, připomínající ostré bílé kamínky.

Nezáleželo na tom. Shayle záleželo pouze na tom, jak se rychle zbavit přeléhavého úboru. Stáhla látku níž, srolovala ji přes mírnou oblínu břicha a vypjala hýždě, aby přes ně přetáhla elastický okraj. Potom z plavek zbyl už jen těsný pás na jedné noze, který skopla. Pohlédla na sebe, na stáčející se oblouk

stehna a svislou linku stydkého ochlupení, které se jí v nepravidelném věč-ku táhlo až k hranici opálení. Na okamžik se jí znovu zatočila hlava, tentokrát v jakémsi odtazitém šoku, ale vzápětí ucítila, jak ji v nitru opět začíná něco hladit, zaklonila se a opřela se o lokty.

Vířivka jí zalévala stehna zpěněnou teplou vodou. Natáhla ruku a pomalu si přejížděla po modré žíle, která jí pulzovala pod bílou pokožkou hrudi. I ten sebemenší dotyk ji rozpaloval. Připadalo jí, jako by se jí měkké obliny ňader zároveň stáhly a ztěžkly. Jako by se hluk z bazénu sladil a synkopoval s dunícím rytmem jejího srdce. Pozvedla levé koleno a spustila si ruku na vnitřní stranu stehen. Potom dlaní klouzala výš, rozhrnovala kapky vody, které se jí třpytily na drobných zlatavých chloupkách v horní části stehen. Prostoupilo ji teplo, celou ji zalilo, ovládlo ji. Pochva jí pulzovala potěšením, které poznávala jen před spánkem za soumraku, spjatým s pocitem provinění, které poznávala jen pod rouškou studu, po němž nyní nebylo ani památky, a které nikdy nepoznala s tímto drtivým pocitem vášně a naléhavosti. Její prsty našly vlhké záhyby stydkých pysků; se slabým vzdychnutím je roztáhla.

„Na plavky je příliš velké horko,“ řekl Tony Harod. „Pro nás oba.“ Naposledy usrkl ze sklenky s grapefruitovým džusem, zvedl se na kachlicích a postavil sklenku co nejdál od okraje bazénu.

Shayla se vláčně otočila, pod bokem ucítila chladnou dlažbu. Na zapřených loktech se začala vytahovat z bazénu, dlouhé vlasy jí spadly kolem obličeje, zlehka otevírala ústa. Harod se dál opíral o lokty a chodidly nenuceně čeřil vodu. Shayla se zarazila a vzhledla k němu. Masáž v její hlavě zesílila, našla nejcitlivější centrum a dráždivými pohyby ji pomalu posunovala dál. Smysly vnímala pouze průběh hladkého tření. Vzdychala a bezděčně přitahovala stehna k sobě, když jí prochvívala jedna vlna blížícího se orgasmu za druhou. V hlavě jí sílil šepot, vábivé sykání, které se zdálo být součástí potěšení.

Natáhla se, až se ňadry dotkla podlahy, a horečnatým pohybem, který byl zároveň prudký a elegantní, stáhla Tonymu Harodovi plavky. Srolovanou látku mu přetáhla přes kolena a dál do vody. Z břicha se mu do rozkroku táhly černé chlupy. Penis měl bledý a ochablý, v hnízdu tmavého ochlupení se jen zvolna probouzel.

Podívala se mu do tváře a spatřila, že se přestal usmívat. Z jeho očí byly otvory v bledé masce. Nebylo v nich žádné teplo. Žádné vzrušení. Zračilo se v nich jen intenzivní soustředění dravce upírajícího zrak na svou oběť.

Shayle na tom nezáleželo. Nevěděla, co vidí. Věděla jen, že laskání v její mysli ještě zesílilo, přecházelo od rozkoše k bolesti. Čirá slast jí zaplavovala nervovou soustavu jako droga.

Položila tvář na Harodovo stehno a pravou ruku natáhla k jeho údu. Líně ji odstrčil. Skousla si ret a zakňučela. Mysl se jí proměnila ve vír počítků, které vnímala jen jako stimuly vášně a bolesti. Nohama škubala v nahodilých křečích, svíjivě se tiskla k okraji bazénu. Klouzala rty po slané ploše Harodova stehna. Na jazyku ucítila vlastní krev, když natáhla ruku, aby vzala do dlaně Harodova varlata. Mužík nadzvedl pravou nohu a jemně ji odstrčil do bazénu. Shayla se nepouštěla jeho nohou, hledala ho ústy a rukama a vydávala přitom slabé steny.

Potom do místnosti vstoupila Maria Chenová, do zdířky ve stěně zastrčila telefonní kabel a na zem vedle Haroda položila aparát. „Volá Washington,“ řekla, sklouzla pohledem k Shayle a odešla.

Teplo a tření vyprchaly z Shayliny mysli a těla v ledovém šoku, při němž bolestně vykřikla. Chvilíčku jen slepě civěla, potom se odstrčila zpátky do zpěněné vody. Prudce se roztřásla a rukama si zakryla hrud'

„Tady Harod,“ ohlásil se producent. Vstal, udělal tři kroky a vklouzl do svého froté županu. Se zmučenou nevěřícností se Shayla dívala, jak si zahaluje bledé přirození. To už se třásla takřka neovladatelně. Konečky prstů si zajížděla do vlasů a sklonila hlavu do pěnicí vody.

„Ano?“ řekl Harod. „Sakra, sakra, *sakra*. Kdy? Jste si jistý, že tam byl? *Do prdele*. Jo. Oba? Co ten druhý... jak se, kurva, jmenuje? *Do prdele!* Ne, ne, postarám se o to. Ne. Řekl jsem, že se o to *postarám*. Jo. Ne, radši dva dny. Jo. Přijedu tam.“ Harod třískl sluchátkem, rychle přešel k proutěnému křeslu a vrhl se do něj.

Shayla se co nejvíc natáhla a do bazénu sklouzly zmuchlané plavky. Stále roztřesená, s odporem, z něhož se jí točila hlava, si dřepla do bublající vody, aby se oblékla. Vzlykala, aniž si toho byla vědoma. *Tohle je zlý sen*, ozývalo se jí opakovaně ve vířící mysli.

Harod uchopil dálkové ovládání a zmáčkl ho před velkým projekčním plátnem vsazeným do stěny. Plátno se okamžitě rozzářilo scénou, na níž Shayla Berringtonová seděla na okraji bazénu. Zadívala se na stranu, kamsi upřela prázdný pohled, usmála se, jako by si užívala nějaký sen, a začala si stahovat elastickou látku plavek. Měla bledá ňadra, vztyčené bradavky, velké dvorce viditelně hnědé i v chabém světle...

„Ne!“ zakřičela Shayla a začala rukama tlouct do vody.

Harod otočil hlavu a zatvářil se, jako by si jí všiml až teď. Úzké rty se mu zkrivily do napodobeniny úsměvu.

„Obávám se, že se naše plány trochu změnily,“ pronesl potichu. „Pan Borden na tomto filmu spolupracovat nebude. Jediným producentem budu já.“

Shayla přestala zběsile plácát do vody. Vlasy jí visely přes obličej v mok-
rých loknách. Měla otevřená ústa a z brady se jí spouštěly pramínky slin.
S výjimkou jejího neovladatelného vzlykání bylo slyšet jen vrnění vodního
recyklátoru.

„Budeme se držet původního natáčecího harmonogramu,“ pronesl Ha-
rod, skoro jako by nebyl přítomen. Vzhlédl k velkému projekčnímu plátnu.
Shayla Berringtonová se plížila přes tmavé kachlíky. Do obrazu vstoupilo
nahé mužské tělo. Kamera zaostřila na Shaylinu tvář, když si otřela líci
o chlupaté bílé stehno. Oči měla zastřené vzrušením a vyšpulená ústa se jí
stahovala jako nějaké rybě. „Obávám se, že pan Borden s námi už žádné fil-
my produkovat nebude,“ řekl Harod. Otočil k ní hlavu a černé majáky jeho
očí pomalu zamrkaly. „Od téhle chvíle jsme v tom už jen my dva, má milá.“

Harodovi zaškubaly rty a Shayla spatřila jeho drobné zuby. Vypadaly vel-
mi bílé a ostré. „Obávám se, že pan Borden už nebude produkovat filmy
s nikým.“ Upřel pohled zpátky na plátno. „Willi je mrtvý,“ dodal potichu.

KAPITOLA TŘETÍ

Charleston. Sobota, 13. prosince 1980

Probudila jsem se do jasného slunečního světla linoucího se mezi větvemi.
Byl to jeden z oněch křišťálově čistých, proteplených zimních dnů, díky
nimž je život na americkém Jihu mnohem méně skličující než pouhé zimní
přežívání někde v Nové Anglii. Nad červenými střechami jsem viděla ze-
lené sabaly. Když mi pan Thorne přinesl tácek se snídaní, požádala jsem ho,
aby pootevřel okno. Zatímco jsem upíjela kávu, slyšela jsem, jak si na ná-
dvoří hrají děti. Před léty mi pan Thorne nosil s táckem i noviny, ale už
dávno jsem zjistila, že čtení o pošetilostech a skandálech světa vezdejšího
ráno znesvěcuje. Popravdě vzato jsem o lidské záležitosti přestávala jevit zá-
jem. Už dvanáct let jsem se obešla bez novin, telefonu či televize a netrpěla

jsem žádnými nežádoucími účinky, pokud za něco neblahého nebudu počítat rostoucí sebeuspokojení. Usmála jsem se při vzpomínce na Williho zklamání, že si u mě nebude moci přehrát svoje videokazety. Byl jako malý kluk.

„Dnes je sobota, že, pane Thorne?“ Když přikývl, pokynula jsem mu, aby tácek odnesl. „Půjdeme dnes ven,“ řekla jsem. „Na procházku. Možná na výlet do pevnosti. Potom povečeříme u Henryho a vrátíme se domů. Musím vyřídit nějaké věci.“

Pan Thorne zaváhal a při odchodu zaškobrtl. Právě jsem si zavazovala župan a zarazila jsem se. Tak neelegantní pohyb nebyl pro pana Thornea vůbec typický. Uvědomila jsem si, že i on stárne. Narovnal podnos i nádobí, přikývl a odešel do kuchyně.

Za tak krásného rána jsem nechtěla, aby mě zneklidňovaly myšlenky na stáří. Cítila jsem se nabitá novou energií a odhodláním. Setkání předchozího dne nedopadlo nejlépe, ale zároveň nedopadlo tak hrozně, jak mohlo. K Nině a Willimu jsem byla se svým úmyslem zanechat Hry upřímná. V následujících týdnech a měsících měli oba – či přinejmenším Nina – nad důsledky mého stanoviska vážně přemítat, ale než se rozhodnou nějak zareagovat, společně nebo každý zvlášť, budu už dávno pryč. Nové (a staré) tožnosti na mě čekaly na Floridě, v Michiganu, Londýně, jižní Francii a dokonce v Novém Dillí. Michigan prozatím nepřipadal v úvahu. Nehostinným povětrnostním podmínkám už jsem odvykla. Ani Nové Dillí už pro cizince nebylo tak pohostinným místem, jak tomu bývalo v době, kdy jsem tam krátce pobývala před válkou.

Nina měla v jedné věci pravdu – dobře by mi udělal návrat do Evropy. Taky už jsem toužila po sytém světle a srdečném *savoir vivre* vesničanů, žijících nedaleko mé staré letní rezidence u Toulonu.

Venkovní ovzduší bylo osvěžující. Měla jsem na sobě jednoduché šaty s potiskem a jarní kabát. Cestu ze schodů mi znepříjemnil náznak artritidy v pravé noze, ale jako oporu jsem využila starou vycházkovou hůl mého otce. Toho léta, kdy jsme se přestěhovali z Greenville do Charlestonu, ji otcí urážl jeden mladý černošský sloužící. Když jsme vyšli do teplého vzduchu nádvoří, usmála jsem se.

Ze dveří vyšla do světa i paní Hodgesová. To její vnuci a jejich kamarádi si hráli kolem zdejší vyschlé fontány. Nádvoří bylo společné pro všechny tři cihlové domy už dvě stě let. Nicméně pouze moje rezidence nebyla rozdělena na drahé městské byty.

„Dobré ráno, slečno Fullerová.“

„Dobré ráno, paní Hodgesová. To máme krásný den.“

„Svatá pravda. Jdete na nákup?“

„Jen na procházku, paní Hodgesová. Překvapuje mě, že venku není pan Hodges. Případá mi, že v sobotu vždycky něco dělá na nádvoří.“

Paní Hodgesová se zakabonila, když mezi námi proběhla jedna malá holčička. Za ní se s vířskotem přihnala její kamarádka s rozevlátým svetrem.

„Ach, George, ten už je v přístavišti.“

„Ve dne?“ Každovečerní odchod pana Hodgese do práce mě často pobavil; mívál úhledně vyžehlenou uniformu člena ostrahy, zpod čepice mu trčely sedé vlasy, v podpaží pevně svíral černou nádobku s jídlem. Pan Hodges měl kožnatý obličej a nohy do O jako nějaký zestárlý kovboj. Patřil k lidem, kteří mají pořád každou chvíli odejít do důchodu, ale kteří si nejspíš uvědomují, že zůstat nečinně sedět doma se svým způsobem rovná rozsudku smrti.

„Už je to tak. Jeden z barevných, co dělají na denní směně ve skladišti, odešel z práce, a tak George požádali, jestli by za něj nezaskočil. Řekla jsem mu, že je moc starý na to, aby pracoval čtyři noci týdně a pak ještě o víkend, ale znáte George.“

„Tak ho ode mě pozdravujte,“ řekla jsem. Dívky pobíhající kolem fontány mě znervózňovaly.

Paní Hodgesová za mnou šla až ke kované bráně. „Pojedete někam na svátky, slečno Fullerová?“

„Pravděpodobně ano, paní Hodgesová. S velkou pravděpodobností ano.“ Potom jsme s panem Thornem vyšli na chodník a ubírali se k Battery Parku. Úzkými uličkami pomalu projíždělo několik aut, turisté si prohlíželi domy v naší Staré čtvrti, ale den byl klidný a tichý. Když jsme vstoupili na Broad Street, zahlédla jsem stězně jachet a plachetnic, ještě než jsme došli na dohled vody.

„Kupte, prosím, lístky, pane Thorne,“ řekla jsem. „Myslím, že bych se ráda podívala do pevnosti.“

Jak už je pro lidi žijící v těsné blízkosti oblíbené turistické atrakce typické, dlouhá léta jsem si jí vůbec nevšíkala. Nynější návštěva pevnosti byla z mé strany výrazem jisté sentimentality. Činem, který vyvolalo mé sílící přijetí skutečnosti, že se budu muset z těchto končin jednou provždy odstěhovat. Jedna věc je stěhování plánovat; něco úplně jiného je pak nutnost vypořádat se s nezvratnou realitou.

Turistů nebylo mnoho. Trajekt vyplul od mola do klidných vod přístavu. Kombinace teplého slunečního světla a neustálého hučení naftového motoru mě nakrátko ukolébala do spánku. Probudila jsem se, až když jsme přistávali u temné masy ostrovní pevnosti.

Chvilí jsem se pohybovala se skupinkou, vychutnávala si podzemní ticho dolních podlaží a bezduché monotónní brebentění mladé průvodkyně. Ale jakmile jsme se vrátili do muzea s jeho zaprášenými exponáty v životní velikosti a lacinými přihrádkami na diapositivy, vyšla jsem po schodech zpátky na hradby. Pokynula jsem panu Thorneovi, aby zůstal stát na vrcholu schodiště, a sama jsem vystoupala až k ochrannému valu. Podél celé zdi jsem zahlédla jen jeden další pár – mladou dvojici s malým dítětem neseným v nepohodlně vyhlížejícím vaku na zádech a s laciným fotoaparátem.

Byla to příjemná chvíle. Od západu se blížila polední bouřka, jež vytvářela temné pozadí pro sluncem ozářené vížky kostela, cihlové věže a holé větve města. I na vzdálenost více než tří kilometrů jsem postřehla pohyb lidí procházejících se po chodníku v Battery Parku. Před tmavými mračny se hnál vítr a na pohupující se trajekt a dřevěné molo vrhal zpěněné vlny. Vzduch voněl řekou, zimou a deštěm za soumraku.

Nebylo obtížné představit si ten den před dávnou dobou. Granáty dopadaly na pevnost, až z horních vrstev zbývaly pouze ochranné hromady sutí. Lidé jásali ze střech za Battery Parkem. Pestré barvy šatů a hedvábných slunečníků musely přivádět dělostřelce ze Severu k šílenství. Nakonec jeden vypálil nad střechy plné lidí. Následný zmatek musel být z této vyhlídky velice zábavný.

Upoutal mě pohyb na hladině. Šedou vodou klouzalo něco tmavého: něco tmavého a tichého jako žralok. Vzpomínky na minulost se mi rázem vykouřily z hlavy, když jsem v siluetě poznala ponorku *Polaris*, starou, ale zjevně funkční, neslyšně se šinoucí temnou vodou. Nad trupem hladkým jako sviňucha se svíjely a čeřily vlny, potom po obou bocích sklouzávaly v bílé brázdě. Na tmavé věži stálo několik mužů. Choulili se do těžkých bund, čepice vražené do čela. Na krku muže, kterého jsem považovala za kapitána, visel nezvykle velký dalekohled. Ukazoval na něco za Sullivano-vým ostrovem. Nespouštěla jsem z něho oči. Když jsem s ním přes hladinu navázala kontakt, začalo se mi rozostřovat periferní vidění. Jakoby zdáli se ke mně nesly zvuky a vjemy.

Napětí. Rozkoš slané vodní tříště, vítr od severoseverozápadu. Úzkost ze zapečetěných příkazů dole. Vědomí písečných mělčin, které se právě začínaly objevovat na levoboku.

Polekala jsem se, když ke mně někdo zezadu přistoupil. Jakmile jsem se otočila, tečky mihotající se mi na okraji zorného pole se rozprchly.

Přišel ke mně pan Thorne. Stál mi u lokte. Bez vyzvání. Otevřela jsem ústa, abych ho vykázala zpátky nad schodiště, a vtom jsem spatřila důvod, proč ke mně přistoupil tak těsně. Blížil se ke mně mladík, který fotografoval svou bledou ženušku. Pan Thorne u mě stál, aby mu zastoupil cestu.

„Haló, promiňte, paní, mohla byste nás vy nebo váš pan manžel vyfotit?“

Přikývla jsem a Thorne převzal nabízený aparát. V jeho dlouhých prstech vypadal miniaturní.

Dva snímky a pár byl rád, že jejich přítomnost na tomto místě byla znamenána i pro příští generace. Mladík se připitoměle zubil a pokyvoval hlavou. Potom se jim rozplakalo dítě, to když k nám zavanul studený vítr. Ohlédla jsem se zpátky na ponorku, ale už odjela a z její šedé věže zbyl jen tenký pásek spojující moře s oblohou.

* * *

Už jsme byli takřka zpátky ve městě, trajekt se zrovna kolébal k rampě, když mi jakási cizí žena pověděla o Williho smrti.

„To je příšerné, co?“ Ta užvaněná stařena mě následovala na nechráněnou část paluby. Ačkoli vítr se nepříjemně ochladil a už dvakrát jsem odešla z dosahu jejího bezduchého brebentění, bylo zjevné, že si mě ta nána vybrala v závěrečné fázi plavby za svůj konverzační cíl. Neodradila ji ani moje mlčenlivost, ani nasupená přítomnost pana Thornea. „Muselo to být strašné,“ mlela. „V té tmě a vůbec.“

„O čem to mluvíte?“ K otázce mě dohnala jakási temná předtucha.

„Přece o tom leteckém neštěstí. Copak jste o něm neslyšela? Muselo to být příšerné, zřítit se do toho močálu. Dneska ráno jsem říkala své dceři...“

„Jaké letecké neštěstí? Kdy?“ Žena při mém strohém tónu poněkud ztuhlá, ale nejapný úsměv jí z tváře nevymizel.

„Přece včera v noci. Dneska ráno. Říkala jsem své dceři...“

„Kde? Jaké letadlo?“ Pan Thorne k nám přistoupil, když zaslechl, jakým hlasem mluvím.

„To, co startovalo včera v noci,“ odpověděla rozechvěle. „Letadlo z Charlestonu. Bylo to všechno v novinách v hotelové hale. Není to hrozné? Osmdesát pět lidí. Říkala jsem své dceři...“

Nechala jsem ji stát u zábradlí. U bistra ležely zmuchlané noviny a pod čtyřslovným nadpisem se zmiňovaly chabé podrobnosti o Williho smrti. Let číslo 417 do Chicaga opustil charlesterské mezinárodní letiště osmnáct minut po půlnoci. O dvacet minut později letadlo explodovalo ve vzduchu nedaleko města Columbia. Úlomky trupu a části těl dopadly do congareeského močálu, kde je našli noční rybáři. Katastrofu nikdo nepřežil. Vyšetřuje ji Federální letecký úřad, Národní úřad pro bezpečnost v dopravě i FBI.

Začalo mi hlasitě hučet v uších a musela jsem se posadit, abych neomdlela. Zeleného vinylového čalounění jsem se dotýkala lepkavýma rukama. Lidé kolem mě procházeli cestou k východu.

Willi byl mrtvý. Byl zavražděn. Zabila ho Nina. Několik bláznivých vteřin jsem se zamýšlela nad možností spiknutí, komplikovaného úskoku, na jehož základě by mě Nina a Willi chtěli dovést k přesvědčení, že zbývá jen jedna hrozba. Ale ne. Neměli by k tomu důvod. Kdyby Nina do svých plánů zahrnula i Williho, takové absurdní machinace by nebyly nutné.

Willi je mrtvý. Jeho ostatky jsou rozptýlené po smrdutých, tajuplných bažinách. Bylo velice snadné představit si jeho poslední okamžiky. S největší pravděpodobností se rozvaloval v pohodlí první třídy, se sklenkou v ruce možná něco šeptal jednomu ze svých hulvátských společníků. Následuje exploze. Řev. Náhlá tma. Prudký náklon a závěrečný pád do náruče smrti. Zachvěla jsem se a sevřela kovovou ručku křesla.

Jak to Nina provedla? Skoro určitě ne prostřednictvím někoho z Williho doprovodu. Nina sice byla s to Použít Williho nohsledy, zvlášť s ohledem na jeho slábnoucí Schopnost, ale neměla by k tomu pražádný důvod. V tom letadle mohla Použít kohokoliv. Ano, bylo by to obtížné. Musela by se komplikovaně podílet na přípravě bomby, vynaložit nesmírné úsilí, aby dotyčnému vytěsnila všechny vzpomínky, a přitom ho celou dobu skoro nepředstavitelně Používat i v době, kdy jsme spolu seděli a popíjeli brandy. Ale Nina to mohla dokázat. Ano. *Mohla*. A to načasování. Načasování mohlo znamenat pouze jediné.

Z kabiny vyšli poslední turisté. Ucítla jsem slabý náraz, který znamenal, že nás přivázali k molu. Pan Thorne už stál u dveří.

Ninino načasování znamenalo, že se pokouší vypořádat současně s námi oběma. Akci zjevně naplánovala dlouho před setkáním a mým bázlivým oznámením o odstoupení ze Hry. Muselo ji opravdu nesmírně pobavit. Není divu, že reagovala tak vstřícně! Ale přesto se dopustila jedné velké chyby. Pokud se vypořádala napřed s Willim, vsadila všechno na předpoklad,

že se o nehodě nedozvím dřív, než bude moct upřít pozornost na mě. Věděla, že nemám přístup ke zprávám a už skoro nevycházím z domu. Přesto pro Ninu nebylo typické, aby cokoliv ponechávala náhodě. Došla snad k závěru, že jsem už úplně přišla o Schopnost a že Willi představuje větší hrozbu?

Zavrtěla jsem hlavou. Vyšli jsme z kabiny do šedivého odpoledního světla. Přes tenký kabát mě bodal vítr. Nástupní můstek jsem viděla rozmazaně a až po chvíli jsem si uvědomila, že se mi oči zalily slzami. Kvůli Willimu? Vždyť to byl nabubřelý a slabý starý hlupák. Kvůli Ninině zradě? Třeba za to mohl jen ten studený vítr.

V ulicích Staré čtvrti nebyli skoro žádní chodci. Před okny elegantních rezidencí o sebe klepaly holé větve. Pan Thorne se mi držel po boku. Studený vzduch mi pravou nohou až k boku vysílal jehly artritické bolesti. Ještě silněji jsem se opřela o otcovu vycházkovou hůl.

Jaký bude její další tah? Zastavila jsem se. Kolem kotníku se mi obalil cár novin unášený větrem a zase odletěl.

Jak na mě zaútočí? Z dálky ne. Je někde ve městě. To jsem věděla. Ačkoli je možné někoho Použít i na velkou vzdálenost, vyžaduje to silné spříznění, takřka důvěrnou znalost dotyčné osoby, a kdyby se kontakt přerušil, na dálku by bylo obtížné ne-li nemožné jej opět navázat. Nikdo z nás nevěděl, proč tomu tak je. Teď na tom ovšem nezáleželo. Ale při pomyslení, že Nina je pořád někde tady, poblíž, se mi rozbušilo srdce.

Z dálky ne. Ten, koho Použije, na mě zaútočí. Dotyčného agresora uvidím. Pokud jsem tedy Ninu znala, byla jsem o tom přesvědčená. Williho smrt určitě představovala to nejméně osobní Krmení, jaké si bylo možné představit, byla to pouze technická operace. Nina se očividně rozhodla, že si vyřídí účty *se mnou*, a Willi se pro ni stal překážkou, nevelkou, leč zřetelnou hrozbou, kterou musela před dalším postupem eliminovat. Dokázala jsem si snadno představit, že smrt, kterou pro Williho zvolila, musela v hloubi duše interpretovat jako soucitný čin, až jakýsi výraz přízně. U mě tomu tak být nemělo. Cítila jsem, že bude chtít, abych třeba jen na kratičký okamžik poznala, že za útokem stojí právě ona. V jistém smyslu mě měla její marnivost varovat. V to jsem alespoň doufala.

Byla jsem v pokušení okamžitě odjet. Mohla jsem přimět pana Thornea, aby vyzvedl z úschovny moje audi, a za hodinu jsme mohli být mimo dosah Ninina vlivu – za pár dalších hodin jsme mohli uhánět vstříc novému životu. V domě se sice nacházely důležité věci, ale finanční prostředky, které jsem si uložila jinde, měly většinu z nich nahradit. Možnost všechno opus-

tit, společně s odvržením identity, která tyto věci nashromáždila, bych skoro uvítala.

Ne. Nemohla jsem odjet. Ještě ne.

Dům se přes ulici zdál temný a zlovorný. Opravdu jsem stáhla tu roletu v patře? Na nádvoří byl patrný jakýsi nezřetelný pohyb a potom jsem spatřila, jak vnučka paní Hodgesové a jedna její kamarádka pobíhají od jedněch dveří ke druhým. Stála jsem nerozhodně na chodníku a řukala otcovou holí do stromu s černou kůrou. Takové otálení bylo pošetilé – to jsem dobře věděla –, ale už dlouho jsem nebyla nucena dospět k rozhodnutí ve stresu.

„Pane Thorne, běžte prosím zkontrolovat dům. Nahlédněte do každé místnosti. Rychle se vraťte.“

Zatímco jsem se dívala, jak černý kabát pana Thornea splývá s přítmím nádvoří, opět se zvedl studený vítr. Sama na ulici jsem si připadala úděsně zranitelná. Uvědomila jsem si, jak tčkám pohledem po ulici, pátrám po tmavých vlasech slečny Kramerové, ale jediný člověk, který se pohyboval na dohled, byla mladá žena tlačící o kus dál na ulici kočárek.

V patře vystřelila vzhůru roleta a z okna na chvíli vykoukla bílá tvář pana Thornea. Potom se odvrátil a já zůstala civět na prázdný tmavý obdélník. Polekal mě výkřik z nádvoří, ale to jen ta holčička – jak se vlastně jmenovala? – volala na svou kamarádku. Kathleen, ano, Kathleen.

Obě seděly na okraji fontány a otevíraly krabičku sušenek se zvířecími tvary. Upřeně jsem se na ně dívala a potom jsem se uvolnila. Dokonce jsem se rozsahu své paranoie pouсмála. Na okamžik jsem si pomyslela, že bych přímo Použila pana Thornea, ale představa, že zůstanu bezmocně stát na ulici, mě od tohoto úmyslu odradila. Když člověk naváže úplný kontakt, smysly mu sice stále fungují, ale přinejlepším odtažitě.

Pospěš si. Ta myšlenka se vyslala skoro o vlastní vůli. Po chodníku na mé straně ulice kráčeli dva vousatí muži. Přešla jsem k bráně a zůstala před ní stát. Muži se smáli a něco na sebe gestikulovali. Jeden se na mě podíval. *Pospěš si.*

Pan Thorne vyšel z domu, zamkl za sebou dveře a vydal se přes nádvoří ke mně. Jedna z dívek mu něco řekla a podala mu krabičku se sušenkami, ale nevěnoval jí pozornost. Muži na druhé straně ulice pokračovali v chůzi. Pan Thorne mi podal velký klíč od vstupních dveří. Vsunula jsem si ho do kapsy kabátu a ostře se na něho podívala. Přikývl. Svým klidným úsměvem se mimoděk vysmíval mému zděšení.

„Jste si jistý?“ zeptala jsem se. Další přikývnutí. „Prošel jste všechny místnosti?“ Přikývnutí. „Zkontroloval alarmy?“ Přikývnutí. „Nahlédl jste do

sklepa?“ Přikývnutí. „Nenašel jste žádnou stopu po cizí přítomnosti?“ Pan Thorne zavrtěl hlavou.

Přiblížila jsem ruku ke kovu brány, ale zaváhala jsem. Úzkost mi naplnila hrdlo jako žaludeční šťávy. Byla jsem pošetilá stařena, unavená, s tělem rozbolavěným působením větru, ale nedokázala jsem se přinutit bránu otevřít.

„Pojďte.“ Přešla jsem ulici a rychle se vzdalovala od domu. „Povečeříme u Henryho a vrátíme se později.“ Jenomže k restauraci jsem nešla; ve stavu, o kterém jsem byla v duchu přesvědčena, že to je slepá panika, prostá jakéhokoli zaměření, jsem zamířila pryč od domu. Uklidňovat jsem se začala, až když jsme došli na nábreží a ubírali se podél zdi Battery Parku. Nikoho nebylo vidět. Ulicí projíždělo několik aut, ale kdyby se k nám chtěl někdo přiblížit, musel by přejít rozlehlé prázdné prostranství. Šedá mračna visela velice nízko na obloze a splývala s rozbouřenými, zpěněnými vlnami zátoky.

Venkovní vzduch a slábnoucí večerní světlo mě vzkřísily, začala jsem uvažovat přece jen poněkud střízlivěji. Ať už Nina plánovala cokoli, moje celodenní nepřítomnost jí skoro jistě udělala čáru přes rozpočet. Pochybovala jsem, že by se v Charlestonu zdržovala, kdyby jí hrozilo sebemenší nebezpečí. Ne, zatímco jsem se třásla na chodníku u Battery Parku, ona už pravděpodobně seděla v letadle do New Yorku. Ráno obdržím telegram.

Vlastně jsem si dokázala představit, jak bude znít: MELANIE. NENI PRISERNE, JAK WILLI SKONCIL? JE TO STRASLIVE SMUTNE. BUDES SE MNOU MOCI JET NA POHREB? TVA NINA.

Začínala jsem si uvědomovat, že moje váhání ze všeho nejvíc vyplynulo z touhy vrátit se do tepla a pohodlí domova. Prostě jsem se bála zbavit se téhle staré ulity. Teď jsem to ale udělat mohla. Počkám na bezpečném místě, zatímco se pan Thorne vrátí do domu pro onu jedinou věc, kterou jsem tu nemohla zanechat. Potom vyveze auto z úschovny, a než přijde Ninin telegram, budu pěkně daleko. A nakonec to bude *Nina*, kdo se bude v nadcházejících měsících a letech lekat každého stínu. Usmála jsem se a začala v duchu formulovat potřebné pokyny.

„Melanie.“

Prudce jsem trhla hlavou. Pan Thorne nepromluvil dvacet osm let. Teď ano.

„Melanie.“ Tvář měl zkřivenou v křečovitém úšklebku, v němž mu bylo vidět až na zadní zuby. V pravé ruce třímал nůž. Zatímco jsem se nevěřícně dívala, vyletěla z něj čepel. Hleděla jsem mu do prázdných šedých očí a pochopila, co se děje.

„Melanie.“

Dlouhé ostří se mihlo v širokém oblouku. Neměla jsem možnost ho zastavit. Proťalo látku rukávu a pokračovalo k mému boku. Prudce jsem se otočila a trhla i kabelkou. Nůž proklál její kůži, neuspořádaný obsah, probodl mi kabát a rozsekl mi pokožku nad posledním levým žebrem. Kabelka mi zachránila život.

Pozvedla jsem otcovu těžkou vycházkovou hůl a udeřila jí pana Thornea přímo do levého oka. Zapotácel se, ale nevydal ani hlásku. Ještě jednou máchl nožem, ale mezitím už jsem stačila udělat dva kroky dozadu, navíc měl zastřený zrak. Uchopila jsem hůl oběma rukama a znovu se jí ohnala a podařilo se mi zasadit ostrý sek. Bylo to k nevíře, ale opět jsem našla oční důlek. Couvla jsem o další tři kroky.

Panu Thorneovi se po levé lici řinula krev a na tvář se mu vylouplo zasažené oko. Křečovitého šklebu se nezbavil. Pozvedl hlavu, pomalu natáhl levou ruku, s mlaskavým chřupnutím šedého provazce si oko vytrhl a hodil ho do vody zátoky. Vykročil ke mně. Otočila jsem se a dala se na útěk.

Pokusila jsem se dát na útěk. Po dvaceti krocích mě bolest v pravé noze přinutila přejít do chůze. Po patnácti dalších spěšných krocích se mým plícím nedostávalo vzduchu a hrozilo, že mi pukne srdce. Cítila jsem, jak se mi po levém boku rozlévá vlhkost, a v místě, kde se mě dotkla čepel nože, mě štípalo, jako by mi na kůži někdo držel kostku ledu. Jedním rychlým pohledem jsem zjistila, že pan Thorne ke mně kráčí rychleji, než jsem se já belhala od něho. Za normálních okolností by mě dohonil čtyřmi kroky. Když ale někoho Používáte, je těžké ho přimět k běhu. Zvláště pokud tělo dotyčného reaguje na šok a ničivé zranění. Ohlédla jsem se... ještě jednou, a málem jsem uklouzla na kluzkém chodníku. Pan Thorne se široce usmíval. Z prázdného očního důlku se mu řinula krev a zalévala mu zuby. Na dohled nebyl žádný jiný člověk.

Dolů po schodech, chytila jsem se zábradlí, abych nespadla. Dál klikatou pěšinou a vzhůru po asfaltovém chodníku na ulici. Nade mnou se rozbíkávaly a rozsvěcovaly pouliční lampy. Pan Thorne za mnou seběhl po schodech dvěma skoky. Zatímco jsem spěchala po chodníku, děkovala jsem bohu, že jsem si na výlet lodí vzala boty s nízkým podpatkem. Co by si pomyslel nezaujatý pozorovatel, kdyby spatřil tuto prapodivnou, zpomalenou honičku dvou starých lidí? Žádní pozorovatelé však nikde poblíž nebyli.

Zabočila jsem do postranní uličky. Zavřené obchody, prázdné sklady. Kdybych pokračovala doleva, dostala bych se na Broad Street, ale napravo,

půl bloku daleko, se z temného průčelí krámků vynořila osamělá postava. Vyrazila jsem k ní; už jsem nebyla schopna běžet, měla jsem každou chvíli omdlít. Artritické křeče v noze mi způsobovaly bolest, jakou bych si nikdy nedokázala představit, a bylo pravděpodobné, že z ní na chodníku zkolabuju. Pan Thorne byl dvacet kroků za mnou a rychle vzdálenost zkracoval.

Muž, k němuž jsem se blížila, byl vysoký hubený černochoch v hnědé nylonové bundě. Nesl krabici s čímsi, co vypadalo jako zarámované sépiové fotografie. Všiml si mě a potom se mi zadíval přes rameno na přízrak, klopýtající za mnou s odstupem deseti kroků.

„Hej!“ Muž stihl vykřiknout pouze tuto jedinou slabiku a potom jsem k němu vyslala myšlenku a *udeřila*.

Zaškubal se jako špatně vedená marioneta. Spadla mu čelist, zastřel se mu zrak a prohnal se kolem mě, zrovna když pan Thorne zezadu natáhl ruku, aby mi chňapl po kabátu.

Krabice vyletěla do vzduchu, sklo se roztříštilo na cihlovém chodníku. Dlouhé snědé prsty se natáhly k bílému hrdlu. Pan Thorne je odstrkával, ale černochoch se držel zarputile a oba muži se točili jako nemotorní tanečníci. Došla jsem do ústí jakési uličky a opřela se tváří o chladné cihly, abych se vzpamatovala. Úsilí, jež jsem vynakládala, když jsem se soustředila na Použití tohoto neznámého člověka, mi nedovolovalo, abych si byť jen na vteřinku odpočinula. Sledovala jsem těžkopádné klopýtání obou dlouhánů a dusila v sobě absurdní nutkání k smíchu.

Pan Thorne vrazil svému protivníkovi do břicha nůž, vytáhl ho a zabořil ještě jednou. Černochoch se mezitím snažil vydloubnout panu Thorneovi zdravé oko. Silnými zuby mu rafal po krční žíle. Vzdáleně jsem ucítila třetí průnik studené čepele, ale srdce mu pořád bilo a pořád byl použitelný. Vyskočil, objal pana Thornea nohama kolem pasu a v čelistech mu sevřel svalnaté hrdlo. V bílé kůži mu nehty vyryl krvavé šrámy. Oba muži se svalili na zem.

Zab ho. Prsty opět zatápaly po oku, ale pan Thorne natáhl levou ruku a zlomil černochovi útlé zápěstí. Ochablé prsty se nepřestávaly svírat. Pan Thorne za vynaložení nepředstavitelné síly zaklínil pod hrud' svého soka předloktí a celého si ho zvedl nad hlavu jako dítě, které si vyhazuje ležící otec. Zuby mu sice odtrhly kus masa, ale nezpůsobily žádnou smrtelnou újmu. Pan Thorne pak nad sebe dál bodal nožem, nahoru doleva, nahoru doprava. Druhou ranou rozsekl černochovi polovinu krku a oba zalil přívalem krve. Muži v nylonové bundě se dvakrát v křeči zaškubaly nohy, pan Thorne ho shodil na zem... a já se otočila a rychle se pustila uličkou pryč.

Pospíchala jsem opět do světla, do slábnoucího večerního šera, když jsem si uvědomila, že jsem se ocitla ve slepé uličce. Zadní strany skladišť a plechová, okny nepřerušovaná zeď přístaviště v Battery Parku končily přímo u vod zátoky. Doleva se sice stácel další průchod, ale byl tmavý, opuštěný a příliš dlouhý, abych se jím pokusila vytrazit. Ohlédla jsem se a uviděla, že právě v tom okamžiku vstoupila do mé uličky i černá silueta.

Pokusila jsem se navázat kontakt, ale žádné reakce jsem se nedočkala. Nic. Jako by pan Thorne byl prázdné místo ve vzduchu. S tím, jak to Nina dokázala, jsem si však hlavu lámat nechtěla.

Boční dveře do přístaviště byly zamčené. Hlavní vstup se nacházel skoro sto metrů daleko a měl být také zamčený. Pan Thorne vyšel z uličky, otáčel hlavou doprava a doleva, pátral po mně. V kalném světle jeho silně potřísněná tvář vypadala takřka černá.

A pak ke mně ztěžka vyrazil.

Pozvedla jsem otcovu vycházkovou hůl, rozbila dolní okenní tabulku a mezi zubatými střepy protáhla dovnitř ruku. Jestli je na dveřích spodní nebo horní zástrčka, jsem mrtvá. Nahmatala jsem jednoduchý zámek na kulaté klice a příčnou západku. Na studeném kovu mi sklouzly prsty, ale když pan Thorne stanul na chodníku za mými zády, západku jsem odšoupala. Potom jsem se ocitla uvnitř a západku zase ihned zacvakla.

Byla tam tma. Z betonové podlahy stoupal chlad a bylo slyšet pleskání mnoha člunů, pohupujících se na úvazných lanech. Padesát metrů ode mě se rozlévalo světlo z oken kanceláře. Doufala jsem, že aktivuji poplašný systém, ale budova byla příliš stará a kotviště příliš laciné, aby byly vybaveny něčím takovým. Zrovna jsem vykročila ke světlu, když pan Thorne ve dveřích za mnou předloktím vyrazil zbytek skla. Ruka se odtáhla. Potom horní dveřní závěs a našťápnuté dřevo kolem západky vylomil mocný kop. Zadívala jsem se ke kanceláři, ale z nesmírně vzdálených dveří se linul jen zvuk jakési rozhlasové besedy. Další kopnutí.

Otočila jsem se doprava a seskočila skoro metr na před' pohupujícího se výletního člunu.

Pět kroků a ocitla jsem se v malém krytém prostoru, přední kajutě. Zavřela jsem za sebou chatrnou vstupní přepážku a vyhlédla ven pruhovaným plexisklem.

Po třetím kopnutí pana Thornea se dveře rozletěly a zůstaly uvnitř viset na dlouhých pásech rozlámaného dřeva. Otvor vyplnila jeho tmavá silueta. Světlo ze vzdálené pouliční lampy se zablesklo na noži v jeho pravé ruce.

Prosím vás. Prosím vás, všimněte si toho rachotu. Ale v kanceláři se nic nepohnulo, z rádia se dál nesly skřehotavé hlasy. Pan Thorne udělal čtyři kroky, zastavil se a sestoupil na první člun v řadě. Byl to otevřený člun s převýšeným motorem a pan Thorne byl za šest vteřin zpátky na betonovém chodníku. Druhá loďka měla malou kajutu. Ozval se rachot, když rozkopl maličká dvířka, a hned vzápětí se znovu objevil na betonu. Můj člun byl osmý v řadě. Divila jsem se, že neslyší moje divoce bušící srdce.

Posunula jsem se a vyhlédla okénkem na pravoboku. Matné plexisklo dělilo světlo do pásů a obrazců. Oknem jsem letmo zahlédla bílé vlasy a rádio se přepnulo na jinou stanici. V dlouhém prostoru se rozezněla hlasitá hudba. Vklouzla jsem zpátky a k dalšímu okénku. Pan Thorne odcházel ze čtvrté loďky.

Zavřela jsem oči, zklidnila dech a pokusila se rozpomenout na bezpočet večerů, kdy jsem na ulici sledovala dobře známou postavu s nohama do O. Pan Thorne skončil s prohlídkou pátého plavidla, dlouhého obytného motorového člunu s několika tmavými přístěnky, a vytáhl se na betonový chodník.

Nechte být tu kávu v termosce. Nechte být tu křížovku. Pojdte se podívat ven!

Šesté plavidlo byl opět malý otevřený člun. Pan Thorne se na něj zadíval, ale nevstoupil na něj. Sedmé byla nízká jachta se složeným stěžněm, s plachtou nataženou přes kabinu. Pan Thorne nožem rozsekl tlustou látku. Krví zalitýma rukama plachtu odtáhl, jako by strhával rubáš. Vyskočil zpátky na chodník.

Nechte být tu kávu! Pojdte se podívat! Honem!

Pan Thorne vstoupil na před mého člunu. Cítila jsem, jak se pod jeho vahou zhoupl. Neměla jsem se kam schovat, jen pod lavicí byla uzamykatelná skříňka, ovšem příliš malá, abych se do ní vmáčkla. Odvázala jsem pásky, kterými byly k lavici připevněny podušky. Zdálo se mi, že můj trhaný dech se ve stísněném prostoru rozléhá nepatřičnou ozvěnou. Schoulila jsem se do klubička za poduškou, právě když kolem otvoru na pravoboku prošly nohy pana Thornea. *Honem.* Jeho tvář najednou vyplnila plexisklo ani ne třicet centimetrů od mé hlavy. Jeho neskutečně široký škleb se ještě víc rozšířil. *Honem.* Vstoupil do kabiny.

Honem. Honem. Honem.

Pan Thorne se přikrčil u dveří kabiny. Snažila jsem se nohama zapřít o žaluziová dvířka, ale pravá končetina mě neposlouchala. Pan Thorne přes tí prorazil tenké dřevěné lišty a popadl mě za kotník.

„Haló, co je to tam?“

Roztřesený hlas pana Hodgese. Jeho svítilna se zahoupala a začala se k nám blížít.

Pan Thorne strčil do dveří. Levá noha se mi bolestivě ohnula. Levá ruka pana Thornea mi za roztržitými listami pevně držela kotník, zatímco otvorem vedle protahoval ruku s nožem.

„Hej –“ vykřikl pan Hodges a vtom jsem ho *udeřila*. Velmi silně. Stařík se zarazil. Upustil svítilnu a odepnul kožený řemínek, obepínající pažbu revolveru.

Pan Thorne švihal nožem. Málem mi vyrazil podušku z rukou, kabinu vyplnily kousky molitanu. Když se ještě jednou ohnal nožem, čepelí mě zasáhl do špičky malíčku.

Udělejte to. Honem. No tak.

Pan Hodges oběma rukama sevřel revolver a vystřelil. Rána v přítmí daleko minula cíl; od betonu a vody se jen odrazila ozvěna třesknutí. *Pojď blíž, hlupáku! Jen do toho!* Pan Thorne znovu vrazil do dveří a vmáčkl tělo do proraženého otvoru. Pustil můj kotník, aby si uvolnil levou ruku, ale skoro okamžitě ji strčil zpátky do kabiny a začal po mně šátrat. Natáhla jsem se a rozsvítila světlo u stropu. Z prázdného očního důlku pana Thornea na mě hleděla tma. Světlo linoucí se mezi rozbitými latkami se mu ve žlutých pruzích rozlévalo po zmasakrovaném obličejí. Odtáhla jsem se, ale rukou, kterou mě chytil za kabát, mě už stahoval ze sedadla. Klečel a uvolňoval si pravou ruku, aby mohl opět zaútočit nožem.

Honem! Druhý výstřel z revolveru pana Hodgese zasáhl pana Thornea do levého boku. Zamručel, když jím náraz smýkl dozadu, až se posadil. Roztrhl mi kabát a na palubě zarachotily knoflíky.

Nůž proťal přepážku těsně vedle mého ucha, pak ho pan Thorne vytrhl.

Pan Hodges roztřeseně vstoupil na příď, málem upadl a jen pomaloučku se šinul na pravobok. Přirazila jsem dvířka panu Thorneovi na ruku, ale dál svíral můj kabát a nepřestával mě k sobě táhnout. Padla jsem na kolena. Čepel znovu zasvištěla, projela molitanem a rozřízla mi kabát. Zbytek podušky mi vyletěl z ruky. Přiměla jsem pana Hodgese, aby se zastavil asi metr od nás a opřel se o střechu kabiny, aby mohl dobře zamířit.

Pan Thorne vytáhl nůž z látky a podržel ho, jako když matador třímá meč. Cítila jsem tichý, vítězoslavný ryk, který se mu řinul přes krví zalité zuby jako jedovatá pára. V upřeně vypouleném oku hořelo světlo Ninina šílenství.

Pan Hodges vystřelil. Kulka přetála panu Thorneovi páteř a doletěla až do palubního odtoku na levoboku. Pan Thorne se prohnul v zádech, rozhodil ruce a plácl sebou na palubu jako čerstvě vylovená ryba. Nůž odletěl na podlahu kajuty, zatímco strnulé, bílé prsty dál netečně pleskaly do prken. Přiměla jsem pana Hodgese, aby udělal krok, zapřel hlavěň panu Thorneovi do spánku těsně nad nepoškozeným okem a ještě jednou vypálil. Rána zazněla tlumeně a dutě.

* * *

V koupelně kanceláře byla lékárnička. Nechala jsem muže stát u dveří, obvázala jsem si malíček a vzala si tři aspiriny.

Kabát jsem měla zničený, šaty mi potřísnila krev. Na těchto šatech mi nikdy zvláště nezáleželo – měla jsem za to, že v nich vypadám sešle –, ale kabát byl oblíbenou součástí mého šatníku. Měla jsem rozčuchané vlasy. Potřísnily mi je maličké vlhké kousky šedé hmoty. Ošplíchala jsem si vodou obličej a co nejlépe se učesala. Bylo to k nevíře, ale pořád jsem v ruce třímala cáry své kabelky, ačkoli většina obsahu se rozkutálela. Klíče, peněženku, brýle na čtení a papírové kapesníčky jsem si přestěhovala do velké kapsy kabátu a kabelku hodila za záchod. Otcovu vycházkovou hůl už jsem u sebe neměla; ani jsem si nevzpomínala, kde jsem ji upustila.

Panu Hodgesovi jsem těžký revolver opatrně vymanila ze sevření. Stařík před sebou dál držel nataženou ruku a prsty měl stále zkroucené. Po několika vteřinách nešikovného snažení se mi podařilo vyklopit bubínek. Zbývaly v něm dva nevystřelené náboje. Ten starý blázen chodil po kotvíšti a měl nabito ve všech šesti komorách! *Pod kohoutkem vždy nechávej prázdnou komoru.* Tohle mě naučil Charles toho veselého léta před tak dávnou dobou, kdy zbraně byly pouze záminkami k výletům na ostrov, abychom si vyzkoušely střelbu na terč. Ostatně jsme ji přerušovaly ječivým, úzkostným smíchem, když jsme se s Ninou nechávaly s podepřenými rukama a těly schoulenými v pevném sevření paží objímat našimi smrtelně vážnými instruktory. *Vždycky je potřeba spočítat náboje,* poučoval mě Charles, když jsem se na něj naplůl v mdlobách kácela a cítila, jak se z něj toho teplého, jasného dne line sladká mužná vůně pěny na holení a tabáku.

Pan Hodges se zlehka pohnul, neboť jsem polevila v pozornosti. Spadla mu čelist a v ústech mu volně visela protéza. Zadívala jsem se na odřený kožený pás, ale žádné další náboje v něm nebyly a netušila jsem, kde je může

přechovávat. Zašátřala jsem mu v mysli, ale v chaosu jeho myšlenek zbyl nanejvýš mátožný, zacyklovaný záznam scény, kdy panu Thorneovi přikládal k spánku hlavěň, ozvala se exploze a...

„Pojďte,“ řekla jsem. Narovнала jsem panu Hodgesovi brýle na prázdné tváři, vrátila mu revolver do pouzdra a nechala ho, aby mě vyvedl z budovy. Venku byla tma. Pohybovali jsme se od jedné lampy ke druhé. Ušli jsme šest bloků, když mi jeho divoký třas připomněl, že jsem ho zapomněla připravit, aby si oblékl kabát. Utáhla jsem svůj duševní svěrák a on se přestal třást.

Dům vypadal úplně stejně, jak vypadal – můj ty Bože – před pouhou třicetivteřhodinou. U mě se nesvítilo. Otevřela jsem bránu na nádvoří a zapátřala v přečpané kapse kabátu po klíči. Kabát na mně volně visel a studený noční vzduch mě štípal. Zpoza osvětlených oken na druhé straně nádvoří se ozýval holčičí smích; pospíšila jsem si, aby Kathleen nespátřila, jak její dědeček vchází ke mně do domu. Pan Hodges vešel dovnitř jako první, s revolverem v natažené ruce. Než jsem do domu vstoupila já, nechala jsem ho cvaknout vypínačem.

Předsín byla prázdná, netknutá. Světlo z lustru v jídelně se odráželo od vyleštěných ploch. Na chvilku jsem se v chodbě posadila do imitace klasické williamsburgské židle, aby se mi zklidnil tep. Pan Hodges stále držel pistoli před sebou, ale já mu nedovolila, aby natáhl kohoutek. Vypětím se mu roztrásla ruka. Nakonec jsem vstala a oba jsme se chodbou vydali k zimní zahradě.

Slečna Kramerová vyrazila z létacích dveří do kuchyně vyzbrojena těžkým železným pohrabáčem, který už se obloukem snášel k zemi. Zbraň neškodně vypálila do vyleštěné podlahy, protože starému hlídači úder přelomil ruku. Když slečna Kramerová pozvedla pohrabáč k druhé ráně, revolver mu vypadl ochablých prstů.

Otočila jsem se a utíkala zpátky chodbou. Za sebou jsem uslyšela jakoby puknutí zralého melounu, když pohrabáč dopadl panu Hodgesovi na lebku. Neutíkala jsem na nádvoří, ale do schodů. To byla chyba. Slečna Kramerová po nich vyskákala a ke dveřím ložnice doběhla jen pár vteřin po mně. Než jsem zabouchla a zamkla těžké dveře, zahlédla jsem její vytřeštěné, nepřítetné oči a pozvednutý pohrabáč. Západka cvakla těsně předtím, než se bruneta na druhé straně začala vrhat proti dřevu. Masivní dub se ani nepohnul. Potom jsem uslyšela, jak se dveře a rám otráslý nárazem kovu. A dalším. A dalším.

Vynadala jsem si za svou hloupost a otočila se do dobře známého pokoje, ale nebylo v něm nic, co by mi mohlo pomoci, dokonce ani telefon. Nebyl v něm ani přístěnek, do něhož bych se mohla ukrýt, jen starobylá skříň. Rychle jsem přešla k oknu a trhla stahovacím rámem nahoru. Křikem jsem k sobě mohla upoutat pozornost, ale až poté, co se ke mně měla dostat ta obłudnost. Už páčila okraj dveří. Vyhlédla jsem, uviděla stíny v okně naproti a udělala, co jsem udělat musela.

O dvě minuty později jsem si sotva uvědomovala, jak se láme dřevo kolem západky. Odněkud z dálky jsem slyšela skřípění pohrabáče zápasícího se vzdorujícím kovovým plátem. Dveře do pokoje se otevřely.

Slečna Kramerová byla zalitá potem. Měla svěšenou čelist a z brady jí kapuly sliny. Její oči nepatřily člověku. Ani ona, ani já jsme neslyšely měkké našlapování tenisek za jejími zády.

Nezastavuj se. Zvedni to. Natáhni to – až na doraz. Oběma rukama. Zamiř.

Něco slečnu Kramerovou varovalo. I když spíš bych měla říct, že to varovalo Ninu, protože žádná slečna Kramerová už neexistovala. Tmavovlasá žena se otočila a spatřila, jak na horním schodu stojí Kathleen a míří těžkou dědečkovou zbraní s nataženým kohoutkem. Druhá dívka byla na dvoře a něco na svou kamarádku křičela.

Nina tentokrát pochopila, že se s hrozbou musí vypořádat. Slečna Kramerová potěžkala pohrabáč a otočila se do chodby přesně v okamžiku, kdy pistole vystřelila. Zpětný ráz shodil Kathleen ze schodů, zatímco slečně Kramerové rozkvetla nad levým prsem červená kytička. Prudce se otočila, ale levou rukou se chytila zábradlí a vyrazila ze schodů za dívkou. Svou desetiletou pomocnici jsem propustila, zatímco pohrabáč spadl dolů, vznesl se nahoru a zase spadl dolů. Přešla jsem nad schodiště. Musela jsem to *vidět*.

Slečna Kramerová vzhledla od své odporné práce. V krvi potřísněné tváři jí byla vidět jenom bělma očí. Svou pánskou košili měla prosáknutou vlastní krví, ale pořád se pohybovala, pořád fungovala. Levou rukou zvedla revolver. Ještě víc otevřela ústa; vylinul se z nich zvuk připomínající sykot páry, unikající ze starého radiátoru.

„Melanie... Melanie...“ Když se ta zrůda vydala po schodech za mnou, zavřela jsem oči.

Kathleenina kamarádka na rychlých, pružných nohou proběhla otevřenými dveřmi. Šesti skoky vyběhla schodiště a útlýma bílýma rukama silně sevřela slečně Kramerové krk. Obě se na širokých schodech začaly převažovat přes ležící Kathleen a pak spadly až dolů na vyleštěnou dřevěnou podlahu.

Zdálo se, že dívka utrpěla jen několik zhmožděnin. Sešla jsem k nim a odsunula ji. Na jedné lícni kosti se jí rozlévala modrá skvrna a na rukou a na čele byla poškrábaná. Nechápatě mrkala modrýma očima.

Slečna Kramerová měla zlomený vaz. Cestou k ní jsem sebrala ze země revolver a odkopla pohrabáč. Hlava jí ležela v nepřírozeném úhlu, ale pořád byla naživu. Měla ochrnuté tělo, dřevo podlahy už potřísnila močí, ale pořád mrkala a nechutně cvakala zuby. Musela jsem si pospíšit. Z domu Hodgesových se ozýval křik dospělých hlasů. Dveře na nádvoří byly dokořán. Otočila jsem se k dívce. „Vstávej.“ Jednou mrkla a bolestivě se postavila na nohy.

Zavřela jsem dveře a z věšáku popadla svůj světlehnědý nepromokavý plášť. Trvalo mi jen chvíli, než jsem přemístila obsah svých kapes do pláště a odhodila zničený jarní kabát. Z nádvoří už se k nám nesly hlasy.

Klekla jsem si vedle slečny Kramerové a sevřela jí tvář v dlaních; s vypětím všech sil jsem jí přidržela čelisti u sebe. Oči se jí znovu protočily, ale drsně jsem jí zatřásla hlavou, dokud se znovu neobjevily duhovky. Předklonila jsem se, až jsme se dotýkaly lícemi. Můj šepot byl hlasitější než křik.

„Jdu si pro tebe, Nino.“

Upustila jsem hlavu na dřevěnou podlahu a rychle přešla k zimní zahradě, mé šicí dílně. Neměla jsem čas zajít pro klíč nahoru, takže jsem zvedla klasickou židli ve windsorském stylu a sklo skříňky jí rozbila. Kapsa pláště jen sotva stačila.

Dívka zůstala stát na chodbě. Podala jsem jí pistoli pana Hodgese. Ruka jí visela ve zvláštním úhlu a mě napadlo, jestli si přece jen něco nezlomila. Ozvalo se zaklepání a někdo vzal za kliku.

„Tudy,“ zašeptala jsem a nasměrovala dívku do jídelny. Cestou jsme překročily slečnu Kramerovou, prošly jsme kuchyní, zatímco bušení každou vteřinou sílilo, a nakonec jsme vyšly ven, do průchodu, do noci.

* * *

V této části Staré čtvrti stála tři ubytovací zařízení. Jedním z nich byl drahý, ale moderní motel vzdálený asi deset bloků, pohodlný, ale příliš komerční. Ten jsem zavrhla okamžitě. Druhým byl malý, ale domácí penzion pouze jeden blok od mého bydliště. Byl to příjemný, ale nikterak snobský podnik, přesně ten typ zařízení, jaké bych si vybrala při návštěvě jiného města. Ten jsem rovněž zavrhla. Třetí podnik stál o dva a půl bloku dál; původně stará rezidence na Broad Street byla přestavěna na malý hotel s drahými

starožitnostmi v každém pokoji, vše směšně předražené. Právě tam jsem si pospíšila. Dívka se mi rychle pohybovala po boku. V ruce pořád svírala revolver, ale přinutila jsem ji, aby si svlékla svetr a zbraň jím zakryla. Bolela mě noha a ve spěchu na ulici jsem se často musela o dívku opřít.

Ředitel hotelu Mansarda mě poznal. Když si povšiml mého poněkud neuhlazeného vzezření, sotva postřehnutelně nadzvedl obočí. Dívka zůstala stát o tři metry dál u vchodu, napůl skrytá ve stínech.

„Hledám jednu svou známou,“ pronesla jsem s úsměvem. „Jistou paní Draytonovou.“

Ředitel začal něco povídat, zarazil se, zamračil se, aniž si toho byl vůbec vědom, a zkusil to ještě jednou. „Je mi líto. Nikoho s tímto jménem tu zapsaného nemáme.“

„Možná se nechala zapsat pod svým dívčím jménem,“ řekla jsem. „Nina Hawkinsová. Je to postarší, avšak velice atraktivní dáma. O několik let mladší než já. Má dlouhé šedé vlasy. Možná ji na sebe zapsala její přítelkyně... atraktivní mladá tmavovláška jménem Barrett Kramerová.“

„Ne. Je mi líto,“ odpověděl ředitel zvláště monotónním hlasem. „Nikoho s tímto jménem jsme zde neubytovali. Chtěla byste tu zanechat vzkaz, kdyby vaše známá později přece jen přijela?“

„Ne,“ řekla jsem. „Vzkaz ne.“

Přivedla jsem dívku do haly a vydaly jsme se chodbou k toaletám a bočnímu schodišti.

„Promiňte, prosím,“ oslovila jsem procházejícího nosiče. „Možná byste mi mohl pomoci.“

„Ano, paní.“ Rozmrzele se zastavil, odmetl si z čela dlouhé vlasy. Čekal mě ošidný tah. Pokud jsem nechtěla přijít o dívku, musela jsem jednat rychle.

„Hledám jednu svou kamarádku,“ řekla jsem. „Postarší dámu, stále však dosti atraktivní. Má modré oči, dlouhé šedé vlasy. Cestuje s mladou ženou s tmavými kučeravými vlasy.“

„Ne, paní. Nikdo takový tu ubytovaný není.“

Natáhla jsem ruku a sevřela mu předloktí, přitom jsem pustila dívku. A soustředila se na toho mladíka. „Jste si jistý?“

„Paní Harrisonová,“ pronesl. Díval se kamsi mimo mě. „Pokoj 207. Severní strana.“

Usmála jsem se. *Paní Harrisonová*. Panebože, jak je ta Nina hloupá. Holčička najednou slabě záúpěla a opřela se o stěnu. Došla jsem k rychlému

rozhodnutí. Chci si myslet, že to bylo ze soucitu, ale někdy si vzpomenu, že levou ruku měla stejně nepoužitelnou.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se jí a jemně ji pohladila po vlasech. Zmateně tčkala pohledem. „Jaké je tvé *jméno*,“ ponoukala jsem ji.

„Alicia,“ zašeptala slabě.

„Dobrá tedy, Alicie. Chci, abys teď šla domů. Pospěš si, ale neutíkej.“

„Bolí mě ruka,“ řekla. Roztrásls se jí rty. Ještě jednou jsem se jí dotkla na čele a *zatlačila*.

„Jdeš domů,“ řekla jsem. „Ruka tě nebolí. Na nic si nebudeš pamatovat. Tohle je jako sen, který zapomeneš. Běž domů. Pospěš si, ale neutíkej.“ Převzala jsem od ní pistoli, ale nechala jsem ji zabalenou ve svetru. „Pá pá, Alicie.“

Zamrkala a přešla halu ke dveřím. Rozhlédla jsem se na obě strany a podala zbraň hotelovému zřízenci. „Dejte si ji pod vestu,“ poručila jsem mu.

* * *

„Kdo to je?“ Ninin hlas zněl nevýrazně.

„Albert, paní. Nosič. Auto máte před hotelem. Jsem připravený vám snést zavazadla.“

Bylo slyšet cvaknutí zámku a dveře se otevřely na délku zaháknutého řetízku. Albert v záři světla zamrkal a nesměle se usmál, uhrábl si vlasy. Přitiskla jsem se ke stěně.

„Výborně.“ Nina vyháklá řetízek a ustoupila. Už se stačila otočit a právě zaklapla kufr, když jsem vstoupila do pokoje.

„Ahoj, Nino,“ pozdravila jsem ji potichu. Narovнала se, ale i tento její pohyb byl velice ladný. Na přehozu postele jsem ještě zahlédla otisk jejího těla. Pomalu se otočila. Měla na sobě růžové šaty, které jsem na ní ještě neviděla.

„Nazdar, Melanie.“ Usmála se. Nikdy jsem se nesetkala s jemnějším, průzračnějším odstínem modři, než jaký se jí zračil v očích. Přiměla jsem nosiče, aby vytáhl revolver pana Hodgese a zamířil. Ruka se mu ani nezačhvěla. Natáhl kohoutek, až cvakl. Nina si založila ruce na hrudi. Ani na okamžik ze mě nespustila oči.

„Proč?“ zeptala jsem se.

Nina sotva postřehnutelně pokrčila rameny. Blesklo mi hlavou, že se dokonce rozesměje. Kdyby se zasmála, nesnesla bych to – ten přidušený,

jakoby dětský smích, který se mě už tolikrát dotkl. Místo toho zavřela oči. Úsměv jí na rtech přetrval.

„Proč paní Harrisonová?“ zeptala jsem se.

„Proč, má drahá... měla jsem pocít, že mu něco dlužím. Myslím tedy mému ubohému Rogerovi. Už jsem ti někdy řekla, jak zemřel? Ne, ovšem-že ne. A ty ses na to nikdy neptala, má drahá Melanie.“ Otevřela oči. Rychle jsem se podívala na nosiče, ale ten dál neochvějně mířil. Nezbyvalo mi než ho přimět, aby na spoušť vyvinul o trochu větší tlak.

„On se *utopil*,“ řekla Nina. „Chudák Roger se vrhl do moře z toho parníku – jak se jenom jmenoval? –, který ho odvážel zpátky do Anglie. Bylo to tak zvláštní. A to mi právě napsal dopis, kde mi sliboval sňatek. Není to *příšerně* smutná historka, Melanie? Proč si myslíš, že něco takového udělal? Domnívám se, že se to nikdy nedozvíme, co?“

„Myslím, že ne,“ opáčila jsem. V tichosti jsem nosiči poručila, aby stiskl spoušť.

Nic.

Honem jsem se podívala doprava. Mladík natáčel hlavu ke mně. *To jsem po něm nechtěla*. Strnule natažená ruka začala pomalu mířit ke mně. Zbraň se otáčela hladce jako korouhvička stáčející se ve větru.

Ne! Zatínala jsem všechny svaly, až mi vystoupily provazce šlach na krku. Pohyb se zpomalil, ale zastavil se, až když mi hlaveň mířila přímo do obličeje. To už se Nina rozesmála. V malém pokojíku se její smích hlasitě rozléhal.

„Na shledanou, má *drahá* Melanie,“ a Nina se znovu rozesmála. Smála se a kývla na nosiče. Dívala jsem se do černé díry a pak cvakl kohoutek.

Nad prázdnou komorou. A další. A další.

„Na shledanou, Nino,“ opáčila jsem a vytáhla z kapsy pláště Charlesovu dlouhou pistoli. Třesknutí mi zalomcovalo zápěstím a naplnilo pokoj modrým kouřem. Přesně uprostřed Ninina čela se objevila malá dírka, menší, než je průměr deseticentu, ale stejně dokonale kulatá. Na zlomek vteřiny zůstala stát, jako by se nic nestalo. Potom se skácela dozadu, odrazila se od vysoké postele a padla tváří dolů na podlahu.

Otočila jsem se na nosiče a vyměnila jeho neupotřebitelnou zbraň za starobylý, ale dobře udržovaný revolver. Až nyní jsem si všimla, že hoch není o mnoho starší, než byl Charles. Vlasy měl skoro úplně stejného odstínu. Předklonila jsem se a zlehka ho políbila na rty.

„Alberte,“ zašeptala jsem, „zbývají čtyři náboje. Člověk si musí náboje vždycky přepočítat, víš? Běž dolů do haly. Zastřel ředitele. Zastřel jednoho

dalšího člověka, toho, co bude nejbliž. Strč si hlavěň do úst a zmáčkni spoušť. Jestli revolver vystřelí naprázdno, zmáčkni ji ještě jednou. Než přijdeš do haly, měj zbraň schovanou.“

Vstoupili jsme do zmatku chodby.

„Zavolejte sanitku!“ vykřikla jsem. „Došlo k nehodě. Zavolejte někdo sanitku!“ Několik lidí vyrazilo, aby mi vyhovělo. Zapotácela jsem se a opřela se o jednoho bělovlasého pána. Lidé se bezhlavě motali kolem, někteří nakukovali do pokoje a ječeli. Z haly znenadání zazněly tři výstřely. V obnoveném chaosu jsem vyklouzla zadním schodištěm, prosmekla se nouzovým východem a vyšla do noci.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Charleston. Úterý, 16. prosince 1980

Šerif Bobby Joe Gentry se zhoupl na židli a znovu se napil z plechovky RC Coly. Nohy měl položené na hraně svého zaneřáděného psacího stolu. Ještě pohodlněji se svým rozložitým tělem uvelebil v křesle, až zavržala kůže řemenu, na němž měl připnuté pouzdro se služební pistolí. Kancelář byla malá, sevřená zdí ze škvárobetonových cihel a starobylými dřevěnými přepážkami, které ji oddělovaly od hluku a ruchu zbytku okresní administrativní budovy. Nátěr olupující se ze starého dřeva měl jiný odstín institucionálního zeleni než nátěr olupující se z drsného škvárobetonu. Kancelář praskala ve švech přítomností šerifova masivního stolu, tří vysokých kartoték, dalšího dlouhého stolu zaskládaného knihami a složkami, tabule, přeplněných polic zavěšených na kovových konzolách a dvou židlí, které se topily pod složkami a volně loženými listy papíru stejně jako psací stůl.

„Myslím, že víc už tady toho udělat nemůžu,“ řekl agent FBI Richard Haines. Odklidil několik složek a teď seděl na okraji stolu. Puk na šedé nohavici měl ostrý, jako by si ho obtáhl břitvou.

„Ne,“ přisvědčil šerif Gentry, potichu si říhl a položil si plechovku s kolou na koleno. „Řekl bych, že není důvod, abyste se tu ještě zdržoval. Klidně jeďte domů.“

Oba muži zákona neměli na první pohled skoro nic společného. Gentrymu bylo teprve něco kolem pětatřiceti, ale vysoká postava se mu už začínala

roztékat sádlem. Břicho mu napínalo šedou košili uniformy a viselo mu přes opasek, jako by se chtělo připodobnit nějaké kreslené karikatuře. Tvář měl brunátnou a mírně pihovatou. Navzdory ustupující linii vlasů a dvojité bradě měl Gentry upřímný, přátelský, jaksi neurčitě nezbedný výraz, díky němuž z jeho dospělé tváře stále vystupovaly rysy mladého chlapce.

Mluvil tlumeným hlasem s dobráckým protaženým jižanským mumláním, na které si Američané poslední dobou začínali zvykat díky vzniku tisícovek soukromých radiostanic, rozšíření bezpočtu country-westernových písniček a zdánlivě nekonečné řadě letních filmových hitů s Burtem Reynoldsem. Gentryho rozepnutá košile, vyvalené břicho a pomalý styl řeči dokreslovaly všeobecný dojem vlídné nedbalosti, který vyvolávala jeho neuspořádaná pracovna, ale přitom se pohyby jeho mohutného těla vyznačovaly i jakousi hbitou lehkostí, až skoro ladností, která do celkového obrazu jeho osobnosti příliš nezapadala.

Speciální agent Richard M. Haines z Federálního úřadu pro vyšetřování byl co do vzezření a povahy konzistentnější. Byl o dobrých deset let starší než Gentry, ale vypadal mladší. Měl na sobě světle šedý trojdílný letní oblek a béžovou košili od firmy Jos. A. Bank. Nachově červená hedvábná kravata měla ve stejném katalogu číslo 280235. Vlasy měl přiměřeně zastřížené, pečlivě učesané a jen na spáncích byla patrná jakási stopa po šedinách. Haines měl hranatý, střízlivý obličej s pravidelnými rysy, jenž ladil se stříhlou postavou. Čtyřikrát týdně chodil do posilovny, aby si udržel ploché a pevné břicho. Plochý a pevný, hluboký a bez přízvuku, měl i hlas. Vypadalo to, jako by již zesnulý J. Edgar Hoover navrhl Hainese jako mustr pro všechny své agenty.

Oba muže nicméně odlišovalo něco víc než pouhý rozdíl ve vzhledu. Richard Haines strávil tři roky průměrným studiem na Georgetown University, než byl naverbován do Úřadu. Vzdělání si pak dokončil výcvikem u FBI.

Bobby Joe Gentry studoval uměnovědu a historii na Duke University a pokračoval na Northwestern, kde z historie získal magisterský titul. K policejní práci ho přivedl jeho strýc Lee, okresní šerif působící nedaleko Spartanburgu, který Bobbyho Joea v létě roku 1967 zaměstnal na poloviční úvazek jako svého zástupce. O rok později Bobby Joe odpromoval a seděl v jednom chicagském parku, kde sledoval rozběsněné policisty, jak hlava nehlava mlátí pokojně se rozcházející protiválečné demonstranty.

Gentry se vrátil domů na Jih, dva roky učil v Atlantě na Morehouse College, potom se nechal zaměstnat jako člen ochranky a při tom pracoval na

knize o Freedmanově Úřadu a jeho roli při obnově Jihu. Knihu nikdy nedokončil, naopak si uvědomil, že ho baví rutinní práce v ostraze, ačkoli se neustále potýkal s nutností udržet si požadovanou váhu. V roce 1976 se přestěhoval do Charlestonu a vstoupil do policejního sboru jako pochůzkář. O rok později odmítl nabídku zaskakovat rok na místě docenta historie na Duke University. Užival si rutinní policejní práce, každodenního kontaktu s opilci a bláznů a vědomí, že žádný den v policejní službě není nikdy stejný jako ten předchozí. O rok později sám sebe překvapil, když kandidoval na post šerifa charlestonekého okresu. Nemálo dalších lidí pak překvapil tím, že byl zvolen. Jeden místní komentátor poznamenal, že Charleston je zvláštní město, město zamilované do svých vlastních dějin, a že veřejnost patrně zaujala představa, že funkci šerifa bude zastávat vystudovaný historik. Gentry se za historika nepovažoval. Považoval se za policajta.

„... takže jestli mě už nebudete potřebovat,“ řekl Haines.

„Eh? Co prosím?“ zeptal se Gentry. Někam se v myšlenkách zatoulal. Zmačkal prázdnou plechovku a hodil ji do koše, kde narazila do dalších po-mačkaných plechovek a odrazila se na zem.

„Říkal jsem, že jestli mě už nebudete potřebovat, promluví si s Gallagherem a pak bych v noci odletěl do Washingtonu. Přes Terryho a lidi z Federálního leteckého úřadu zůstaneme v kontaktu.“

„Jo, jasně,“ přikývl Gentry. „A asi nemusím zdůrazňovat, jak moc si ceníme vaší pomoci, Dicku. S Terryem o těchhle věcech víte víc než celé naše oddělení dohromady.“

Haines vstal a měl se k odchodu, když tu do dveří strčila hlavu šerifova sekretářka. Měla účes, který se nosil před dvaceti lety, a brýle osázené falešnými diamanty. „Pane šerife, je tady ten psychiatr z New Yorku.“

„Ajéje, málem jsem na něho zapomněl,“ řekl Gentry a ztěžka vstal. „Děkuji, Lindo Mae. Budete tak hodná a řeknete mu, aby sem přišel.“

Haines přistoupil ke dveřím. „Dobře, šerife, kdyby něco, máte na mě číslo...“

„Dicku, prokázal byste mi ještě laskavost a asistoval nám při rozhovoru? Zapomněl jsem, že ten člověk má přijít, ale přece jenom by nám mohl ohledně případu Fullerová poskytnout nějaké informace. Zavolal včera. Říkal, že byl psychiatr paní Draytonové a teď je služebně v Jižní Karolíně. Vádilo by vám, kdybyste ještě pár minut počkal? Jestli budete muset pospíchat na letadlo, řeknu Tommymu, aby vás pak zavezl do motelu některým ze služebních aut.“

Haines se usmál a pokrčil rameny. „Nikam nespěchám, šerife. Rád si toho psychiatra poslechnu.“ Přesl k jedné ze dvou židlí a odklidil z ní bílou papírovou tašku z McDonald's.

„Díky, Dicku, máte to u mě,“ řekl Gentry a otřel si tvář. Vydal se ke dveřím, zrovna když se ozvalo zaklepání a do pracovny vešel malý vousatý mužík v manšestrovém sportovním saku.

„Šerif Gentry?“ Psychiatr jméno vyslovil s „G“ na začátku.

„Ano, jsem Bobby Joe Gentry.“ Šerif sevřel v mohutných dlaních nabízenou ruku. „Vy jste doktor Laski, že?“

„Saul Laski.“ Psychiatr byl normálně vysoký, ale vedle obra Gentryho vypadal jako trpaslík. Byl hubený, měl bledé čelo, prosedivělé neupravené vousy a smutné hnědé oči, které vypadaly starší než zbytek jeho těla. Brýle mu na jednom spoji držely pohromadě jen díky kousku izolepy.

„Tohle je speciální agent Richard Haines z Federálního úřadu pro vyšetřování,“ představil Gentry svého společníka mávnutím ruky. „Požádal jsem Dicka, aby tu s námi zůstal. Doufám, že vám to nebude vadit. Byl tu právě na návštěvě a napadlo mě, že nejspíš bude schopný klást inteligentnější otázky než já.“

Psychiatr na Hainese kývl. „Nevěděl jsem, že se FBI zajímá i o místní vraždy,“ řekl Laski. Mluvil tichým hlasem, v jeho angličtině byl patrný jen slabý přízvuk, na správné syntaxi a výslovnosti si dával velmi záležet.

„Obvykle ne,“ odpověděl Haines. „V téhle... situaci... je však několik faktorů, které by... ehm... mohly spadat do naší kompetence.“

„Vážně? Jak to?“ podivil se Laski.

Haines si založil ruce na hrudi a odkašlal si. „Za prvé únos, pane doktore. Pak také porušení jednoho či více občanských práv obětí. A kromě toho nabízíme místním policejním orgánům pomoc našich forenzních odborníků.“

„A Dick u nás je hlavně kvůli tomu letadlu, co se tu rozletělo na kousky,“ podotkl Gentry. „Ale posaďte se, pane doktore. Posaďte se. Moment, jenom to tady trochu odsunu.“ Přenesl na stůl několik časopisů, složek a plastových kelímků a vrátil se na svou židli. „Tak, včera jste v telefonu říkal, že byste nám s tímhle případem několikanásobné vraždy mohl pomoci.“

„Newyorský bulvár si ho přejmenoval na Vraždy v hotelu Mansarda,“ řekl Laski. V zamyšlení si posunul brýle ke kořenu nosu.

„Jo?“ užasl Gentry. „Páni, tak to je myslím ještě lepší než Charlestonecký masakr, i když to není moc přesné. Většina z těch lidí *uvnitř* hotelu vůbec nebyla. Pořád si myslím, že se kvůli devíti mrtvým lidem dělá zbytečně velký

poprask. Dovedu si představit, že v New Yorku je jich za klidné noci zastřeleno ještě víc.“

„Ano, možná že ano,“ souhlasil Laski, „ovšem okruh obětí a podezřelých vrahů není tak... fascinující jako v tomto případě.“

„To máte naprostou pravdu,“ přikývl Gentry. „Určitě bysme byli rádi, pane doktore, kdybyste do tohoto zmatku dokázal vnést trochu světla.“

„Pomohl bych vám opravdu velice rád. Bohužel vám nemám moc co nabídnout.“

„Byl jste psychiatr paní Draytonové?“ zeptal se Haines.

„Ano, svým způsobem.“ Saul Laski se odmlčel a zatahal se za vousy. Poulily a klížily se mu oči, jako by už dlouho nespal dobře. „Paní Draytonovou jsem viděl jen třikrát, naposledy letos v září. Poprvé za mnou přišla po přednášce, kterou jsem měl v srpnu na Kolumbijské univerzitě. Poté jsme spolu měli dvě... sezení, mohu-li to tak říct.“

„Byla tedy vaší pacientkou?“ Hainesův hlas přešel do nevzrušené náležitosti státního zástupce.

„Přísně vzato ano,“ připustil Laski. „Ve skutečnosti nemám žádnou praxi. Víte, učím na Kolumbijské a občas poskytuji konzultace na tamější klinice... pro studenty, o nichž si interní psychologka Ellen Hightowerová myslí, že by jim pohovor s psychiatrem mohl nějak prospět. A občas se najde i člen katedry...“

„Paní Draytonová byla *studentka*?“

„Ne. To bych neřekl,“ opáčil Laski. „Občas navštívila nějaký ten postgraduální kurz a chodila na večerní semináře, jako byl ten můj. Taky, víte, projevila zájem o jednu knihu, kterou jsem napsal...“

„*Patologii násilí*,“ ozval se šerif Gentry.

Laski zamrkal a narovnal si brýle.

„Nevzpomínám si, šerife, že bych se o titulu své knihy zmiňoval, když jsem s vámi včera mluvil.“

Gentry si složil ruce na břicho a zazubil se. „Nezmínil jste se o ní, pane profesore. Četl jsem ji loni na jaře. Abych pravdu řekl, četl jsem ji dvakrát. Až teď jsem si uvědomil, jak se vlastně jmenujete. Myslím, že ta kniha je zatraceně skvělá. Měl byste si ji přečíst, Dicku.“

„Žasnu, že jste ji vůbec sehnal,“ poznamenal psychiatr. Otočil se na agenta. „Je to poněkud pedantický pohled na několik případů. Tiskem vyšlo jen dva tisíce kusů. Vyšla u Academy Press. Většina prodaných výtisků se používala v newyorských a kalifornských kurzech.“

„Doktor Laski si myslí, že někteří lidé jsou vnímaví k... jak jste to nazval, pane profesore? K násilnému klimatu. Tak to bylo, že?“ zeptal se Gentry.

„Ano.“

„A že jiní lidé... nebo místa... nebo časová období... jaksi tyhle vnímavé lidi naprogramovávají, aby se chovali způsobem, který by byl pro ně za jiných okolností nemyslitelný. To je samozřejmě jen moje prostoduché shrnutí.“

Laski opět zamrkal. „Velmi chytré shrnutí,“ řekl.

Haines vstal a šel se opřít o kartotéku. Založil si ruce a zlehka se zamračil. „Moment, nějak se v tom začínáme ztrácet. Paní Draytonová za vámi přišla... projevila zájem o tu knihu... a pak se stala vaší pacientkou. Je to tak?“

„Ano, souhlasil jsem, že se s ní setkám jako psychiatr.“

„A měl jste s ní i osobní vztah?“

„Ne,“ odpověděl Laski. „Setkal jsem se s ní jen třikrát. Jednou na pár minut po mé přednášce o násilí ve Třetí říši a dvakrát – při dvou hodinových sezeních – na klinice.“

„Rozumím,“ pokračoval Haines, ačkoli z jeho hlasu bylo patrné, že tomu tak není. „A myslíte si, že z těch sezení vyplynulo něco, co by nám mohlo napomoci vyjasnit současnou situaci?“

„Ne,“ pronesl Laski. „Obávám se, že nikoliv. Aniž bych porušil slib mlčenlivosti, mohu říct, že paní Draytonovou trápil vztah s jejím otcem, který zemřel před mnoha lety. V našich debatách jsem nezaznamenal nic, co by mohlo objasnit pozadí její vraždy.“

„Hm.“ Haines se vrátil do svého křesla. Podíval se na hodinky.

Gentry se usmál a otevřel dveře. „Lindo Mae! Drahousku, přinesla byste nám prosím trochu kávy? Díky, má drahá.“

„Pane doktore, možná víte, že je nám známo, kdo zavraždil vaši pacientku,“ řekl Haines. „V současné době však postrádáme motiv.“

„Ano, ovšem,“ přisvědčil Laski. Prohrábl si vousy. „Byl to jeden místní mladík, že?“

„Albert LaFollette,“ doplnil Gentry. „Devatenáctiletý hotelový zřízenec.“

„A o jeho účasti není žádných pochyb?“

„Nic, co by stálo za řeč,“ řekl Gentry. „Podle pěti svědků, které jsme vyslechli, Albert vyšel z výtahu, přešel k recepčnímu pultu a střílel svého nadřízeného, Kylea Andersona, který byl zároveň ředitelem hotelu Mansarda – střílel ho přímo do srdce. Přiložil mu revolver k hrudi. Na saku jsme zajistili

stopu po ožehu střelným prachem. Ten kluk měl u sebe jednočinný kolt ráže pětáčtyřicet. Nebyla to žádná laciná imitace, pane doktore, ale pravá, nefalšovaná pistole z fabriky pana Colta, opatřená sériovým číslem. Skutečná starožitnost. Ten kluk položil tenhle kousek na Kyleovu hrud' a zmáčkl spoušť. Podle svědků vůbec nic neřekl. Potom se otočil a přímo do obličeje střelil Leonarda Whitneyho.“

„Kdo je pan Whitney?“ zeptal se psychiatr.

Teď si odkašlal a odpověděl Haines: „Leonard Whitney byl obchodník z Atlanty na návštěvě v Charlestonu. Těsně předtím, než byl zastřelen, vyšel z hotelové restaurace. Pokud víme, tak s žádnou jinou obětí nebyl nijak spjatý.“

„Jo,“ přitakal Gentry. „A potom si mladý Albert vloží revolver do vlastních úst a zmáčkne spoušť. Nikdo z našich pěti svědků nehnul ani prstem, aby čemukoli z toho zabránil. Samozřejmě že se to seběhlo během několika málo vteřin.“

„A stejnou zbraní byla zabita i paní Draytonová?“

„Jo.“

„Té střelbě byl někdo přítomen?“

„To ne,“ odpověděl Gentry. „Ale pár lidí Alberta vidělo, jak nastupuje do výtahu. Pamatují si ho, protože odcházel od místnosti, z níž se linul křik. Někdo po střelbě právě objevil paní Draytonovou. Zvláštní ale je, že nikdo z těch lidí si nepamatuje, že by v jeho ruce zahlédl revolver. To však není neobvyklé. Někdy může člověk přijít mezi lidi s prasečí kýtou a stejně si nikdo ničeho nevšimne.“

„Kdo uviděl tělo paní Draytonové jako první?“

„To si nejsme jistí,“ řekl šerif. „Nahoře byl strašný zmatek a pak začala ta sranda dole v hale.“

„Pane doktore,“ ozval se Haines, „pokud nám nemůžete pomoci informacemi o paní Draytonové, nejsem si jistý, jak užitečné tohle setkání může být.“ Agent FBI byl očividně připravený interview ukončit, ale přerušila ho sekretářka, která se do pracovny vtetelila s kávou. Haines si odložil plastový kelímek na kartotéku. Laski se vděčně usmál a zlehka usrkl vlažného nápoje. Gentry dostal kávu ve velkém bílém hrnku, na němž bylo napsáno BOSS. „Děkuji vám, Lindo Mae.“

Laski mírně pokrčil rameny. „Chtěl jsem vám jen nabídnout veškerou svou pomoc,“ odpověděl potichu. „Uvědomuji si, že teď máte plné ruce práce. Už vás tedy nebudu okrádat o čas.“ Postavil kelímek s kávou na stůl a vstal.

„Zadržte!“ zvolal Bobby Joe Gentry. „Když už vás tu máme, chtěl bych znát váš názor na pár věcí.“ Obrátil se na Hainese. „Tady pan profesor působil před pár lety jako konzultant u newyorské policie, když se pokoušela vypátrat Samova Syna.“

„Byl jsem jen jeden z mnoha,“ opravil ho Laski. „Pomáhali jsme vytvořit osobnostní profil vraha. Nakonec byl víceméně nepodstatný. Vrah byl zatčen na základě poměrně přímočarého policejního vyšetřování.“

„Ano,“ přisvědčil Gentry. „Ale o záležitostech souvisejících s masovými vraždami jste napsal knížku. Byli bysme s Dickem moc rádi, kdybyste se k tomuhle našemu chaosu mohl trochu vyjádřit.“ Vstal a přešel k dlouhé tabuli. Izolepou k ní byl přilepený kus hnědého balicího papíru. Gentry papír přehodil přes horní okraj tabule a odhalil plochu posetou křídovými nákresey, načmáranými jmény a časovými údaji. „O zbytku našich protagonistů už jste nejspíš četl.“

„O některých ano,“ přitakal Laski. „Newyorské noviny věnovaly zvláštní pozornost Nině Draytonové, té holčičce a jejímu dědovi.“

„Ano, Kathy,“ pokýval hlavou Gentry. Přejel prstem po tabuli vedle jejího jména. „Kathleen Marie Eliotová. Deset let. Včera jsem viděl její školní fotku ze čtvrté třídy. Hezká holčička. Byl to mnohem hezčí pohled než na snímky z místa činu, které máme támhle ve složce.“ Gentry se odmlčel a promnul si líce. Laski se znovu napil kávy a čekal. „Máme tu čtyři základní situace,“ pokračoval šerif a poklepal na schematické znázornění ulic. „Jeden občan byl zabit za bílého dne na Calhoun Street. Další mrtvý byl nalezen tady, asi jeden blok daleko v přístavišti u Battery Parku. Tři těla pak v bydlišti paní Fullerové, tadyhle...“ Zatukal na úhledný čtvereček, v němž se tísnily tři křížky. „A velkolepé finále se čtyřmi mrtvými se odehrálo tady v hotelu Mansarda.“

„Mají nějakého společného jmenovatele?“ zeptal se Laski.

„V tom je právě zakopaný pes,“ povzdychl si Gentry. „Mají a nemají, jestli mi rozumíte.“ Mávl na sloupec jmen. „Tadyhle pan Preston, to je ten černoš ubodaný na Calhoun Street, působil dvacet šest let jako místní fotograf a obchodník ve Staré čtvrti. Pracujeme s předpokladem, že to byl nevinný přihlížející, kterého zabila další mrtvola na našem seznamu...“

„Karl Thorne,“ četl Laski ze seznamu.

„Komorník nezvěstné,“ dodal Haines.

„Jo,“ řekl Gentry, „ale navzdory údajům na jeho řidičském průkazu se nejmenoval Thorne. Ani Karl. Na základě ztotožnění podle otisků prstů,

které jsme dnes obdrželi od Interpolu, býval známý jako Oscar Felix Haupt, ubohý švýcarský hotelový zlodějček. Z Bernu zmizel roku 1953.“

„Panebože,“ zamumlal psychiatr, „to se otisky prstů bývalých hotelových zlodějů vedou v evidenci tak dlouho?“

„Haupt byl ještě něco víc,“ přerušil je Haines. „Zdá se, že byl hlavním podezřelým v docela nechutném případě vraždy z roku 1953, v němž vystupoval jistý francouzský baron na návštěvě v lázních. Haupt krátce poté zmizel. Švýcarská police si v té době myslela, že Haupta někdo zabil, nejspíš další členové evropského gangsterského syndikátu.“

„Řekl bych, že se spletla,“ podotkl šerif Gentry.

„Co vás přimělo kontaktovat Interpol?“ zeptal se Laski.

„Jenom jakési tušení,“ odpověděl Gentry a zadíval se opět na tabuli. „Dobře, takže mrtvého Karla Oscara Felixe Thornea-Haupta máme tady v přístavišti, a kdyby tím to šílenství skončilo, možná bysme splácali i nějaký motiv... asi krádež člunu... Kulka nalezená v Hauptově mozku vyšla ze zbraně nočního strážného, z osmatřicítky. Potíží je v tom, že kromě dvou výstřelů Haupta někdo pěkně zřídil. Na oblečení měl dva druhy krvavých skvrn, tedy kromě svých vlastních, a vzorky kůže a tkáně zpod jeho nehtů docela jasně prokázaly, že to byl on, kdo napadl pana Prestona.“

„To se pěkně zamotává,“ poznamenal Saul Laski.

„Jenže to, profesore, ještě vůbec nic není.“ Gentry poklepal tabuli vedle tří následujících jmen: Barrett Kramerová, George Hodges, Kathleen Marie Eliotová. „Znáte tuhle dámu, profesore?“

„Barrett Kramerová?“ zopakoval Laski. „Ne. Četl jsem její jméno v novinách, ale jinak mi nic neříká.“

„Ne? Zkuste se zamyslet. S paní Draytonovou cestovala jako společnice. Myslím, že Newyorčané, kteří požádali o vydání těla paní Draytonové, ji označili za její ‚výkonnou asistentku‘. Byla to asi pětatřicetiletá žena. Bruneta. S poměrně vypracovanou postavou. Nic?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Laski. „Nevzpomínám si na ni. S paní Draytonovou na žádné sezení nepřišla. Možná byla na mé přednášce toho večera, kdy jsem se setkal s paní Draytonovou poprvé, ale nepostřehl jsem ji.“

„Tak jo. Máme teda slečnu Kramerovou, kterou zastřelila osmatřicítka Smith & Wesson patřící panu Hodgesovi. Akorát že koroner si je poměrně jistý, že ten ji nezastřelil. Podle všeho si zlomila vaz při pádu ze schodů v domě slečny Fullerové. Když se tam dostali zdravotníci, pořád dýchala, ale na příjmu už byla prohlášena za mrtvou. Nevykazovala žádnou mozkovou aktivitu.“

A víte, co je na houby? Forenzní údaje naznačují, že chudák pan Hodges tuhle dámu opravdu nezastřelil. Našli ho *tady*, “ – Gentry zatukal na další schéma – „na chodbě domu slečny Fullerové. Jeho revolver se našel *tady*, na podlaze pokoje paní Draytonové v hotelu Mansarda. Co tu teda máme? Osm obětí, devět, pokud počítáte Alberta LaFolletta, pět zbraní...”

„Pět zbraní...?“ podivil se Laski. „Promiňte, šerife. Nechtěl jsem vás přerušovat.“

„Ne, to je dobrý, sakra. Jo, pět zbraní, o kterých víme. Ta stará pětačtyřicítka, kterou použil Albert, Hodgesova osmatřicítka, nůž nalezený vedle Hauptova těla a jeden zatracený pohrabáč, kterým Kramerová zabila tu holčičku.“

„Kterým Barrett *Kramerová* zabila tu malou holčičku?“

„Jo jo. Alespoň ten krám byl posetý jejími otisky a Kramerová byla celá od krve té malé.“

„To jsou pořád jenom čtyři zbraně,“ řekl Laski.

„No, jasně, pak je tu taky dřevěná vycházková hůl, kterou jsme našli u zadního vchodu do přístaviště. Byla na ní krev.“

Saul Laski zavrtěl hlavou a podíval se na Richarda Hainese. Agent měl založené ruce a upíral oči na tabuli. Vypadal velmi unaveně a tvářil se velmi znechuceně.

„Hotová Pandořina skříňka, co, pane profesore?“ dodal Gentry. Přešel zpátky ke své židli a s povzdechnutím do ní ztěžka usedl. Opřel se a napil se studené kávy z velkého hrnku. „Nějaké teorie?“

Laski se smutně pousmál a zavrtěl hlavou. Upřeně se díval na tabuli, jako by se snažil zapamatovat informace, které na ní byly uvedené. Za chvíli se poškrábal ve vousech a potichu pronesl:

„Obávám se, šerife, že žádnou teorii nemám. Ale musím vám položit samozřejmou otázku.“

„Jakoupak?“

„Kde je paní Fullerová? Ta dáma, jejíž dům se stal dějištěm takového krveprolití?“

„*Slečna* Fullerová,“ opravil ho Gentry. „Podle toho, co nám řekli sousedé, byla jednou z vlivných charlesterských starých panen. Označení slečna je tu pro takové osoby zcela běžné. Abych tedy odpověděl na vaši otázku – po slečně Melanii Fullerové se slehla zem. Zaznamenali jsme jedno svědectví, že jakási neznámá starší žena byla na chodbě v druhém patře hotelu spatřena těsně poté, co byla zastřelena paní Draytonová, ale nikdo nám nepotvrdil, že

to byla právě slečna Fullarová. Vyhlásili jsme po té ženě pátrání hned ve třech státech, ale zatím se nikdo neozval.“

„Připadá mi, že právě ona může být klíčem k celé záhadě,“ vysvětloval Laski ostýchavě.

„No jo, možná. Na druhou stranu se v přístavišti za záchodem v koupelně kanceláře našla její roztrhaná kabelka. Krvavé skvrny, které na ní byly, se shodovaly se skvrnami na francouzském vystřelovacím noži Karla-Oscara.“

„Panebože,“ vydechl psychiatr. „To nedává žádný smysl.“

Následovalo krátké ticho a potom vstal Haines. „Třeba je to jednodušší, než se zdá,“ řekl a potáhl si manžety. „Paní Draytonová byla u paní Fullarové... promiňte, slečny Fullarové... v den před vraždami na návštěvě. Otisky prstů sejmuté v domě potvrzují, že tam byla, a jedna sousedka ji viděla, jak v pátek večer vstupuje dovnitř. Paní Draytonová udělala tu chybu, že si za asistentku najala právě Barrett Kramerovou. Kramerová byla ve Filadelfii a Baltimore na seznamu hledaných osob kvůli obviněním z roku 1968.“

„Jaká proti ní byla vznesena obvinění?“ zeptal se Laski.

„Mravnostní delikty a omamné látky,“ odpověděl poněkud příkře agent. „Takže – slečna Kramerová a komorník slečny Fullarové – ten Thorne – se setkají, aby na své postarší zaměstnavatelky ušili boudu. Říká se totiž, že majetek paní Draytonové dosahuje skoro dvou milionů dolarů, a paní Fullarová měla tady v Charlestonu otevřený solidní bankovní účet.“

„Ale jak by mohli...“ začal psychiatr.

„Chvilíčku. Kramerová a Thorne – nebo Haupt, to je jedno – zabijí tu vaši paní Fullarovou a zbaví se jejího těla... přístavní stráž zrovna teď prohledává zátoku. Jenomže plány jim zkříží její soused, ten starý hlídač. Zastřelí Haupta a vrátí se do domu paní Fullarové, tam však narazí na Kramerovou. Vnučka pana Hodgese ho spatří přes dvůr a přiběhne do domu v nevhodnou chvíli, takže padne za oběť spolu s ním. Albert LaFollette, jejich spoluspiklenec, propadne panice, když se Kramerová a Haupt neobjeví, zabije paní Draytonovou a začne vyšilovat.“

Gentry se točil se židlí, ruce složené na bříše. Zlehka se usmíval. „A co Joseph Preston, ten fotograf?“

„Jak jste říkal, to byl nevinný přihlížející,“ odpověděl Haines. „Třeba viděl, kam Haupt hodil tělo té staré paní. Není pochyb, že ho zabil ten skopčák. Vzorky kůže a tkáně nalezené pod Prestonovými nehty se dokonale shodují se škrábanci na Hauptově tváři. Na tom, co z Hauptovy tváře zbylo.“

„Jo, a co to oko?“ zeptal se Gentry.

„Oko? Čí oko?“ Psychiatr těkal pohledem ze šerifa na agenta.

„Hauptovo,“ odpověděl Gentry. „To totiž chybí. Někdo mu rozmlátil levou stranu obličeje nějakou palicí.“

Haines pokrčil rameny. „Pořád je to jediný scénář, který dává jakýs takýs smysl. Máme dva zaměstnance, dva bývalé zločince, kteří pracují pro dvě bohaté dámy. Jejich pokus o únos, vraždu nebo kdovíco se zvrhl a skončil jako sériové zabíjení.“

„Jo,“ přisvědčil Gentry. „Možná.“

V následném tichu Saul Laski slyšel smích linoucí se z dalších kanceláří administrativní budovy. Někde zakvílela siréna a potom umlkla.

„Co si myslíte, profesore? Napadají vás nějaká jiná řešení?“ zeptal se Gentry.

Saul Laski pomalu zavrtěl hlavou. „Nejde mi to na rozum.“

„Co ten koncept z vaší knihy o ‚ozvěnách násilí‘?“ zeptal se ještě Gentry.

„Hmmm,“ uvažoval Laski, „takovou situaci jsem tak úplně na mysli neměl. Určitě se zdá, že je tu řetězec násilí, ale nějak nevidím, jaký byl katalyzátor.“

„Katalyzátor?“ zopakoval Haines. „O čem to tady sakra mluvíme?“

Gentry si položil nohy na stůl a otřel si krk červeným kapesníkem. „Doktor Laski ve své knize psal o situacích, které programují lidi k vraždám.“

„To nechápu,“ řekl Haines. „Co tím myslíte, ‚programují‘? Myslíte tím ten starý liberální názor, že chudoba a sociální podmínky jsou příčinou zločinu?“ Z tónu agentova hlasu bylo zřejmé, co si o takovém názoru myslí.

„Ale vůbec ne,“ odpověděl Laski. „Přišel jsem s hypotézou, že existují určité situace, podmínky, zřízení či jedinci, kteří v jiných vyvolávají stresovou reakci, jež nakonec vyvrcholí násilím, dokonce i vraždou, byť se zdá, že mezi nimi neexistuje žádný bezprostřední kauzální vztah.“

Agent se zamračil. „Pořád to nechápu.“

„Krucinál,“ zaklel šerif Gentry, „viděl jste naši vazbu. Dicku? Ne? Panebože, než odjedete, musíte do ní nakouknout. Loni v srpnu jsme ji natřeli na růžovo. Říkáme jí Pepto-Bismol Hilton. Ale ono to zatraceně funguje. Od té doby, co jsme tam nanесли tu barvu, asi o šedesát procent ubylo násilností, a to nemáme o nic vybranější klientelu. I když, samozřejmě, je to jaksí opak toho, o čem tu mluvíte vy, profesore, že?“

Laski si narovnal brýle. Když zvedl ruku, Gentry zahlédl, že má na předloktí, těsně nad zápěstím, vytetovaná vybledlá modrá čísla. „Ano, ale možná by se na to daly aplikovat určité aspekty stejné teorie,“ vysvětloval psychiatr.

„Studie o vlivu barvy prostředí u subjektů prokázaly měřitelné změny v postoji a chování. Důvody ke snížení výskytu násilností v takovém prostředí jsou přinejlepším vágní, ale empirická data jsou k dispozici... což jste do-
svědčil i vy sám, šerife... a podle všeho vskutku implikují modifikaci psychofyziologické reakce pouze na základě změny barevné proměnné. Moje práce přichází s domněnkou, že některé méně pochopitelné násilné zločiny jsou důsledkem komplexnější série stimulačních faktorů.“

„Panejo,“ opáčil Haines. Podíval se na hodinky a potom i na Gentryho. Šerif dál seděl pohodlně s nohama položenýma na stole. Haines si podrážděně ometl ze šedých kalhot imaginární smítko. „Obávám se, profesore, že nechápu, jak nám tohle může pomoci,“ řekl. „Šerif Gentry tu vyšetřuje nechutnou sérii vražd a ne nějaké laboratorní myši, které na jeho popud kličkují bludištěm.“

Laski přikývl a zlehka pokrčil rameny. „Byl jsem tu na návštěvě,“ řekl. „Rozhodl jsem se, že šerifovi povím o mém napojení na paní Draytonovou a nabídnu mu veškerou možnou pomoc. Uvědomuji si, že vás určitě okrádám o drahocenný čas. Děkuji za kávu, šerife.“

Psychiatr se zvedl a vykročil ke dveřím.

„Děkuji za pomoc, profesore,“ řekl Gentry a vysmrkal se do červeného kapesníku. Ještě si jím promnul nos, jako by si chtěl poškrábat svědivé místo. „Jo, a ještě jsem se vás chtěl zeptat na jednu věc.“

Laski se s jednou rukou na klíce otočil a čekal.

„Doktore, myslíte si, že ty vraždy mohly být důsledkem nějaké hádky mezi těmi dvěma dámami – tedy Ninou Draytonovou a Melanií Fullero-
vou? Je možné, že celou tuhle záležitost daly nějak do pohybu?“

V Laskiho tváři se nezračil žádný výraz. Smutné oči zamrkaly. „Možné to je, ale nevysvětlují se tím ty vraždy v hotelu, nemyslíte?“

„Ne, to určitě ne,“ přitakal Gentry a naposledy si kapesníkem utřel nos. „Dobrá tedy. Děkuju vám, profesore. Určitě jsme vám vděční, že jste se u nás zastavil. Jestli si v souvislosti s paní Draytonovou vzpomenete ještě na něco, co by nám mohlo poskytnout vodítko k pozadí tohoto zmatku, zavolejte nám, prosím, na účet volaného, ano?“

„Jistě,“ odpověděl psychiatr. „Hodně štěstí, pánové.“

Haines počkal, až se zavřou dveře. „Měli bychom si Laskiho proklepnout.“

„Hm,“ povzdechl si Gentry. Držel v prstech prázdný hrnek a pomalu jím otáčel. „To už jsme udělali. Je tím, za co se vydává, nic za tím není.“

Haines překvapeně zamrkal. „Vy jste ho proklepli ještě *předtím*, než sem dneska přišel?“

Gentry se usmál a hrnek odložil. „Hned jak včera zavola. Nemáme zase tolik podezřelých, že bych telefonátem do New Yorku nějak zásadně marnil čas.“

„Nechám u FBI prověřit, kde se vyskytoval mezi...“

„Měl přednášku na Columbia College,“ přerušil ho Gentry. „V sobotu večer. Účastnil se veřejného fóra o pouličním násilí. Pak následovala recepce, která končila někdy po jedenácté. Mluvil jsem s děkanem.“

„Ale stejně si jeho dokumentaci projdu,“ řekl Haines. „To povídání o Nině Draytonové se mi prostě nějak nezдалo.“

„Jasně,“ souhlasil Gentry. „Byl bych vám moc vděčný, Dicku.“

Agent si vzal plášť do deště a aktovku. Když se ještě podíval na šerifa, zarazil se. Gentry si svíral ruce tak pevně, že mu zbělely prsty. V obvykle dobrosrdečných modrých očích se zračila zlost hraničící se zuřivostí. Gentry k němu vzhledl.

„Dicku, v téhle věci budu potřebovat veškerou pomoc, kterou mi budete schopný poskytnout.“

„Ovšem.“

„Myslím to vážně,“ dodal Gentry a oběma rukama zvedl tužku. „V mém okrese nikomu devět vražd jen tak neprojde. Někdo tohle všechno nastaroval, a ať visím, jestli nezjistím, kdo to byl.“

„Ano,“ přikývl Haines.

„A já zjistím, kdo to byl,“ pokračoval Gentry. Opět vzhledl. V očích se mu zračil led. Aniž si toho všiml, přelomil tužku. „A potom ho dostanu, Dicku. Dostanu ho. To vám přísahám.“

Haines přikývl, rozloučil se a odešel. Gentry po agentově odchodu ještě dlouho civěl na zelené dveře. Nakonec se podíval na zlomenou tužku ve svých prstech. Neusmíval se. Potom pomalu, pečlivě začal tužku lámat na stále menší a menší kousky.

* * *

Haines se svezl taxíkem do hotelu, sbalil si věci, zaplatil a stejným taxíkem odjel na charlestonecké mezinárodní letiště. Přijel s předstihem. Když předal zavazadla k odbavení, chodil po hale, koupil si *Newsweek* a prošel kolem několika telefonních automatů, načež se zastavil u řady telefonních budek stojících stranou v boční chodbě. Vyťukal číslo s washingtonským předčíslem.

„Volané číslo je dočasně mimo provoz,“ informoval ho nahraný ženský hlas. „Zkuste to prosím ještě jednou, nebo se obraťte na místního servisního technika společnosti Bell.“

„Haines, Richard M.,“ řekl agent. Podíval se přes rameno, když kolem něho cestou na toalety prošla žena s dítětem. „Hlášení. Snažil jsem se dovolat na 779-491.“

Ozvalo se cvaknutí, slabý šustot a pak šumění dalšího záznamového zařízení. „Tato kancelář je až do odvolání vzhledem k inventarizaci uzavřena. Pokud si přejete zanechat vzkaz, počkejte prosím, dokud nezazní tón. Není nastaven žádný časový limit.“ Po půlminutovém tichu se ozvalo slabé cinknutí.

„Tady Haines. Právě odlétám z Charlestonu. Dnes se u Gentryho objevil na slovíčko psychiatr jménem Saul Laski. Laski tvrdí, že pracuje na Kolumbijské universitě. Napsal knihu s názvem *Patologie násilí*. Academy Press. Říká, že se v New Yorku třikrát setkal s Ninou Draytonovou. Popírá, že by znal Barrett Kramerovou, ale možná lže. Laski má na ruce tetování z koncentračního tábora. Číslo 4490182.

Gentry taky prověřil totožnost Karla Thornea a dozvěděl se, že je to ve skutečnosti švýcarský zloděj jménem Oscar Felix Haupt. Gentry je flákač, ale není hloupý. Zdá se, že mu celá tahle věc nějak leží v žaludku.

Hlášení podám nejpозději zítra. Mezitím doporučuju, aby se zahájilo sledování Laskiho a šerifa Gentryho. Nebylo by od věci zvážit, zda oběma těmto pánům preventivně nezrušit pojistky. Dnes do osmi večer budu doma a budu čekat na další instrukce. Haines. Konec hlášení.“

Agent Richard Haines zavěsil, vzal si aktovku a rychle vykročil, aby se vmísil do zástupu mířícího k východu k letadlům.

Saul Laski opustil budovu okresní administrativy a zašel do boční uličky, kde parkovala jeho pronajatá toyota. Slabě pršelo. I navzdory mrholení ho překvapilo, jak teplý je vzduch. Muselo být kolem osmnácti stupňů Celsia. Když předešlého dne odjízďel z New Yorku, sněžilo a teplota se už několik dní držela někde kolem minus tří.

Zůstal sedět v autě a díval se, jak po předním skle kloužou kapky. Auto vonělo novým čalouněním a doutníkem. I v tom teplém vzduchu se najednou rozechvěl. Chvění přešlo do třasu. Pevně svíral volant, dokud mu třás neodezdněl v horní části těla a nezměnil se ve strnulé záchvěvy v nohách. Potom zaťal svaly ve stehnech a myslel na jiné věci: na jaro, na klidné jezero,

které loni v létě objevil v pohoří Adirondacks, na opuštěné údolí, na něž narazil na Sinajském poloostrově, kde se na pozadí břidlicových útesů rýsovaly pískem ošlehané starořímské sloupy.

Po několika minutách nastartoval a bezcílně jezdil v dešti po mokrých ulicích. Nebyl skoro žádný provoz. Zvažoval, že pojedje po silnici číslo 52 do svého motelu. Ale místo toho odbočil na jih na East Bay Drive a zamířil do charlestonecké Staré čtvrti.

Hotelu Mansarda vévodila vyklenutá zelená markýza s přesahem až k ulici. Rychle pohlédl k potemnělému vchodu pod ní a pokračoval v jízdě. O tři bloky dál odbočil doprava do úzké ulice v rezidenční čtvrti. Kované brány oddělovaly dvory a nádvoří od cihlových chodníků. Zpomalil, potichu počítal a pátral na domech po číslech.

V domě Melanie Fullarové se nesvítilo. Nádvoří bylo prázdné a zdálo se, že dům, který k němu přiléhá ze severní strany, uzavírají těžké okenice. Na bráně se táhl řetěz s visacím zámekem.

Na další křižovatce odbočil doleva a pak zase doleva, a než našel místo k parkování za jedním dodávkovým autem, málem zase dojel až na Broad Street. Mrholení se změnilo v pořádný liják. Vytáhl ze zadního sedadla bílý plátěný klobouk, stáhl si ho do čela a zvedl si límec manšestrového saka.

Ulička ubíhala středem bloku a lemovaly ji maličké garáže, husté listoví, vysoké ploty a bezpočet popelnic. Odpočítával domy stejně, jak to dělal za jízdy, ale přesto musel chvíli pátrat po dvou uschle vyhlížejících sabalech u jižního arkýřového okna, aby měl jistotu, že opravdu našel hledaný dům. Kráčel s rukama v kapsách i s vědomím, že je v úzké uličce nápadný, ale s tím nic nenadělal. Z oblohy se dál snášel déšť. Šedé odpoledne zvolna klouzalo do přítmí zimního večera. Zbývala mu nanejvýš půlhodina světla. Třikrát se zhluboka nadechl a vydal se tři metry dlouhou příjezdovou cestou; končila u domku, který musel kdysi sloužit jako přístřešek pro kočáry. Okna byla začerněná, ale bylo zjevné, že domek se nikdy nepoužíval jako garáž. Zadní plot tvořilo vysoké pletivo propletené popínavými rostlinami a ostrými větvemi husté vegetace. Níže položená branka, kdysi součást černého plechového plotu, byla opatřena řetězem a visacím zámekem. Kolem řetězu se táhla žlutá plastová páska s nápisem **ZÁKAZ VSTUPU Z PŘÍKAZU ÚŘADU ŠERIFA CHARLESTONSKÉHO OKRESU.**

Zaváhal. Slyšel pouze přívaly deště bičující břídlícovou střechu přístřešku a vodu kapající z popínavé kudzu. Natáhl ruku, chytil se vysokého plotu, levou

nohou se zapřel o trubku v bráně, chvíli nebezpečně balancoval nad rezavými hroty a pak seskočil na dlaždice zadního dvora.

Několik vteřin se choulil na zemi, prsty roztažené na mokrém kameni, křeč v pravé noze. Poslouchal, jak mu buší srdce a potom jak se znenadání na nedalekém dvorku rozštěkal nějaký malý pes. Štěkot ustal. Rychle se prosmekl kolem záhonů a nakloněného ptačího bazénku k zadní dřevěné verandě, která byla k celé stavbě očividně přilepena až dlouho po dokončení cihlového domu. Déšť, slábnoucí světlo a voda kanoucí z živého plotu tlumily vzdálené zvuky a zesilovaly každý jeho krok. Nalevo, kde do dvora vybíhala přebudovaná zimní zahrada, viděl za skleněnými tabulkami spoustu rostlin. Zkusil vzít za síťové dveře pod vchodovou stříškou. S rezavým zavráním se otevřely; vstoupil do tmy.

Ocitl se v dlouhém a úzkém prostoru, který páchl plesnivinou a zatuchlou hlinou. Spatřil tmavé siluety prázdných květináčů, rozestavěných na policích u cihlových stěn. Masivní vnitřní dveře se vsazenými tabulkami olověného skla a okrasnými lištami byly bezpečně zamčené. Věděl, že v domě bude několik zámků. Také nepochyboval, že stará paní bude mít nainstalovaný nějaký poplašný systém, ale zároveň nepochyboval, že to bude jen systém vnitřní, bez připojení na policejní stanici.

Ale co když ho policie napojila? Zavrtěl hlavou a přešel tmavý prostor, aby se zadíval do úzkých okének za jednou z polic. Uviděl bledou masu lednice. Najednou se ozvalo vzdálené zahřmění a déšť dvojnásobně zesílil útok na střechy a živé ploty. Přemístil několik květináčů, odložil je na prázdné regály a ometl si z rukou černou prst, potom odstranil skoro metr dlouhou část police. Okénka nad hrubým pultem měla zevnitř pevně zasunuté zástrčky. Přikrčil se, na chvíličku přitiskl ke sklu prsty a pak se otočil, aby se podíval po největším a nejtěžším květináči.

Třeskot skla mu připadl nesmírně hlučný, hlučnější než hromy, které v těsném závěsu následovaly po otáčivých odrazech blesků, které proměňovaly nerozbité tabulky v zrcadla. Ještě jednou se ohnal, roztrástil vousatou siluetu svého vlastního odrazu a spolu s ní i okenní příčku, vyklepal nevyspané střepy a zašátral ve tmě po zástrčce. Při nenadálé dětinské představě, že se jeho prstů dotkne nějaká cizí ruka, mu šíji zalil led. Našel řetízek a trhl jím. Okno se vyklápělo ven. Vmáčkl se dovnitř, sestoupil na umakart a rozbité sklo a ztěžka seskočil na vykachlíkovanou podlahu kuchyně.

Ve starobylém domě se ozývaly různé zvuky. Okapy těsně vedle okna proudila voda. Lednička se kdesi uvnitř automaticky seřídila s poskočením,

při němž mu spadlo srdce do kalhot. Všiml si, že elektrinu v domě ještě nikdo nevypnul. Odkudsi se linulo slabé skřípění, jako kdyby někdo jezdil nehty po skle.

Z kuchyně vedly troje létací dveře. Vybral si ty přímo naproti místu, kde stál, a vstoupil do dlouhé chodby. I v mdlém světle viděl, kde byla několik kroků ode dveří do kuchyně rozbita temně vyleštěná podlaha. Zastavil u paty širokého schodiště a napůl očekával, že na zemi uvidí křídou vykreslené siluety mrtvých těl, jak tomu bývalo v amerických detektivních filmech, které měl tak rád. Žádné siluety se nekonaly. Našel jen rozsáhlou skvrnu, která změnila barvu dřeva v blízkosti prvního schodu. Další krátkou chodbou se zadíval do vstupní haly a poté se přesunul do velké místnosti zaskládané spoustou nábytku, která působila dojmem salonu zařízeníého věcmi z minulého století. Světlo dovnitř pronikalo tabulkami barevného skla, zasazenými v horní části arkýřového okna. Hodiny na krbové římse ustrnuly na 3:26. Těžký čalouněný nábytek a vysoké vitríny plné křišťálu a porcelánu jako by v místnosti vstřebaly veškerý kyslík. Odtáhl si límec a podrobně prohlídl salon rychlé prohlídky. Místnost byla *cítit*.

Páchla starobou, leštěním, hořkým pudrem a puchem zahánějícího masa, který si vždycky spojoval se svou tetou Danutou a jejím malým bytem v Krakově. Když Danuta umřela, měla sto tři let.

Na druhé straně vstupní haly se rozkládala prázdná jídelna. Svými kroky slabě rozcinkal spleť lustr. Za vstupními dveřmi stál prázdný věšák na klobouky a o stěnu se opíraly dvě černé hole. Venku pomalu projelo nákladní auto a dům se zachvěl.

V zimní zahradě, umístěné za jídelnou, bylo mnohem větší světlo než ve zbytku domu. Když v ní stanul, cítil se odhalený a nechráněný. Déšť ustal. Viděl, jak se z mokré zeleně zahrady vypínají růže. Za pár minut se mělo setmít.

Někdo v místnosti rozbil krásnou vitrínu. Vyleštěné třešňové dřevo bylo roztržštěné a podlaha posetá skleněnými střepy. Opatrně je překročil a přikrčil se. Na prostřední polici leželo několik převržených sošek a cínových talířů.

Vstal a rozhlédl se. Bez jakéhokoli zjevného důvodu v něm sílila panika. Měl pocit, jako by ho do místnosti následoval i zápach mrtvého masa. Uvědomil si, že křečovitě svírá a uvolňuje pravou ruku. Teď mohl odejít, vrátit se létacími dveřmi do kuchyně a během dvou minut být za branou.

Otočil se a vydal se potměnou chodbou ke schodišti. Na dlani ucítil hladké a chladivé zábradlí. Navzdory malému kulatému oknu ve stěně naproti

schodišti mu připadalo, že tma stoupá jako studený vzduch a usazuje se před ním na odpočívadle. Těsně pod vrcholem se zastavil. Dveře napravo byly prakticky vytrženy z pantů. Z rámu visely bledé třísky připomínající utržené šlachy. Protlačil se do ložnice. Páchlo to v ní jako v lednici na maso několik týdnů poté, co přestala fungovat elektřina. V koutě se tyčila vysoká skříň, podobná svisle postavené přecpané rakvi. Okna do dvora halily těžké závěsy. Přesně uprostřed starobylého toaletního stolku ležela drahá starožitná slonovinová sada s hřebenem a kartáčem. Zrcadlo bylo zamžené a po-
tečkované skvrnami. Vysoká postel byla úhledně ustlaná.

Otočil se k odchodu, když uslyšel ten zvuk.

Ztuhl uprostřed kroku, bezděčně pozvedl ruce a zatahl je do pěstí. Nevnímal nic kromě zápachu hniječského masa. Byl připravený pokračovat v chůzi, připravený připsat šramot vodě v ucpaných venkovních okapech, když ho uslyšel ještě jednou, tentokrát už zřetelněji.

Dole bylo slyšet kroky. Pomalu, ale rozvážně a vytrvale začaly stoupat po schodech.

Udělal čelem vzad a čtyřmi kroky přešel k velké skříni. Když otevřel dveře, nevydaly žádný zvuk. Vklouzl mezi přilnavou vlnu svršků staré dámy. V uších mu divoce dunělo. Zkřivené dveře se nedaly úplně dovřít; ve šterbině před sebou viděl úzkou svislou linku šedého světla, prořatou tmavou horizontálou postele.

Kroky vystoupaly na poslední schod, v dlouhém tichu zaváhaly a poté vstoupily do pokoje. Byly sotva slyšet.

Zadržel dech. Vlna a zápach naftalínu se mu v nose mísily s puchem hniječského masa a hrozily, že ho udusí. Těžké šaty a šátky se na něho lepily, sahaly mu na ramena a hrdlo.

Nedokázal určit, zda kroky ustoupily nebo ne; tak hlasitě mu hučelo v uších. Zmocnila se ho klaustrofobická panika. Nedokázal zaostřit na ten úzký pásek světla. Vybavoval si hlínu dopadající na vzhůru hledící tváře, bledý pohyb ruky proti přívalu černé zeminy, bílou náplast na drsné tváři a lhostejnou váhu nohy, šedou vlnu přetékající v zimním světle do černi, visící nad jámou, kde se bílé končetiny prodíraly jako pomalí červi černou hlínou...

Nahlas zalapal po dechu. Ohnal se po dotěrné vlně a natáhl ruku, aby otevřel dveře skříně.

Dotknout se jich však nestačil. Než se mohl pohnout, dveře zvenku někdo prudce rozrazil.

KAPITOLA PÁTÁ

Washington, D.C. Úterý, 16. prosince 1980

Toni Harod a Maria Chenová přiletěli na washingtonský National Airport, půjčili si auto a rovnou vyrazili do Georgetownu. Bylo krátce po poledni. Když přejížděli Mason Memorial Bridge, šinul se pod ním šedě a líně Potomac. Holé stromy vrhaly útlé stíny na Mall. Wisconsin Avenue nebyla nijak přehluštěná.

„Tady,“ řekl Harod. Maria odbočila na M Street. Drahé městské rezidence vypadaly, jako by se k sobě v chabém zimním světle choulily. Dům, který hledali, se podobal mnoha dalším. Před světle žlutými garážovými vraty bylo zakázáno parkování. Minula je dvojice zahalená v těžkých kožích, s pudlem šhubajícím za vodítko.

„Počkám,“ řekla Maria.

„Ne,“ opáčil Harod. „Jezděte kolem. Vracejte se sem v desetiminutových intervalech.“

Když vystoupil, ještě chvilku váhala a potom vyjela, vyrazila před limuzínu s uniformovaným řidičem.

Harod před domem nevěnoval pozornost vstupním dveřím a zamířil ke garáži. Nadzvedl plechový panel, pod nímž se objevila úzká štěrbina a čtyři neoznačená plastová tlačítka. Vytáhl z peněženky maličkou kreditní kartu a vsunul ji do štěrby. Ozvalo se cvaknutí. Přistoupil ke zdi a čtyřikrát zmáčkl třetí tlačítko a pak i tři ostatní. Vrata garáže se s rachocením zvedla. Vytáhl kartu a vstoupil dovnitř.

Když se za ním vrata zase spustila, ocitl se ve tmě v prázdném prostoru. Necítil ani náznak oleje nebo benzínu, jenom studený beton a pryskyřicovou vůni dřevěných trámů. Udělal tři kroky do středu garáže a zůstal nehnutě stát, nesnažil se hledat ani dveře, ani vypínač. Ozvalo se slabé elektrické vrnění. Poznal, že si ho prohlédla na stěně umístěná kamera a sleduje jej, aby se ujistila, že s ním do garáže nevstoupil nikdo jiný. Předpokládal, že kamera je vybavena infračerveným či na světlo citlivým objektivem. Ve skutečnosti mu to bylo úplně jedno.

Cvakly dveře. Vydal se ke světlu a vkročil do prázdné místnosti, která měla – soudě podle elektrických zásuvek a vodovodních ventilů – původně

sloužit jako prádelna. Při vstupu na něho upřela pohled další kamera, namontovaná nad druhými dveřmi. Rozepnul si koženého bombera.

„Odložte, prosím, ty sluneční brýle, pane Harode.“ Hlas se ozval z mluvítka běžného domácího telefonu.

„Abyste se neposrali,“ odpověděl Harod vlídně a stáhl si letecké sluneční brýle. Když si je znovu nasazoval, otevřely se dveře a do místnosti vstoupili dva vysocí muži v tmavých oblecích. Jeden byl holohlavý a mohutný, s typickým vzezřením vyhazovače nebo tělesného strážce. Druhý byl vyšší, štíhlý, tmavovlasý a jakýmsi neurčitým způsobem neskonale hrozivější.

„Budete tak hodný a zvednete ruce, pane?“ zeptal se vazoun.

„Kdybych vám dal čtvrták, půjdete se vycpat?“ opáčil Harod. Nesnášel, když se ho dotýkali muži. Nesnášel představu, že by se *jich* dotýkal. Oba trpělivě čekali. Zvedl ruce. Obr ho profesionálně, neosobně prohledal a kývl na svého tmavovlasého kolegu.

„Tudy, pane Harode.“ Štíhlý muž ho provedl dveřmi, nepoužívanou kuchyní, projasněnou chodbou kolem několika prázdných, nezařízených pokojů a zastavil se pod schodištěm. „Je to první pokoj nalevo, pane Harode,“ řekl a ukázal nahoru. „Čekají na vás.“

Harod neodpověděl a vydal se do schodů. Podlahy v domě byly ze světlého dubu, vyleštěné do vysokého lesku. Boty, v nichž došlapoval na schody, vysílaly do celého domu ozvěny. Budova byla cítit novými nátěry a prázdnotou.

„Pane Harode, jsme velice rádi, že jste dorazil.“ Na skládacích židlích rozestavených v nedokonale uzavřeném kruhu seděla pětice mužů. Místnost musela být původně koncipována jako ložnice nebo velká pracovna. Podlaha byla holá, okna se žaluziemi bílá a krb studený. Harod všechny muže znal – nebo přinejmenším jejich jména. Zleva doprava mu byli známi jako Trask, Colben, Sutter, Barent a Kepler. Měli na sobě drahé, konzervativně šité obleky a seděli v takřka identických pozicích, záda rovná, nohu přes nohu, ruce založené. Tři měli u sebe na zemi aktovky. Tři měli brýle. Všichni byli běloši. Pokud šlo o věk, nejmladšímu ještě nebylo padesát, nejstaršímu, Barentovi, bylo lehce přes šedesát. Colben byl skoro plešatý, ale ostatní působili dojmem, jako by měli stejného kongresového holiče. Jako první ho oslovil Trask. „Jdete pozdě, pane Harode,“ dodal.

„Jo,“ odpověděl Tony Harod a přistoupil o kousek blíž. Pro něho žádnou židli nepřichystali. Svlékl si koženou bundu a jedním prstem si ji podržel přes rameno. Měl na sobě jasně červenou hedvábnou košili s rozhalenkou, v níž

byl vidět medailonek ze žraločího zubu na zlatém řetízku, černé manšestrové kalhoty podtržené velkou zlatou přezkou na opasku s vyobrazením R2-D2, kterou mu daroval George Lucas, a těžké kotníkové boty s mohutnými podrážkami. „Letadlo mělo zpoždění.“

Trask přikývl. Colben si odkáslal, jako by se chystal promluvit, ale spokojil se jen s tím, že si narovnal brýle s kostěnými obroučkami.

„Tak co víme?“ zeptal se Harod. Aniž čekal na odpověď, přešel k vestažené skříni, vytáhl si plechovou skládací židli a opěradlem dopředu ji postavil do neuzavřeného místa v kruhu. Obkročmo se na ni posadil a přes opěradlo pověsil bundu. „Je něco nového?“ zeptal se. „Nebo jsem se sem trmácel na hovno?“

„To jsme se chtěli zeptat my *vás*,“ odpověděl Barent. Mluvil kultivovaným a hezky modulovaným hlasem. V jeho samohláskách byly patrné stopy východního pobřeží i Anglie. Barent očividně nepatřil k lidem, kteří musí zvedat hlas, aby jim bylo popřáno sluchu. I teď mu naslouchali.

Harod pokrčil rameny. „Pronesl jsem jednu z oslavných řečí na Williho zádušní mši. Na hřbitově Forest Lawn. Bylo to moc smutné. Přišlo se s ním rozloučit asi dvě stě hollywoodských celebrit. Jen deset nebo patnáct se jich s Willim skutečně *setkalo*.“

„Jeho dům,“ pronesl Barent trpělivě. „Prohledal jste jeho dům, jak jsme vás požádali?“

„Jo.“

„A?“

„A nic,“ odsekl Harod. Ústa se mu změnila v tenkou linku na bledé tváři. Svaly v koutcích úst, která tak často vyjadřovala sarkasmus a krutý humor, měl stažené psychickým vypětím. „Měl jsem jenom pár hodin. Polovinu té doby jsem strávil pátráním po několika Williho bývalých milencích, kteří měli klíče a kteří by se tam vrátili jako supi, aby obrali kosti jeho pozůstalosti...“

„Byli Použiti?“ otázal se Colben. V jeho hlase byla patrná úzkost.

„Ne, myslím, že ne. Nezapomeňte, že Willi o svou moc přicházel. Možná je trochu vyšperkoval. Trochu je polaskal. Ale i o tom docela pochybuju. Nemusel to dělat, s tolika penězi a vlivem, jaký měl ve studiích.“

„Pátral jste,“ řekl Barent.

„Jo. Zbyla mi tedy asi tak hodina. Tom McGuire, Williho právník, je můj starý kamarád a nechal mě projít spisy ve Williho sejfu a psacím stole. Moc tam toho nebylo. Nějaký filmový a literární majetek. Několik akcí,

ale portfolio by se tomu říct nedalo. Willi se při investování držel filmového průmyslu. Pak spousta obchodní korespondence, ale skoro nic osobního. Včera se četla jeho poslední vůle. Já dostal barák... když zaplatím ty zkurvený daně. Většina peněz byla vázaná v různých projektech. Zbytek na bankovním kontu zanechal společnosti, co brojí proti krutému zacházení se zvířaty.“

„Neříkejte?“ podivil se Trask.

„To si pište. Willi byl blázen do zvířátek. Pořád si stěžoval, jak otřesně se s nimi ve filmech nakládá, a lobbboval za přísnější zákony a vyhlášky chránící koně při kaskadérských kouscích a podobný věci.“

„Pokračujte,“ ponoukl ho Barent. „Nenašel jste žádné listiny, které by mohly odhalovat Williho minulost?“

„Ne.“

„Nic, co by mohlo poukazovat na jeho Schopnost?“

„Ne. Nic.“

„Na žádnou zmínku o nás?“ zeptal se Sutter.

Harod se narovnal. „Ovšemže ne. Víte, že Willi o Klubu nic nevěděl.“

Barent přikývl a sepal prsty do stříšky. „Je to vyloučené, pane Harode?“

„Vyloučené.“

„Ale o vaší Schopnosti věděl?“

„No to ano, jasně. Ale před lety jste se dohodli, že mu o tom dáme vědět. Zmínili jste se o tom, když jste mi řekli, abych se s ním seznámil.“

„Ano.“

„A kromě toho si Willi stejně vždycky myslel, že moje Schopnost je ve srovnání s tou jeho slabá a nespolehlivá. Protože jsem nikoho nemusel Používat tak důkladně jako on a protože... protože mám poněkud jiné preference...“

„Nepoužívat muže,“ podotkl Trask.

„Protože mám poněkud jiné preference,“ zopakoval Harod. „Co mohl Willi, kurva, vědět? Díval se na mě spatra, i když přišel o všechno kromě schopnosti udržet na uzdě Reynoldse a Luhara, dva závisláky na jeho přízni. A ani to se mu v polovině případů nedařilo.“

Barent opět přikývl. „Věříte tedy, že už nebyl schopný Používat lidi k likvidaci jiných?“

„Přesně tak,“ odpověděl Harod. „Neměl na to. Možná by zvládl Použít ty své dva rváče nebo někoho ze svých milenců, ale nebyl tak hloupý, aby to dělal.“

„A vy jste ho nechal odjet do Charlestonu na to... ehm... setkání s těmi dvěma ženami?“ zeptal se Kepler.

Harod přes svého bombera sevřel opěradlo židle. „Co tím myslíte, že jsem ho ‚nechal‘? Jo, sakra, nechal jsem ho. Měl jsem za úkol ho sledovat, ne ho omezovat v cestování. Willi cestoval po celém světě.“

„A co si myslíte, že na těch setkáních dělal?“ zeptal se Barent.

Harod pokrčil rameny. „Vzpomínal na starý časy. Vykecával s těma dvěma vyzobanýma slunečnicema. Co je mi do toho? Možná ty dvě babizny pořád klátil. Jak to mám, kurva, vědět? Obvykle byl pryč jen dva nebo tři dny. Nikdy s tím nebyl problém.“

Barent se obrátil na Colbena a pokynul mu. Holohlavý muž uvolnil přezky na své aktovce a vytáhl hnědý notes v kroužkové vazbě, který vypadal jako něčí fotoalbum. Přinesl ho přes kruh Harodovi.

„Co to má, do prdele, být?“

„Podívejte se na to,“ poručil mu Barent.

Harod listoval albem, napřed rychle, potom velice pomalu. Od začátku do konce si přečetl několik novinových výstřižků. Když skončil, konečně si stáhl sluneční brýle. Nikdo neřekl ani slovo. Na M Street někdo zatroubil.

„Tohle není Williho,“ řekl Harod.

„Ne,“ přisvědčil Barent. „Patřil Nině Draytonové.“

„To snad ne. To mi fakt hlava nebere. To nemůže být, kurva, pravda. Ta stará rajda musela být senilní, trpět slavomamem. Přát si, aby to bylo jako za starých dobrých časů.“

„Ne,“ namítl Barent. „Vypadá to, že většinou byla v příhodnou dobu opravdu přítomna. S největší pravděpodobností jsou její.“

„To je gól,“ hlesl Harod. Vrátil si brýle na nos a promnul si tváře. „Jak jste k tomu přišli? V jejím newyorském bytě?“

„Ne,“ odpověděl Colben. „Kvůli té Williho letecké nehodě jsme v sobotu poslali člověka do Charlestonu. Podařilo se mu to zajistit u koronera mezi osobními věcmi Niny Draytonové předtím, než se na to stačily podívat místní orgány.“

„Jste si jistí?“ zeptal se Harod.

„Ano.“

„Otázka je,“ nadnesl Barent, „hráli ti tři pořád nějakou variantu té své staré Vídeňské hry? A pokud ano, měl váš kamarád Willy ve svém vlastnictví nějaké podobné dokumenty?“

Harod zavrtěl hlavou, ale nahlas neodpověděl.

Colben vytáhl z aktovky nějaký spis. „V pozůstatcích letadla se nenašlo nic průkazného. Samozřejmě je jen velice málo věcí, které vůbec byly k poznání. Více než polovinu těl ještě zbývá vytáhnout. Ta, které už byla z bažiny vylovena, jsou zpravidla příliš poškozená, aby je bylo možno rychle identifikovat. Došlo k nesmírně silnému výbuchu. Bažinaté prostředí hatí záchranářské práce. Pro vyšetřovatele je to velice obtížná situace.“

„Která z těch starých čubek to má na svědomí?“ zeptal se Harod.

„To si nejsme jistí,“ řekl Colben. „Nicméně to vypadá, že Williho kamarádka paní Fullerová přežila víkend. Je to tedy logická kandidátka.“

„To byla pro Williho fakt hnusná smrt,“ prohlásil Harod do pléna.

„Pokud tedy doopravdy zemřel,“ poznamenal Barent.

„Cože?“ Harod se zaklonil. Natáhl nohy a podrážkami vykreslil do dubové podlahy černé značky. „Vy si myslíte, že není po něm? Myslíte si, že v tom letadle nebyl?“

„Kontrolor letenek si pamatuje, jak Willi a jeho dva kolegové nastupovali do letadla,“ řekl Colben. „Willi a jeho černošský společník se hádali.“

„Jensen Luhar,“ dodal Harod. „Ten vygumovanej kretén.“

„Ovšem není žádná záruka,“ pokračoval Barent, „že v tom letadle zůstali. Než se letoun definitivně uzavřel, kontrolora letenek někdo na několik minut z nástupní zóny odvolal.“

„Ale zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by Willi v letadle *nebyl*,“ nevzdával se Harod.

Colben spis odložil. „Ne. Ovšem než tělo pana Bordena nalezneme, nemůžeme se s jistotou domnívat, že byl... ehm... zneškodněn.“

„Zneškodněn,“ zopakoval Harod.

Barent vstal a přešel k oknu. Odtáhl záclony před bílými žaluziemi. V nepřímém světle se zdálo, jako by měl porcelánově hladkou pokožku. „Pane Harode, existuje sebemenší možnost, že Willi von Borchert věděl o Ostrovním klubu?“

Harod prudce trhl hlavou dozadu, jako by dostal facku. „Ne. To rozhodně ne.“

„Jste si jistý?“

„Na sto procent.“

„Nikdy jste se o něm nezmínil? Ani nepřímo?“

„Proč bych to, kurva, dělal? Ne, ksakru, Willi o tom nevěděl *vůbec* nic.“

„Jste si tím jistý.“

„Willi byl starý muž, Barente. Tím myslím opravdu *starý*. Byl napůl šílený, protože už nemohl Používat lidi. Zvláště k zabíjení. A říkám k *zabíjení*, Colbene, z-a-b-í-j-e-n-í, ne k žádnému zneškodňování, rušení pojistek, elegantnímu zbavování se nebo jak už tomu, kurva, mezi sebou kulantně říkáte. Willi *zabíjel*, aby zůstal mladý, a už to prostě nezvládal. Ten starej páprda sesychal jak na slunci zapomenutá švestka. Kdyby věděl o nějakém vašem zatraceném Ostrovním klubu, připlazil by se sem na kolenou, aby vás poprosil o přijetí.“

„Je to i váš Ostrovní klub, Harode,“ poznamenal Barent.

„Jo, něco takovýho jsem slyšel. Akorát jsem tam ještě nebyl, tak si nemůžu být jistej.“

„Teď v létě budete pozván na druhý týden,“ řekl Barent. „Ten první není, abych tak řekl, nutný, že?“

„Možná ne. Ale myslím, že s bohatými a mocnými bych si chtěl potykat. Nemluvě o tom, že bych si sám někoho polaskal.“

Barent se rozesmál. Několik ostatních následovalo jeho příkladu. „Panebože, Harode,“ řekl Sutter, „copak si toho dosyta neužijete v továrně na sny?“

„Nepřipadlo by vám to navíc trochu obtížné?“ zeptal se Trask. „Tedy s ohledem na seznam hostů na první týden... a s ohledem na vaše *preferenc*?“

Harod se otočil a zadíval se na Traska. Oči se mu proměnily v úzké šterbiny v bledé masce. Promluvil velmi pomalu, každé slovo zapadávalo vedle druhého jako náboje do komor revolveru. „Vy víte, co jsem *myslel*. Nedělejte si ze mě prdel.“

„Ale ovšem,“ řekl Barent. Znělo to konejšivě; britský přízvuk byl víc slyšet. „My víme, co jste myslel, pane Harode. A příští rok se možná dočkáte. Víte, kdo bude v červenci na Ostrově?“

Harod pokrčil rameny a odvrátil zrak od Colbena. „Řekl bych, že obvyklá partička kluků, co si chtějí užít letní tábor. Dovedu si představit, že tam zase bude Henry K. Možná nějaký bývalý prezident.“

„*Dva* bývalí prezidenti,“ usmál se Barent. „A západoněmecký kancléř. Ale to není tak důležité. Bude tam náš *příští* prezident.“

„*Příští* prezident? Panebože, copak jste teď jednoho nedosadili?“

„Ano, ale ten je *starý*,“ odpověděl Trask a všichni se zasmáli, jako by to byl jejich oblíbený vtíp, určený pouze zasvěceným.

„Ne, vážně,“ řekl Barent, „příští rok se dočkáte, pane Harode. Když nám pomůžete objasnit záhady toho charlesterského zmatku, vašemu plnému členství už nebude stát nic v cestě.“

„Jaké záhady?“

„Za prvé, pomozte nám zjistit, zda je William D. Borden, zvaný též Herr Wilhelm von Borchert, mrtvý. My budeme dál pokračovat ve vlastním vyšetřování. Možná, že se jeho tělo brzy najde. Pomohl byste nám už jen tím, kdybyste eliminoval jiné možnosti, které by se případně objevily.“

„Dobrá, co dál?“

„Za druhé, proveďte mnohem důkladnější průzkum pozůstalosti pana Bordena, než se na ni snesou... další supi. Ujistěte se, že po sobě nezanechal naprosto nic, co by mohlo komukoli jinému zkomplikovat život.“

„Dnes v noci letím zpátky domů,“ řekl Harod. „Ráno se vrátím do Williho rezidence.“

„Výtečně. Za třetí a za poslední, byli bychom rádi, kdybyste nám pomohl vyřídit i poslední charlesterský úkol.“

„A tím je...?“

„Osoba, která zabila Ninu Draytonovou a která je takřka určitě odpovědná za smrt vašeho kamaráda Williho. Melanie Fullerová.“

„Myslíte si, že je pořád naživu?“

„Ano.“

„A ode mě chcete, abych vám ji pomohl najít?“

„Ne,“ opravil ho Colben. „My ji najdeme.“

„Co když odjela ze země? Na jejím místě bych to udělal.“

„My ji najdeme,“ zopakoval Colben.

„Pokud nechcete, abych ji našel, co chcete, abych udělal?“

„Chceme, abyste byl přítomen jejímu zadržení,“ odpověděl Colben.

„Chceme, abyste jí zrušil pojistku.“

„Zneškodnil ji,“ pronesl Trask s náznakem úsměvu.

„Sprovedil ji ze světa,“ dodal Kepler.

Harod zamrkal a podíval se k oknu, kde stál Barent. Dlouhán se otočil a usmál.

„Je čas, abyste zaplatil členský příspěvek, pane Harode. My vám tu dámu najdeme. Potom budeme chtít, abyste tu všetečnou čubku zabil.“

Harod a Maria Chenová museli odletět z Dulles International, aby na cestě do Los Angeles nemuseli nikde předsedat. Let měl dvacetiminutové zpoždění způsobené mechanickými potížemi. Harod se zoufale potřeboval napít něčeho ostrějšího. Létání nesnášel. Nesnášel, když se musel někomu vydávat na milost, a přesně tohle pro něho létání vždycky znamenalo. Znal statistiky,